ለተወሰኑ ሰዓታት አጠኑ፤ በመሀሉ ደግሞ ወሬያቸውን ሲያወሩ ቆዩ፤ ከዛ እንደገና ለማጥናት ሞከሩ። ፍሬ ብዙ መቆየት አልቻለችም፡፡

"እኔ ልተኛ ነው" አለች ዐይኖቿን እያሻሸች።

"ተኚ" አላት በቀላሉ።

"አንተ ሮቤል አልጋ ላይ ትተኛለህ" አለችው እየተነሳች።

"እዚሁም ቢሆን ልተኛ እችላለሁ" አለ ሶፋውን እየመለከተታት።

"አልጋው ይሻልሃል፤ ደህና እደር" አለችው።

"ደህና እደሪ፤ መልካም እንቅልፍ"

"ትቼህ በመተኛቴ ይቅርታ" አለች ቆም ብላ።

"ምንም ችግር የለበትም" አላት።

ጋደም ስትል እንቅልፍ ወሰዳት፡፡ የነቃችው አሥራ አንድ ሰዓት ሲሆን ነው። ጥቂት ስትቆይ ማታ ታረቀኝ መጥቶ እንደነበረ ትዝ አላት፡፡ የመብራት ጭላንጭል ተመለከተችና ተነስታ ወደ ሳሎን ሄደች።

"አልተኛሁም እንዳትለኝ ብቻ"

"ሞክሬ ነበር አልቻልኩም"

"ሀሳብ የሌለው ሰው ሆንኩብህ አይደል?" አለች ራሷን እየታዘበች።

"በምን ነው ሀሳብ የሌለሽ?"

"አንተ ቁጭ ብለህ ተዝናንቼ መተኛቴስ?"

"አመንሽኝ ኃላፊነቱን ሁሉ ለኔው ተውሽው፤ እናም እንቅልፍ ወሰደሽ፤ ይህ ደግሞ ፍቅር ምን እንደሆነ ማወቅሽን ነው የገለጸልኝ። በፈቃደ ቀናሁበት" አለ ከልቡ መሆኑን በሚገልጽ ሁኔታ።

* * * *

ሚስጥረ በጠዋት ተነስታ ዳኙን ቀሰቀሰችው፤ ለምን እንደምትቀሰቅሰው ገብቶታል።

"እባክሽን አንቺ ሂጂ" አላት ዳኙ አንሶላና ብርድልብሱን ወደ ግርጌው እየገፋ።

"ምነው ዳኙ ማታ ተነጋግረን፤ እኔ መደበኛ ሥራዬን እንደምሠራ አይደል የተስማማነው" አለችው ሚስጥረ እመኝታ ቤቱ በር ላይ እንደቆመች።

"የአንቺን ሥራ እኔ እሸፍናለሁ፤ ሰው መቅጠሬን ረስቼው ነበር ማታ" አላት።

በሀሳቡ ተስማማችና ሚስጥረ ወደአትክልት ተራ ሄደች። ዳኙ ሌሊቱን ጥሩ እንቅልፍ አልወሰደውም፤ የሰማው ሆነ ያነበበው ነገር ሲገርመውም ሲያናድደውም ነው ያደረው። ምግብ ቤት ውስጥ ረስተውት የወጡትን ፖስታ ሚስጥረ ሳትገባ በፊት ማንሳት አለበት። ሚስጥረ እንደወ፣ያቸ ወዲያውኑ ነው ወደ ሥራ ቦታ የሄደው።

ሚስጥረና ዳኙ መሀል አራት ኪሎ ምግብ ቤት ከፍተዋል፤ ምግብ ቤታቸው በጣም ከመለመዱ የተነሳ በምሳ ሰዓት ቦታ እስከሚጠፋ ድረስ ነው ደንበኞች ያሉት። ገበያውን ለመያዝ እንዲችሉ ከጎናቸው ያለውንም ክፍል እንዲጨምሩላቸው ባለቤቶቹን ጠይቀው ቤቱን ቀላቅለው ትልቅ የምግብ አዳራሽ ለመክፈት ዝግጅታቸውን አጠናቀዋል።

ዳኙ የምግብ አዳራሹን ለማሠራት ዕቅድ ሲነድፍ ሞላ ትዝ አለው። ሞላ እስር ቤት አብሮት የነበረ አናጺ ነው፤ እናም ሊያማክረው ፈለገና

ደወለለት። ሞላ ወዲያውኑ ነበር የመጣው። ስለቤቱ ተነጋግረው ሲያበቁ የዱሮ ወሬ ጀመሩና ብዙ ተጫወቱ።

"እኔ መችም እንደፈቃደ ዕድለኛ ሰው ያለ አይመስለኝም" አለ ሞላ በጨዋታቸው መሀል።

"በእርግጥ ሁላችንም ዕድለኞች ነን" አለው ዳኙ።

"ስልህ ፈቃደ መዝናናት ይወዳል ይሳካለታልም" አለ ሞላ።
"ማለት? አልገባኝም" አለ ዳኙ ግራ ገብቶት።

"የጻፈልኝን ደብዳቤ ብታየው ሊገባህ ይችላል" አለና ከኪሱ ደብዳቤ አወጣና አስነበበው። በደብዳቤው ላይ ያልተጻፈ ነገር የለም።

"... ኑሮው በጣም ጥሩ ነው፤ እዚህ እስካለሁበት ድርስ በሚገባ ተደስቼ መመለስ እፈልጋለሁ። ስለዚህም መጠጣት፤ መጨፈርና ከሴቶቹ ጋር መደሰት ሆኗል ሥራዬ። ሴቶቹ እንዴት አሪፎች እንደሆኑ ልነግርህ አልችልም፤ ከእኛ ሴቶች ጋር ሳነጻጽራቸው ልዩነታቸው ይገርመኛል፤ ተደስተው በማስደሰት የተካኑ ናቸው። በአንድ ጊዜ ነው ፍቅር የሚያስይዙህ፤ አንዳንዴ እዚሁ እንዳያስቀሩኝ እሰጋለሁ..." የሚል አነበበና ገረመው።

ሞላ ደግሞ ስለፈቃደ የሚያወራው በተመስጦ ነው፤ ከደብዳቤው የበለጠ ከፈቃደ ጋር በስልክ ስላወሩት ነገር ለዳኙ ተረከለት። ዳኙና ሞላ ለረጅም ጊዜ ነበር ያወሩት። በወሬ ተጠምደው ደብዳቤውን እዛው ቦታ ረስተውት መውጣታቸውን ያስታወሱት ከራቁ በኋላ ነበረ። ዳኙ ደብዳቤውን እንዲያስቀምጥለት ነግሮት ሄደ ሞላ።

ከሞላ ከተለየ በኋላ ዳኙ ለብቻው ብዙ አሰቦበታል። "እነፈቃደ ሴቶቹ ተመሳሳይ ነገር ቢፈጽሙ ይቀበሉት ይሆን?" አለና ራሱን ጠየቀ። ይህንን ነገር ለሚስጥረ በመንገርና ባለመንገር መሀል መወሰን አቅቶታል። ለማንኛውም ደብዳቤውን ማየት የለባትም፤ ስለዚህ ነው ቀድሟት ወደምግብ ቤት ለመሄድ የፈለገው።

ምግብ ቤቱን ከፋፈተና ወረቀቱን ከተቀመጠበት አንስቶ ኪሱ ከተተ። ሌሎቹ ሠራተኞች ከመግባታቸው በፊት ሚስጥረ ልትሠራ አስባ የነበሩትን ሥራዎች መስራት ጀመረ። የሚስጥረ አሳብ ሁልጊዜም ይገርመዋል። "ሠራተኞቹ ሲገቡ ሁሉም ነገር ንጹሕ ሆኖ ሊያገኙት ይገባል" ትላለች።

"የተቀጠሩት ሊሠሩ አይደለም? እነርሱ ለምን አያጸዱትም?" ብሎ ጠየቃት አንድ ቀን።

"ሁሉም የሥራ ድርሻ አለው፤ ማታ ስለሚመሽ አጽድቶ ለመውጣት አይቻልም። ጠዋት ሲገቡ ደግሞ ለቁርስ የሚመጣው ሰው ወዲያውኑ ነው የሚሞላው፤ እናም በደንብ አጽድቶ ሥራ መጀመር አያመችም። ለዚህ ደግሞ የሥራ ድርሻው ጽዳቱን መሥራት የሆነና ሌሊት ሊገባ የሚችል ሰው ያስፈልጋል። ይህን ማድረግ አልተቻለም፤ ስለዚህም ይህን ሥራ እኔ ወሰድኩ። የምፈልገውን የንጽሕና ደረጃ ደግሞ እኔ ሠርቼ ካላሳየሁ እነርሱ እንዲያደርጉት መጠየቅ ይከብደኛል" አለችው።

የሀሳቧን ትክክለኛነት ተመልክቷል። ቤቱ ሙሉ ቀን ንጹሕ እንደሆነ የሚውለው በዚህ ምክንያት መሆኑን አውቋል።

ዳኙ ሚስጥረ የምትሠራውን ሥራ በሙሉ አከናወነና ቆም ብሎ ተመለከተ። "በትክክል ተሠርቷል" አለና ለራሱ አረጋገጠ።

ሚስጥረ ስትመጣ በአድናቆት ተመለከተችው። "ለዚህ እኮ ነው ዕድለኛ ነኝ የምልህ፤ እኔም እንደዚህ አጽድቼው አላውቅም" አለችና አድናቆቷን ገለጸችለት።

"ሁለታችንም ዕድለኞች ነን!" አላት።

* * * *

ፍሬሕይወት ማታ ከትምህርት ቤት ስትመለስ ሮቤል ቀድሟት ገብቶ አገኘችው። ወትሮውንም ሰላምታቸው ሞቅ ያለ ነው፡፡ ያን ዕለት ግን ለየት አለባት። ገጽታውን ስታየው የተመሰቃቀለ ስሜት ተመለከተች፤

"ምን ሆነሃል ሮቢ?" አለችው። መልስ አልሰጣትም የሆነ ወረቀት ጠረጴዛው ላይ አስቀመጠላትና "ተመልከችው" አላት፤ ፊቷን ለማ የት አቅም ማጣቱ ያስታውቃል።

ወረቀቱን አንስታ ተመለከተች እያገላበጠች አነበበችው፤ እያነበበች መንፈሷ መረበሽ ጀመረባት። ቀና ብላ ቤታቸውን በዐይኖቿ ቃኘችው በጆሮዎቿ አዳመጠችው፤ ጭርታው የከፋ ሆነባት። ለአፍታ ያህል አባታቸው በሕይወት እያሉ ቤታቸው እንዴት እንደነበረ ከአባታቸው ሞት በኋላ፤ ከዘመቻ ስትመለስ፣ በትግሉ ወቅት፣ ከእስር በኋላ፣ ከእናታቸው ህመምና ሞት በኋላ፣... ከዚህ በላይ መሄድ አልቻለችም።

ሕይወትን ከሮቤል መሄድ በኋላ ስታስበው ስለሚያቅታት ነበር ወደ ውጭ ለመሄድ ለሚያደርገው ጥረት ጀሮ ዳባ ልበስ ያለችው። አክስታቸው ኑኑ ሮቤልን እንድትወስድ የጀመረችውን ጥረት ለመቃወምም አቅም አልነበራትም፡፡ የእርሷን በጎ ሀሳብ ላለማደናቀፍና በተለይም ሮቤል ለመሄድ የነበረውን ፍላጎት ስታስተውል ጥረቱን መቃወም አልቻለችም። እንዲህ በአጭር ጊዜ ይሳካል ብላም አልጠበቀችም፡፡ ምን ደረሰ እያለች መከታተልም መሄዱን የተቀበለች መሆኗን እንዳያስረዳ ስለምትሰጋ አላደረገችውም፤ ሮቤልም ስሜቷ ስለሚገባው ሂደቱን በየጊዜው አልነገራትም።

ዛሬ ግን ግድ ሆነበት፡፡ ዐይኖቿን ማየት እንኳ አቅቶት ወረቀቱን እፊቷ አስቀምጦላት ገባ። አሁን መበርታት ያለባት እርሷ ናት፡፡ እናም ቀስ ብላ ወለሉ ላይ ተንበረከከች ምንም እንኳ በእናቷ ህመምና ሞት ስትጨነቅ ለመፀለይ ሙከራ ያደረገችባቸው ጊዜያት ቢኖሩም ከሰባት ዓመታት በኋላ እጅግ በጣም በተሰበረ ልብ ለመጀመሪያ ጊዜ በእግዚአብሔር ፊት ወደቀች። ሕይወትን ልቋቋም የምትችልበትን ኀይል እንዲሰጣት ተማፀነችው። ያለችበትን እስከምትዘነጋ ድረስ ለደቂቃዎች ያህል በመንፈስ ኮበለለች። ከዛ ስትነሳ የተረጋጋች መሰላት፡፡ ሮቢን ልታናግረው ኃይል ያላት ሆኖ ተሰማት፤ እናም ወደመኝታ ቤት ገባች።

መኝታ ቤት ስትገባ ሮቤል ትራሱን እራሱ ላይ ጭኖ በደረቱ ተኝቷል፡፡ እንቅልፍ የወሰደው መሰላት ጥቂት ቆም ብላ ተመለከተችው ሰውነቱ ይንቃንቃል እያለቀሰ መሆኑ ገባት።

"ሮቢ!" አለችው ድምጿን ለማረጋጋት እየጣረች አልመለሰላትም። ደግማ ጠራችው አሁንም ስቅስቅታው ጨመረ እንጂ አልመለሰላትም።

"ሮቢ! እህትህ እንድትኖር ትፈልጋለህ?" አለችው በጠንካራ እንደበት። ከመቅጽበት ብድግ አለና ተመለከታት

"ምን ዓይነት ጥያቄ ነው እቴት?" አለ። ዐይኖቹ ቀልተው አብጠዋል።

"እንግዲህ ከአንተ ሌላ ማን አለኝ ሮብ? የቱን ያህል እንደምወድህስ ታውቀው የለ..." አቋረጣት ሮቤል።

"አዎ እቴትዬ ይህንን ሳስበው እኮ ነው የተሰማኝ፡፡ ይቅር በይኝ እቴትዬ፤ በቃ እቀራለሁ አንቺን ትቼሽ በፍፁም አልሄድም።" አለና አንገቷ ላይ ተጠምጥሞ አለቀሰ።

"ሀሳቤና ሀሳብህ አልተገጣጠሙም ሮቢ የኔ ሀሳብ ካንተ በጣም የተለየ ነው። እህትህ እንድትኖር ከፈለግህ ላታባባት እንድትሞክር ነው የምጠይቅህ። ያገኘሽውን ዕድል እንድትጠቀምበት እፈልጋለሁ ይህን ለማድረግ ግን ሁለታችንም መጠንከር ያስፈልገናል። ከዚህ በኋላ ስታለቅስና ስትተክዝ ማየት አልፈልግም፤ እኔም እንደዚያ አላደርግም። ለዚህ አሁኑኑ ቃል ግባልኝ" አለችው።
የሮቤል እንባ አቆመና በምትኩ ገጽታውን መደነቅ ዋጠው፡፡ በፍጹም የጠበቀው አልነበረም። ከዛ በኋላ ለብዙ ሰዓት ተነጋገረው ሮቤል ዳግም ስለመቅረት እንደማያስብ ቃል እንዲገባላት አደረገችው።

የሮቤል ጉዞ ፈጣን ነበር፡፡ በአስራ አምስት ቀናት ውስጥ መብረር ነበረበት። አንድ ቀን ለሮቤል መገዛዛት ያለባቸውን ነገሮች ገዛዝተው ተመለሱና ማውራት ጀመሩ፡፡ ለመሄጃው የቀሩት ሦስት ቀናት ብቻ ነበሩ።

"እቴትዬ አንድ ነገር ብጠይቅሽ ትቀየሚኛለሽ?" አላት።

“ለምንድነው የምቀየምህ ይልቁንስ የምቀየምህ ልትጠይቀኝ ሲገባህ ሳትጠይቀኝ ከሄድክ ነው” አለችው ሊነግራት ያሰበውን ነገር ለመገመት እየሞከረች።

“ታረቀኝን አትወጂውም?” አለና ዐይኖቿን እንዳያይ ማዶ ማዶ ማየት ጀመረ። እንደእውነቱ እርሷም በጥያቄው በጣም ደንግጣለች። ሮቤልን ስምንት ዓመታት ትበልጠዋለች፤ ገና የአስራ አራት ዓመት ልጅ ነው።

“ለምን ጠየቅከኝ” አለችው ተረጋግታ።

“እንድትዋደዱ ስለምፈልግ። እኔ ታረቀኝን በጣም እወደዋለሁ፤ ደግሞም በጣም ጥሩ ሰው ነው” አለና ድንገት በዝምታ ተዋጠ።

“እወደዋለሁ ሮቢ!” አለችና ከዝምታው መለሰችው።

“እርሱም በጣም ይወድሻል”

“ደግሞ ይሄንን በምን አወቅህ?” አለች እየገረማት።

“ነግሮኛል፤ በጣም እንደሚወድሽና ጥሩ ሰው በመሆንሽ እንደወደደሽ፤ እህቴ በመሆንሽ እድለኛ መሆኔንም ነግሮኛል” አላት ሮቤል።

ሮቤልን እናት ሆና ወደአሜሪካ የምትወስደው ኑኑ የአክስታቸው ልጅ ናት። ላለማልቀስ የገባችለትን ቃል ለመጠበቅ ከራሷ ጋር ባደረገችው ትግል ዕንባዋን ሳታሳየው ሸኘችው። ሁሉንም ሸኝዎች ጥቂት መቆየት እንደምትፈልግ ነግራ ተሰናበተቻቸው፡፡ የበላይሁን እናት ግን ለመሄድ ፈቃደኛ ሳይሆኑ ቀርተው አብረዋት ቆዩ።

ብቻዋን ስትሆን ታምቆ የነበረ ዕንባዋ እየገነፈለ መንታ መንታ እየሆነ ቁልቁል በጉንጮቿ ላይ ተሽቀዳደመ። የበላይሁን እናት አልከለከሏትም፤ እስከሚበቃት እንድታለቅስ ተዉት፤ እርሳቸውም በሆዳቸው ውስጥ የተቀበረውን ሀዘናቸውን የእርሷ ለቀሶ እየኮረኮረው ሳግ እየተናነቃቸው አለቀሱ። ከእርሳቸው ለቅሶ ባሻገር ቃለአብንና

በላይሁንን እንዲሁም ሌሎቹን ሁሉ እያስታወሰች እምቅ ብሶቷንና ናፍቆቷን በእንባዋ አጠበችው።

ሮቤልን የያዘው አውሮፕላን የበረራ ሰዓት ደርሶ አውሮፕላኑ የቦሌን ምድር እስኪለቅ አልተንቀሳቀሱም፡፡ ሰዓቱ ሲያልፍ መረጃ ጠይቀው መሄዱን ሲያረጋግጡ ፍሬና የበላይሁን እናት ወደቤታቸው መመለስ ግዴታቸው በመሆኑ ብቻ ቦሌን ለቀቁ። ቤት ሲገቡ የበላይሁን እናት ቡና እንድትጠጣ ቢጋብዟትም ጥቂት ማረፍ እንደምትፈልግ ነግራቸው ወደቤት ገባች።

* * * *

ስድስት ወራት የስድስት ቀናት ያህል ፈጥነው አለቁበት። በተለይ በመጨረሻዎቹ ቀናት በርካታ ቀጠሮዎች ተደራረቡበት። በኮርሱ ላይ የነበሩት ተሳታፊዎች ልዩ የአዳር ዝግጅት ጋብዘውታል። ሁለቱ አውሮፓውያን ሴት ጓደኞቹ ፋታ ሊሰጡት አልቻሉም። ዝብርቅርቅ ብሎበት ነበር። መደዳውን ሶስት ቀናት ጭፈራ አድሮ በአራተኛው ቀን ተዝለፍልፎ አልጋው ላይ የመውድቅ ያህል ነው የተጋደመው።

ስልኩ ሲጠራ ቢሰማውም ሊያነሳው ግን አልቻለም፤ ከዚያ በኋላ ሳይሰማው ስንት ጊዜ እንደተደወለ አያውቅም፤ የሚያውቀው ለረጅም ሰዓታት መተኛቱን ነው። እንቅልፉን ጨርሶ ሲነቃ ቀኑና ሰዓቱ ተደነጋግሮት ነበር። ለማንኛውም ብሎ ሻንጣውን ማዘጋጀት ጀመረ። ልብሶቹን ከቶ ሳይጨርስ ስልኩ አንቃጨለ። አነሳውና “ሄሎ” አለ።

“ሀይ! አሁንስ ተገኘህ፤ ለመሆኑ ይህን ሁሉ ጊዜ የት ነበርክ?” አለችው ከወዲያኛው ጫፍ ያለችው ሴት።

“ተኝቼ ነበር” አላት በቀላሉ።

“መምጣት እችላለሁ?” አለችው።

“እንዴ በሚገባ እንጂ” አላት

ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ የክፍሉ ደወል ተደወለና በሩን ከፈተላት። ገብታ ተንጠለጠለችበት፤ እስኪሰለቸው ድረስ ሳመችው። የመጣችለትን ስጦታ ሰጠችው። አመስግኖ ተቀበላት። ሻንጣውን እያገዘችው አዘጋጀና ጨረሰ።

"ለጓደኛዬ ስጦታ ልታጋዠኝ ትችያለሽ?" አላት

"አሳምሬ!" አለችውና ተነሳች። ፍሬን ያስደስታታል ያለውን ስጦታ ገዝተው ተመለሱ። ወደቤቷ አልሄደችም "ለመጨረሻ ጊዜ አብሬህ ማደር እፈልጋለሁ" አለችው።

"አሁን ያችኛዋ ብትሆን ምን አደርግ ነበር?" አለ ለራሱ፤ እርሷ በዕድሜ የምትበልጠው ትልቅ ሴት ነች፤ ቁጭ ብሎ ማውራት ነው የሚያስደስታት። ሁለቱ ሴቶች በምንም አይገናኙም። ይህችኛዋ በጣም ወጣት ነች፤ መዝናናት በጣም ትወዳለች። ሁለቱም በጣም እንደሚወዱት ይነግሩታል፤ አብረው እንዲሆኑ ይጠይቁታል። አብረው በቆዩበት ጊዜ ውስጥ በተቻለው መጠን ሁለቱንም ለማስደሰት ሞክሯል። ከሁለቱም ጋር ግንኙነት ሲመሰርት የተለመደውን አመለካከቱን ምክንያት በማድርግ ነው።

በመጀመሪያ የተገናኙት ከወጣቷ ጋር ነበር፤ ሀሉ ነገሯ አስደሰተው። ለተወሰኑ ሳምንታት አብረው ሲወጡ ሁሉን ነገር አስረስታ አዘናጋችው። እንዲያውም ሳያገኛት ሲቀር ትናፍቀው ጀመር፤ እናም ስጋት ያዘው። ግንኙነታቸው ከጊዜያዊነት ማለፍ እንደሌለበት ወሰነ። ለሕይወት ጓደኛ ልትሆነው የምትችል ሰው ፍሬ ብቻ መሆኗን አምኗል፤ እርሷን ሊለውጥ የሚችል ሰው አይፈልግም። ያለውን ግንኙነት ለመቀነስ በማሰብ ከሌላ ሴት ጋር መውጣት ጀመረ፤ ከትልቋ ሴት ጋር። እንዳሰበውም ሆነለት፤ ሊያገኝ የሚገባውን እር ካታ ሳያጓድል ሊፈጠር የነበረውን አደጋ አስቀርቷል። ተደሰተ።

የማደር ጥያቄዋን አልተቃወማትም፤ እንዲያውም ደስ አለው። በአውሮፓ የሚያደርገውን የመጨረሻ አዳር ተደስቶ ማሳለፍ ይፈልጋል። አብረው አድረው አውሮፕላን ጣቢያ ድረስ ሸኘችው፤ ለመጨረሻ ሲለያዩ እንባዋ ሲመጣባት ገረመው "ኢትዮጵያ እመጣለሁ" አለችው።

አውሮፕላን ላይ ሆኖ ትቷት ስለመጣው ፈረንጅ ማሰብ አልፈለገም። ፍሬሕይወትን አሰባት፤ በጣም ናፈቀችው። አዲስ አበባ ሲደርስ የመጀመሪያ ሥራው ፍሬሕይወትን ማግኘት ነው የሚሆነው። የፍሬሕይወት ፍቅር ልዩ ነው፤ ለፍቅር የምትሰጠው ግምት ያስደንቀዋል፤ ቃል አክባሪነቷን ይወደዋል። ሁል ጊዜ ግን ይሰጋል፤ ፍሬ አንድ ቀን እንኳ ወደሌላ ወንድ ከሄደች የምትመለስ አይመስለውም፤ ሊያጣት ደግሞ አይፈልግም። ለእርሱ ግን ከሌላ ሴት ጋር መሆን ምንም ማለት አይደለም፤ አብሯቸው የሚሆነው ለጊዜው ብቻ መሆኑን ነው የሚያስበው፤ ያም ሆኖ ግን አንዳንድ ጊዜ ጠንከር ያለ ግንኙነት ውስጥ የገባ ሲመስለው ፍሬሕይወትን ያስብና ወዲያውኑ ያቋርጣል።

አዲስ አበባ ሲገባ ከቀኑ አስር ሰዓት ነው፤ ከአውሮፕላን ማረፊያው ሲወጣ ማንም ይጠብቀኛል ብሎ ስላልገመተ ወደቤቱ የሚያደርሰው ታክሲ ብቻ ነበር የሚፈልገው።

"እባክህን ሰላም" በለኝ" አለችው ፍሬሕይወት ሳያስበው። ፈቃደ በድንጋጤ ጋሪውን ገፈተረውና ወደእርሷ ዞረ። እንዴት አቅፎ ከመሬት እንዳነሳት አላወቀውም፤ በአካባቢው ያሉ ሰዎች እስኪገርማቸው ድረስ አሽከረከራት።

"እሺ. በድንጋጤ ብሞትስ?" አላት ትንሽ ሲረጋጋ። የልቡን ምት በእጇ እንድታየው እጇን ደረቱ ላይ አስደገፈው። ትንፋሹ ቁርጥ ቁርጥ ማለቱን አላቆም አለው።

"በፍጹም ትመጫለሽ ብዬ አላሰብኩም፤ እቤት ደርሼ ስልክ እስክምደውል ቸኩዬ ነበር" አላት ጥብቅ አድርጎ እያቀፋት።

"አስችሎኝ የምቀር ይመስልሃል? ላይህ እንዴት እንደጓጓሁ አላወቅህም ማለት ነው። እወድሀለሁኮ ፈቃደ" አለችው እርሷም ዐይን ዐይኑን እያየችው።

"መቼም የኔን ያህል አይሆንም" አላት።

ሻንጠው ታክሲ ላይ ተጫነና ሾፌሩ ሲገባ "መቼ ነው የምንገናኘው?" አለችው።

"እቤት አብረን እንሂድ እንጂ" አላት ፈቃደ እጇን ይዞ።

"እቤት እንኳን አልሄድም፤ ማታ ደውልልኝ" አለችው።

"እቤትሽ እናድርስሽ" አላት ደግሞ።

"እቤት አልሄድም እዚሁ አካባቢ ከሰው ጋር ቀጠሮ አለኝ" አለችው። በጣም እየከፋው ስሟት ታክሲው ውስጥ ገባ።

ፍሬ የፈቃደን የፍቅር አገላለጽ በጣም ትወደዋለች፤ አይሰለችም። ታክሲው ከአጠገቧ እስኪርቅ ድርስ በዐይኖቿ ተከተለችው፤ እጆቿንም አወዛወዘችለት።

በእርግጥ ቀጠሮ አልነበራትም፤ ታክሲው ውስጥ አብራው ከገባች እቤት እንድትሄድ ሊያሳምናት እንደሚችል አስባ ነው። እቤቱ ደግሞ መሔድ አትፈልግም። ታክሲ ያዘችና ወደቤቷ ሄደች።

አንድ ሰዓት ሲሆን ፈቃደ ደወለላት፤ እየጠበቀችው ነበር። "ፍሬ ጨካኝ ነሽ!" አላት ስልኩን ስታነሳው።

"ጨካኝ ነኝ ብዬ ገምቼ አላውቅም" አለችው እየሳቀች።

"አልናፈቅሁሽም ማለት ነው?"

"መናፈቁን እንዴት አድርጌ እንደማሳይህ አላውቅም። ልቀበልህ የመጣሁት ስለናፈቅከኝ መሰለኝ"

"በጣም እንደምወድሽ ግን ታውቂያለሽ?" አላት ፈቃደ

"መመዘን የሚቻል ቢሆን የማናችን እንደሚበልጥ ማየት እንችል ነበር። እንደኔ ግን እንደማትሆን እርግጠኛ ነኝ" አለችው አጸፋውን ለመመለስ።

"ነገ የት ነሽ?"

"ከሰዓት በኋላ ትምህርት አለኝ"

"እንግዲያው ጠዋት ሶስት ሰዓት ቤት እመጣለሁ"

"ሰዓቱ እስከሚደርስ እቸኩላለሁ"

"እወድሻለሁ! ደህና እደሪልኝ"

"በሰላም ያገናኘን" አለችውና ስልኩን ዘጋችው።

እንቅልፍ እስኪወስዳት ድረስ ስለፈቃደ ስታስብ ነው ያመሸችው፤ ካየችው በኋላ ደግሞ የበለጠ ናፈቃት። ስለፈቃደ ይህን ያህል በማሰቧ ደስ አላት፤ እስከምታገኘው መቸኮሏ ተፈጥሮአዊ ነው፤ ለዚህ ሁሉ ምክንያቱ ለእርሱ ያላት ፍቅር በመሆኑ ማፍቀሯን ወደደችው። እስከሕይወቷ ፍጻሜ ድረስም እንደምታፈቅረው እርግጠኛ ነች።

ድንገት እነዚያ ቃላት በአእምሮዋ ውስጥ ሲመጡ ስሜቷን አበላሹባትና ተናደደች። "ፍርዬ የለም!" የሚረብሻት አንድ ነገር ብቻ ነው፤ ፈቃደ በእርሷ ላይ ያለውን እምነት ያጎድለው ይሆናል ብላ ማሰቧ!

ፈቃደ ከእርሷ በፊት ከሴቶች ጋር ግንኙነት እንደነበረው ታውቃለች ከእርሷ ጋር ከሆነ ወዲህ ግን የእርሷ ብቻ መሆኑን በሙሉ ልቧ ነው የምታምነው። እርሱም እንዲያምናት ትፈልጋለች። ግን ምክንያቱን ያላወቀችው ነገር ታማኝነቷን ያሳጣት መሰላት። "ምነው ልጃገረድ ነኝ ባላልኩት ኖሮ" ትላለች ሁልጊዜም ያንን ዕለት ስታስታውስ።

ድንገት ስልኩ ጮኸና አስደነገጣት፤ አነሳችና "ሄሎ" አለች።

"ምነው ፍሬ ዛሬ ጠፍተሽ ዋልሽ?" አላት

“ውይ ታረቀኝ እንደምን ዋልክ? ፈቃደ እንደሚመጣ ነግሬህ አልነበረም” አለችው።

“እና እርሱ ከመጣ ትምህርት ቤት አትመጭም ማለት ነው?”

“ነገ ከሰዓት እመጣለሁ፤ ይልቅስ እንኳን ደስ ያለሽ አትልኝም?”

“ይቅርታ እንኳን ደስ ያለሽ፤ አጉል ለምጄሽ ስትቀሪ ይደብረኛል” አላት ታረቀኝ ከልቡ።

“ነገ አልቀርም እመጣለሁ” አለችው እያዘነች።

ስልኩን ዘግታ ስለታረቀኝ አሰበች፤ ሁሌም እንደምታደርገው ትምህርት ቤት ውስጥ ከምታውቃቸው ሴቶች ልጆች ለታረቀኝ የምትሆን መፈለግ ያዘች።

* * * *

ትምህርት ተጠናቆ የፈተና ዝግጅት ተጀምሯል፤ ታረቀኝ ግን ሰሞኑን ብስጩነቱ ብሶበታል፤ የመኝታ ክፍል ጓደኞቹ በእርሱ ምክንያት የሚፈልጉትን ያህል ማጥናት አቅቷቸዋል። የታረቀኝ ጎበዝ ተማሪነትና መልካም ጓደኝነት “የራሱ ጉዳይ” ብለው እንዲተዉት አላደረጋቸውም። እናም ሰሞኑን የመነጋገሪያ አጀንዳቸው ሆኗል። እንዳንዶቹ ከታረቀኝ ጋር በግልጽ ለመወያየትና ለችግሩ መፍትሔ ለማግኘት ሞክረዋል፤ ግን የተገኘ ውጤት የለም።

ከመኝታ ክፍል ጓደኞቹ በጣም የሚቀርበው ልጅ ከታረቀኝ ጋር ለመወያየት ተደጋጋሚ ሙከራ ማድረጉን አላቋረጠም። “ኧረ በናትህ ታረቀኝ እኛንም ግራ አጋባኸንኮ' ምናለ ብታናግረኝ?” አለው አንድ ቀን ብቻቸውን ሆነው።

“ምን ልነግርህ እችላለሁ የማታውቀው ጉዳይ አለ?” አለው በመሰላቸት።

“እሺ! የማውቀው ነገር አለኝ ልበል፤ የተሻለ ሁኔታ ለመፍጠር ምን ላደርግልህ እችላለሁ? ይሄንን አድርግ ብትለኝ የምችለውን ሁሉ ከማድረግ ወደኋላ አልልም” አለው ከልቡ።

“ቆይ ምን አድርግ ልበልህ? ፍሬ መጥታ አብራኝ እንድታጠና አድርግልኝ ብልህ ልታደርግልኝ ትችላለህ?” አለው ታረቀኝ።

“አዎ! የምችለውን እሞክራለሁ” አለ ጓደኛው።

“አባክህን አትቀልድ፤ ፍሬኮ ፍቅረኛዋ መጥቶ ከእርሱ ጋር ለመሆን ነው የማትመጣው”

“አንተስ ለምን ልትርሳት አትሞክርም ታዲያ...” አቋረጠው ታረቀኝ።

“በናትህ ተወኝ እኔ አሁን እንዲህ ዓይነት ምክር አልፈልግም” አለና ትቶት ወጣ።

የታረቀኝ ጓደኛ ተናደደ፤ ሰው ለፍቅር እንዲህ መሆን እንደሌለበት የሚያምን በመሆኑ በታረቀኝ በጣም አዘነበት። “ግን ምን ያድርግ ደግም ፈልጎ አልተቸገረ” አለ ደግሞ።

ወደአመሻሽ ላይ “የፍሬሕይወትን ስልክ ልትሰጠኝ ትችላለህ?” አለው።

“ትቀልዳለህ? ለምንድነው የምሰጥህ? ታረቀኝ ባንቺ ፍቅር ምክንያት ማጥናት ስላቃተው እባክሽን ነይና አባብይው እንድትላት” አለ ታረቀኝ እየሾፈ።

“በፈጠረህ ታረቀኝ፤ እኔ እየቀለድኩ አይደለም፤ የምለውን አላታለሁ። ብቻ ስልኳን ስጠኝ። አለው ጓደኛው።

“ግን ስሜን እንድታነሳላት አልፈልግም” አለና ቁጥሯን ሰጠው።

ከምሽቱ አንድ ሰዓት ሲሆን ለፍሬሕይወት ደወለላት፤ ስልኩ ወዲያው አልተነሳም። "በናትሽ አንሺው" አለ የታረቀኝ ጓደኛ ስልኩን እጆሮው ላይ እንዳደረገ። ድንገት ስልኩ ተነሳና ተደናገጠ።

"ጤና ይስጥልኝ" አለ እንደምንም ራሱን አረጋግቶ

"ጤና ይስጥልኝ ማን ልበል?" ፍሬሕይወት መሆኗን ወዲያውኑ ነው ያወቀው።

"የታረቀኝ ጓደኛ ነኝ..."

"ምነው በደህና? ታረቀኝ ምን ሆነ?" ድንጋጤዋ ያስታውቃል።

"ደህና ነው ልበልሽ? ወይንስ ደህንነቱን መጥተሽ እንድታይው ልጠይቅሽ?" አላት።

"በናትህ አታስጨንቀኝ፤ ምን ሆነ?"

"ሰሞኑን ትምህርት ቤት መጥተሽ አታውቂም አይደል?"

"አዎ አልመጣሁም"

"በቃ! ያለመምጣትሽ ነው ችግር የፈጠረው፤ እባክሽን ነገ ነይ" አላት በማስተዛዘን።

"ኸረ "እባክሽ" መባል የለብኝ አይደለሁም፤ ለምን ግን ታረቀኝ አልደወለልኝም?" አለችው።

"ነገ ስትመጭ ምክንያቱን ይነግርሻል። በእርግጠኝነት ነገ ትመጫለሽ አይደል?"

"በእርግጠኝነት እመጣለሁ" አለችው።

"በስንት ሰዓት?"

"በሁለት ሰዓት"

"ኬኔዲ በር ላይ ይጠብቅሻል፤ በጣም አመሰግናለሁ" አላትና ስልኩን ዘጋው።

ስልኩን ዘግታ እራሷን በእጆቿ ይዛ ለብዙ ደቂቃዎች ቆየች። ትምህርት ቤት ከሄደች አንድ ሳምንት ሆኗታል። በእነዚህ ቀናት ውስጥ ከታረቀኝ ጋር በስልክም አልተገናኙም። ራሷን በታረቀኝ ቦታ አድርጋ ስታስበው በጣም አዘነች። ስልክ ለምን እንዳልደወለ ገባት፤ እርሱ ይህን ያህል ሲያስብላት እርሷ ግን ለደቂቃ እንኳን አላሰበችለትም። ራሷን ታዘበችው። ፈቃደን ሸኝታ እንኳ መሄድ ነበረባት።

ለሁለት ሩብ ጉዳይ ሲሆን በአዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ ዋናው በር ገባች ፍሬሕይወት። እንደገባች ዐይኖቿ ወደ ኬኔዲ ላይብረሪ በር ማተሩ፤ ታረቀኝን አየችው፤ ሮጠች። አጠገቡ ስትደርስ "ይቅርታ አድርግልኝ" ብላ ተጠመጠመችበት። ከሰላምታ በኋላ "ይቅርታ አድርገህልኛል?" አለችው እንደገና።

"ምን አጥፍተሽ?" አላት

"በመጥፋቴ ነዋ!" አለችው።

"አንቺ ልትነግሪኝ የሚገባሽን ሁሉ ነግረሽኛል፤ አቋምሽን አሳውቀሽኛል፤ መቀበል ያቃተኝ እኔ ነኝ። ይቅርታ ልትጠይቂኝ አይገባሽም" አላት ኮስተር ብሎ።

"ቢያንስ ጓደኛህ ነኝ ላስብ ይገባኝ ነበር፤ ለራሴ ብቻ ባላስብ ኖሮ በመሀል መምጣትም ነበረብኝ፤ በናትህ ይቅር ብዬሃለሁ በለኝ" አለችው።

"እሺ! ደስ የሚልሽ ከሆነ፤ይቅርታ አድርጌያለሁ" አላት ታረቀኝ። ጉንጩን ሳመችው።

"አሁን ጥናት መጀመር እንችላለን፤ የት እንሁን?" አለችው።

እስከፈተና ድረስ ባሉት ቀናት የተቻለውን ያህል ለማጥናት ሞክረዋል ውጤት ግን አጥጋቢ አልሆነም። የታረቀኝ ሁኔታ ይረብሻታል፣ ያሳዝናታል... ምን መደረግ እንዳለበት ታስባለች። ሁኔታውን ለመለወጥ ምን ልታደርግ እንደምትችል እያውጠነጠነች ባለችበት ሁኔታ አንድ ቀን ያ የታረቀኝ ጓደኛ ስልክ ደውሎ እንደሚፈልጋት ነገራት።

በሚቀጥለው ቀን ከልጁ ጋር ተገናኙና "ታረቀኝ ትምህርት ሊያቋርጥ ነው" አላት በትካዜ። ደነገጠች ፍሬ፣ ለጥቂት ደቂቃዎች አፍጥጣ ተመለከተችውና

"ከእኔ ለመራቅ ነው አይደል?" አለችው አንገቷን ደፍታ።

"አዎ!" አላት ጓደኛው።

"እኔ ትምህርቱን ብተወውስ?" አለችው ቀና ብላ እያየችው።

"ለፈቃደ ብለሽ?" አላት ደንገጥ ብሎ።

"ጓደኛው እኮ ነኝ፣ ይህንን ማድረግ ትልቅ ነገር አይደለም፣ እናንተ ስትመረቁ ተመልሼ ልገባ እችላለሁ" አለችው።

የታረቀኝን ሕይወት ማበላሸት እንደሌለባት አሰበች፡፡ በፍቅር ለተሰቃየ ልቡ ልታደርግ የምትችለው ነገር ባይኖራትም ከአጠገቡ ራቅ ልትልለት እንደሚገባት ወሰነች። አዎ! አጠገቡ ሆና ሲሰቃይ ከምታይ መራቅ ይሻላታል። ታረቀኝን ትወደዋለች፣ እናም የራሱ ጉዳይ ማለት አልቻለችም። እዛ ግቢ አብረው እስካሉ ድረስም መለያየት የሚታሰብ አይደለም ሁሌም አንገት ላንገት ተቃቅፈው ነው የሚገኙት።

"እኔ ግን ይህን እንድታደርጊ መፍረድ እቸገራለሁ፣ ብታስቢበት ደስ ይለኛል" አላት ሲያስብ ቆይቶ።

"ግዴለህም፣ ሳስብበት ነው የቆየሁት። ታረቀኝን ለመሰለ ጓደኛ ደግሞ ይህችን ታህል መስዋእትነት መክፈል ከባድ አይደለም" አለችው በቁርጠኝነት። ሁለቱም በየሀሳባቸው ተመሰጡና ዝምታ ሰፈነ።

"መገናኘታችንን ግን አትንገረው" አለችው ከጥቂት ዝምታ በኋላ።

"በጣም አዝናለሁ፣ በሕይወትሽ ላይ እንዲህ ዓይነት ውሳኔ ስትሰጭ መመልከት ከብዶኛል" አላት ልጁ።

"ሀሳብ አይግባህ፣ ይህን ሳልሰማ ታረቀኝ ትምህርቱን አቋርጦ ቢሆን ኖሮ ምን ላደርግ እንደምችል ማሰብ ይከብደኛል። እኔም የማቋርጥ ይመስለኛል። በጣም ነው የማመሰግንህ በሕይወቴ ሙሉ የምደሰትበትን ውሳኔ እንድሰጥ እንዳደረግከኝ እርግጠኛ መሆን ትችላለህ" አለችው።

ጥቂት ሰንበትበት ብሎ "ፍሬ ትምህርት ላቋርጥ ነው አለችኝ" አለው ታረቀኝ ለጓደኛው።

"ለምን?" አለው ጓደኛው።

"እርግዣለሁ" አለችኝ።

"ምን አልካት ታዲያ" አለው በሰጠችው ምክንያት እየተገረመ።

"እንድታስወጣው ስነግራት በጣም ተቆጣች፣ በፍጹም እንደማታደርገው ነገረችኝ" አለ ታረቀኝ በትካዜ።

"ለበጎ ነው ብሎ ማሰብ ይሻላል፣ ለአንተ ደግሞ አጋጣሚው መልካም ይመስለኛል። በራሷ ጊዜ ከዚህ ጊቢ መራቅ ካለባት ታረቀኝ ትምህርት ማቋረጥ አያስፈልገውም" አለው ጓደኛው የታረቀኝን ስሜት እየተመለከተ።
"ይሳካልኛል ብለህ ነው?" አለ ታረቀኝ በጥርጣሬ።

"የማንስማማው እዚህ ላይ ነው" አለ ጓደኛው በቁጣ።

ታረቀኝና ጓደኛው ብዙ ተከራከሩና በመጨረሻው ታረቀኝ ትምህርት ባለማቋረጡ ተስማማለት። የታረቀኝ ጓደኛ ይህንኑ ለፍሬሕይወት ነገራት። ከሰሞኑ ትምህርት ለማቋረጥ ልታሟላ የሚያስፈልጋትን ሁሉ ስታደርግ እንደወትሮአቸው ከታረቀኝ ጋር ነበሩ።

በመጨረሻ ሲለያዩ "ፍሬ! እንደወደድኩሽ እኖራለሁ፤ ተሳክቶልኝ ጓደኛ መያዝ ብችል እንኳን የምረሳሽ አይመስለኝም" አላት።

"እኔም አልረሳህም ታረቀኝ፤ በሕይወቴ ሙሉ እንዳንተ ዓይነት ጓደኛ ይኖረኛል ብዬ አላስብም። ከአንተ ጋር በፍቅር የምትጣመድ ሴት ዕድለኛ ነች" አለችው።

* * * *

ክፍል 5
የትዳር ሕይወት

ሰሞኑን እንቅልፍ እምቢ ይላታል፤ የሌሊቱን አብዛኛውን ሰዓቶች በመገላበጥ ነው የምታሳልፋቸው። አንዳንዴ ተነስታ ትቀመጣለች፤ አለያም ከአልጋዋ ወርዳ ትቆማለች። የወሰነችው ታላቁን የሕይወት ውሳኔ ነው። የራሷን ሕይወት በራሷ መወሰን እንዳለባት ያላት እምነት ፅኑ ነው፡፡ እናም ወደአዋሳ ስትሄድ ባህሉና ወጉ በማይፈቅደው መንገድም ቢሆን ወደትዳር እየገባች መሆኑን ታውቀዋለች።

"ግን ፈቃደ ባይስማማስ?" ድንገት ወደአእምሮዋ የመጣ ጥያቄ ነው፤ እስካሁን አላሰበችውም።

እናም ለፈቃደ ስልክ ደወለችለትና "ልመጣ አስቤ ነበር" አለችው።

"ትምህርት ቤት ተዘጋ እንዴ?" አላት እርሱም።

"ሳይሆን ትምህርቱን ልተወው ነው..."

"እየቀለድሽ ነው?"

"እየቀለድኩ ሳይሆን የምሬን ነው"

"እኔ በዚህ ውሳኔ አልስማማም" አለ ኮስተር ማለቱን ለመግለጽ እየሞከረ።

"ካልተስማማህ ችግር የለውም፤ "ሳትነግሪኝ" እንዳትለኝ እፈልጋለሁ አለችው እርሷም ያላትን ቁርጠኝነት በሚገልጽ ሁኔታ።

"እሺ ትንሽ ላስብበት..."

"ትችላለህ" አለችው እስኪጨርስ ሳትጠብቀው። የስልክ ንግግራቸው በዚሁ አበቃ።

በሚቀጥለው ቀን ቤት አልዋለችም፤ ከብዙዎቹ የእስር ቤት ጓደኞቿ ጋር እምብዛም አይገናኙም፤ አልፎ አልፎ የሚገናኙት ከሚስጥረ ጋር ብቻ ነው። አሁን ግን መሄድ አለባት፤ ውሳኔዋን ልትነግራቸው እንደሚገባት አምናበታለች። በመጀመሪያ ሚስጥረን ለማግኘት ወሰነችና ወደዚያው ለመሄድ ወጣች።

"ፍርዬ ከየት ተገኘሽ?" አለቻት ሚስጥረ ስታያት።

"ልጠይቅሽ መጣሁ አንቺ ባትፈልጊኝ እኔ ልፈልግሽ አልችልም?" አለች እንደቀልድ።

"ጉረኛ! አንቺ ፈቃደ እያለ ማን ይታይሻል ደግሞ?" አለቻት የተለመደውን ተረብ በመጀመር።

ልታደርግ የወሰነችውን ነገረቻት፤ "አይሆንም አይደረግም!" አለች ሚስጥረ። "ፍርዬ ግን ምን ሆነሻል? አላበዛሽውም እንዴ አግባኝ እያልሽው እኮ ነው" አለቻት ከምሯ እየተናደደች።

"ሊሆን ይችላል፤ እኔ ብጀምረው ምናለበት" አለቻት እየቀለደች።

"ፍሬ እባክሽን አስቢበት፤ በጣም የቸኮልሽ ይመስለኛል" አለች ሚስጥረ ስለፈቃደ ያላትን ስሜት ሳትነግራት ፍሬሕይወት እንዲህ ያለ ውሳኔ ላይ በመድረሷ ጥፋተኝነት እየተሰማት።

"ሳልናገር መሄድ ስላልፈለግሁ ነው የመጣሁት፤ ውሳኔዬ የማይታጠፍ ነው" አለች ፍሬ ኮስተር እንዳለች። ሚስጥረም ከዚያ በኋላ ምንም ለማለት አልደፈረችም። ጥቂት ተጨዋወቱና ተሰነባበቱ።

ፍሬሕይወት እንዳሰበችው ልትሰናበታቸው ያሰበቻቸውን ሁሉ አዳርሳ ስትጨርስ ድክም አላት። ብዙዎቹ በውሳኔዋ ባይስማሙላትም ስለነገረቻቸው አመሰገኗት።

ቤት ስትገባ የበላይሁንን እናት ደጅ አገኘቻቸውና ስልኩ ሙሉ ቀን ሲጮህ መዋሉንና በመጨረሻ እነርሱ ቤት ተደውሎ መልእክት

እንደተቀበሉ ነገሯት። የደወለው ፈቃደ ነው ነገ በጠዋት እደውላለሁ ነው መልእክቱ። እንዳለውም በጠዋት ደወለ።

ፍሬሕይወት ስልኩን አነሳችና "ሄሎ!" አለች።
"ምነው ፍርዬ እንዲህ አሰቃየሽኝ?" አለ ፈቃደ ከሰላምታ በፊት።

"በደንብ እንድታስብበት ብዬ እኮ ነው" አለችው የእርሷ ባልሆነ አነጋገር። አነጋገሯ ለራሷም ገርሟታል።

"ምን ለማለት ፈልገሽ ነው?" አለ በብስጭት።

"ቀልድ ትተሃል መሰለኝ አንተ ልጅ አሁን ይሄ ምን ያስቆጣል? እሺ ምን ወሰንክ?" አለችው።

"መቼ ለመምጣት አሰበሻል?" አለ፤ ጥያቄዋን በጥያቄ እየመለሰላት።

"እኔኮ የእርስዎን መልስ ነው የምጠብቀው ጌታዬ!" አለች ለመጀመሪያ ጊዜ እየቀለደች።

የዛኑ ዕለት ለበላይሁን እናት ሥራ ማግኘቷንና ወደ ክፍለሀገር ልትሄድ መሆኑን ነገረቻቸው፤ በጣም ደነገጡ።

"እንደፈራሁት ቤቱ ሊዘጋ ነው?" አሏት።

"አይዘጋም! እመለሳለሁ እማማ። ለጊዜው የሚገቡ ሰዎች ተነጋግሬያለሁ መጥተው ያነጋግሩዎታል፤ ስማቸውና የስልክ ቁጥራቸው ይሄውና" አለቻቸው ወረቀት እየሰጠቻቸው።

"ሁሉን ነገር ጨርሰሻላ?" አሏት።

"አዎን ጨርሻለሁ እማማ" አለቻቸው።

የመጨረሻው ቀን ደረሰ፤ "ከዚህ በኋላ እዚህ ቤት ውስጥ የማድረው ለአንድ ቀን ብቻ ነው። ነገን ብቻ!" አለች እንደልማዷ እንቅልፍ አልወስድ ብሏት ከአልጋዋ ወርዳ መንጎራደድ ስትጀምር። ሁልጊዜም

ከስድስት ቤተሰብ ብቻዋን የመቅረቷን ነገር ስታስበው መጮህ ያምራታል። አሁን ደግሞ እርሷም ትታው ልትሄድ ነው። "አዎ ከነገ በኋላ ይህ ቤት ሌላ ቤት ይሆናል፤ ከእንግዲህ እነዚህ ሁሉ በዚህ ቤት ውስጥ አይታዩም" አለች ሳሎን ገብታ እግርግዳ ላይ የተሰቀሉትን ፎቶግራፎች እየተመለከተች። ፎቶዎቹን በሙሉ አወረደቻቸውና ጠረጴዛው ላይ በጥንቃቄ አስቀመጠቻቸው። መጠቅለል ከጀመረች በኋላ እንደገና ፈታችና ቤተሰቡ በሙሉ ያሉበትን አንድ ፎቶግራፍ ለብቻው አስቀመጠች። "ቢያንስ ይህ አብሮኝ መሆን አለበት" አለች ለራሷ። በልብስ ጠቀለለችና ሻንጣዋ ውስጥ ከተተችው። ቤቱ ውስጥ የሚገቡት ሰዎች የቤቱን ዕቃ እንደሚጠቀሙበት ቢነጋገሩም አንዳንዶቹን ዕቃዎች አንድ ክፍል ውስጥ አስገብታ ማሸግ ስለሚያስፈልግ በመልክ በመልኩ ስታደራጅ ሌሊቱ አለቀ።

ትንሽ ረፈድ ሲል ነጠላዋን ነጠል አድርጋ ለበሰችና ቤቱን ዘግታ ወጣች፤ በመንገዷ ላይ ሁለት ሻማዎችንና ሁለት አበባዎችን ገዛችና በፈጣን እርምጃ እየተራመደች ወደኡራኤል ቤተክርስቲያን ሄደች። ለእናትና ለአባትዋ ውሳኔዋን ልትነግር፤ በመንፈስም ቢሆን አይዞሽ እንዲሏትና በእዝነህሊናዋም ቢሆን "ተባረኪ!" የሚለውን ታላቅ ምርቃት ልትቀበል ነበር የምትሄደው።

ሁሌም እንደሚሆነው መቃብሮቹን ስታያቸው የልቧ ምት ጨመረ፤ ቆመችና አማተበች፤ እራሷን ለማረጋጋት ለጥቂት ደቂቃዎች በይኖቿን ጨፈነችና ገለጠቻቸው። የእናትና አባቷ መቃብሮች አጠገብ ላጠገብ መሆናቸው ያስደስታታል፡፡ አንዳንዴ የሚነጋገሩ ሁሉ ይመስላትና ስለዕድለኛነታቸው ታስባለች፤ ትቀናባቸዋለች። ከመቃብሮቹ በስተግርጌ እመሀል ባለው ጠባብ ቦታ ላይ ተንበረከከችና ጸሎቷን አድርሳ ቀና ስትል ዐይኖቿን እንባ አቃጠላቸው። "ዛሬ ማልቀስ የለብኝም" አለች ለራሷ።

* * * *

ፍሬሕይወት አዋሳ ስትደርስ ፈቃደ በሚገባ ተዘጋጅቶ ጠበቃት፤ ከጓደኞቹ ጋር እራት አዘጋጅተው ጋበዧት። ኑሮ "ሀ" ተብሎ

ተጀመረ፡፡ ምቾት ያለው ቀላል አጀማመር ነበር፡፡ በአዋሳ ሀይቅ ዳርቻ ላይ በተሠራው ዋቢ ሸበሌ ሆቴል ውስጥ ካሉት ቪላዎች በአንዱ ውስጥ ነበር ፈቃደ የሚኖረው። ለጊዜው አስቸጋሪ ነገር አልነበረም፡፡ ቤቱ ለመኖር በሚያስፈልጉ ቁሳቁሶች የተደራጀ የሆቴሉ ሠራተኞችም አስፈላጊውን ግልጋሎት የሚሰጡበት ሁኔታ ነበር።

ሕይወት በጣም ቀላል ሆነላት፤ በዚያ ላይ ያለችው ከምታፈቅረው ሰው ጋር ነው፤ ተደሰተች። ፈቃደ ደመወዙን አምጥቶ ያስረክባታል፡፡ በጀታቸውን አብረው ይሰራሉ፤ ገንዘባቸውን ይመድባሉ፤ መተሳሰብና ሰላም ያለበት አዲስ ሕይወት መሠረቱ። ወግና ልማድን ያልተከተለ ቢሆንም ትዳር ተመሠረተ፡፡ ብዙዎች የሚቀኑበት በፍቅር የደመቀ ሆነ ቤታቸው።

ማሕበራዊ ግንኙነታቸው ሰፊ ነው፤ የፈቃደ መሥሪያ ቤት ጓደኞች፤ በሆቴሉ ውስጥ እንደነሱው ተከራይተው የሚኖሩ ሰዎች፤ ብቻ ከበርካታ ሰዎች ጋር ተዋወቀች። ሰብሰብ ብለው ሲጫወቱ ፍርዬ አንዳንዴ በሀሳብ ጭልጥ ትላለች አለያም የተሰበሰቡትን ሰዎች ትገመግማለች። ብዙዎቹ የሚመቻትና ተመሳሳይነት ያለው ባህሪ አላቸው። "እነዚህ" ትላለች ለራሷ "እነዚህ የዘመን ተጋሪዎቻችን ናቸው፤ አይ እነዚህ እንኳ አይመስሉም..." ትላለች ለራሷ፤ ለብቻቸው ሲሆኑ ፈቃደን ትጠይቀዋለች "እነእንትና የኛ ሰዎች ናቸው እንዴ?" ትለዋለች።

"ልክ ነሽ፤ ግን በምን አወቅሽ?" ይላታል እየገረመችው።

"ታውቃለህ አንድ የሆነ የሚያመሳስለን ነገር አለ፤ ልገልጸው ግን አልችልም" ትለዋለች።

ታረቀኝን ሳታስታውስ የዋለችበት ቀን አልነበረም፡፡ "እንዴት ሆኖ ይሆን?" ትላለች ባስታወሰችው ቁጥር። ያለበትን ሁኔታ ማወቅ በጣም ትፈልጋለች፤ ግን እንዴት አድርጋ? ቤተሰቦቿን፤ ያሉትንም የሞቱትንም ታስታውሳለች፤ አንዳንዴ ብትተክዝም ትካዜዋ አጭር ነው። ፈቃደ ሲመጣ ሁሉን ያስረሳታል።

ፍሬ በተቻላት አቅም ሁሉ ከእስር ቤት ጓደኞቿ ላለመለያየት ትጥራለች፤ ያለችበትን ሁኔታ ትጽፍላቸዋለች። እነርሱም ይጽፉላታል አንዳንዴም ይደውሉላታል። አንድ ቀን ሰብሰብ ብለው ያለችበት ቦታ ድረስ መጥተው ጠይቀዋት ፍንድቅድቅ ብላለች። አዲስ አበባ እያለች ትጠይቃቸው የነበሩ ሰዎችንም መጠየቋን አላቋረጠችም፤ ስልክ ትደውላለች። ለአስቻለው እናት ወደአዲስ አበባ የሚሄድ ሰው ፈልጋ መላክ የምትችለውን ያህል ትልክላቸዋለች። "አይዞዎት!" የሚል መልእክት ትልክባቸዋለች። ፈቃደ ደግሞ በዚህ ወደኋላ የሚለው ነገር የለውም "ሕይወታቸውን ለከፈሉ ጓዶቻችን ገንዘባችንን መክፈል ካቃተንማ..." ይላታል፤ የልቧን ይሞላላታል። ሕይወት አስደሳች ሆነ።

"ዛሬ እንግዳ ይዤ እመጣለሁ" አላት ፈቃደ አንድ ቅዳሜ።

"በደስታ እቀበልሃለሁ" አለችው።

ፈቃደ እንደወጣ እርሷም ለእንግዳ ማስተናገጃ የሚያስፈልጉ ነገሮችን ለመገዛዛት ወጣች። ከገበያ ስትመለስ ወዲያውኑ ሥራ ጀመረች፤ እየሠራች ደግሞ ስለእንግዳው አሰበችና ስለማንነቱ አንዳችም ጥያቄ አለማቅረቧ ትዝ አላት። "ሲመጣ ማን እንደሆነ አውቅ የለ? ምን አስቸኮለኝ" አለች ለራሷ።

አዘጋጅታ ስትጨርስ ሰዓቷን ተመለከተች፤ ለፈቃደ መምጫ ሰዓት የቀሩት ሰላሳ ደቂቃዎች ብቻ ናቸው። ፈጠን ብላ ወደመታጠቢያ ቤት ገባች። ተጣጥባና ልብሶቿን ቀይራ የምግብ ጠረጴዛውን በማዘጋጀት ላይ እያለች የሳሎኑ በር ተንኳኳ።

"ይግቡ" አለች ፍሬሕይወት። በሩ ተከፈተና ፈቃደና እንግዳው ተከታትለው ገቡ። ፍሬ ደነገጠች፤ ይህን መልክ ታውቀዋለች፤ በሚገባ ታውቀዋለች፤ ግራ ገባት።

"ዘውዱ ይባላል፤ እስር ቤት አብሮን የነበረ ጓደኛችን ነው" አለ ፈቃደ። እንደምንም ሀሳቧን አሰባስባ ከእንግዳው ጋር ሰላምታ ከተለዋወጡ በኋላ እንግዳው እንዲቀመጥ ጋበዘችው።

"የማውቅህ መስሎኝ ነው የደነገጥኩት" አለችው።

"እስር ቤት ተያይተን ይሆን?" አላት ፈቃደ እዚያ እስር ቤት የነበረች መሆኗን እንደነገረው አስታውሶ።

"አንተ እንኳን ሳትሆን እኔ አይቼሃለሁ፤ ያ መልክና መገረፊያው ክፍል የሰማሁት ሥም አሁን ካየሁት ሰውና ከተነገረኝ ሥም ጋር ተገጣጠሙብኝ" አለች።

"እንዴት ልታይውና ስሙን ልትሰሚ ቻልሽ?" አላት ፈቃደ። ሁኔታውን ነገረቻቸው። ሴቶች ክፍል ተገፍትሮ ሲወድቅ የነበረውን ሁኔታ፤ በሚቀጥለው ቀን መግረፊያ ክፍል ተጠርታ ስለዘውዱ መጠየቋንና የተጠየቀችበት ምክንያት ከበላይሁን ጋር ሊዛመድ እንደሚችል የነበራትን ግምት ሁሉ ነገረቻቸው።

እንደማንኛውም ጊዜ የዚያ ዘመን ተጋሪዎች እንደሚያደርጉት ውሎዋቸው ሁሉ ከዚያ ክልል ሊወጣ አልቻለም፤ ግን ለእነርሱ አስደሳች ነበር። በትግሉ ወቅት የነበሩትን ሁኔታዎች ሲያነሱና ሲጥሉ፤ በትግሉ ውስጥ ሕይወታቸውን የሰጡትን ጓዶች ሲያደንቁ፤ የነበረውን መተማመንና አንዳቸው ለሌላው ሕይወት መትረፍ እስከሕይወት መስዋዕትነት የከፈሉበትን ዘመን ሲዘክሩ፤ በአንጻሩ ደግሞ ባለዕዳነታቸውን ሲያስቡና ሲቆዝሙ... ጊዜው ሳያስቡት ሮጦ ወደአመሻሹ ላይ ዘውዱን ሸኙት።

* * * *

ከአዲስ አበባ ለሄደ ሰው የክፍለ ሀገሩ ኑሮ እንደአዲስ አበባ ወከባ የለበትም። ብዙ ማህበራዊ ትስስር ስለማይኖራቸው የእረፍት ቀናቸውን በጋራ የማሳለፍ ልማድ አላቸው።

አንድ ቀን ዘውዱ "ለምን እነፈቃደን አንድራቸውም?" አለ ሰብሰብ ብለው ሲጫወቱ።

"እውነት እኮ ነው፤ ለምን የሆነች ዝግጅት አድርገን ጋብቻቸውን አናከብርላቸውም?" የሌላው ሀሳብ ነበር።

“እኔ ዝግጅቱን ሠርግ የሚያስመስሉን ኃላፊነት እወስዳለሁ” አለች የአንደኛው ጓደኛቸው እጮኛ። በዚሁ ተስማሙ።

የፈቃደ ጓደኞች ለፈቃደና ለፍሬሕይወት ጋብቻ መታሰቢያ ይሆን ዘንድ ፕሮግራም አዘጋጅተው ፈቃደንና ፍሬሕይወትን ጋበዟቸው። በመጀመሪያ የሄዱት አንደኛው ጓደኛው ቤት ነበር። ቤቱ ውስጥ ሲገቡ አድናቆታቸውን ሊገቱ በማይችሉበት ሁኔታ ደነገጡ። ቤቱ በጣም አሸብርቋል፤ እሳሎኑ መሀል ወንበሮች ላይ የተቀመጡት የሰርግ ቬሎና የወንድ ሙሉ ጥቁር ሱፍ ከነጭ ሸሚዝ ጋር፤ በትንሽ ጠረጴዛ ላይ በሁለቱ የሠርግ ልብሶች መሀል የተቀመጠው አበባ ለቤቱ ልዩ ውበትን አጎናጽፈውታል።

ፈቃደና ፍሬሕይወት በድንጋጤ ፈዘው እንደቆሙ ጓደኞቹ በአንድ ላይ “መልካም ጋብቻ” አሏቸው። ማመን እስኪከብዳቸው ድረስ፤ ደስታ ዐይኖቻቸውን በእንባ እስኪሞላቸው ድረስ ነበር የፈቃደና የፍሬሕይወት ስሜት። ሁለቱም እርስ በእርሳቸው እየተያዩ ፍዝዝ አሉ።

"ልብሶቻችሁን ልበሱ" አለቻቸው የጓደኛው እጮኛ። በሩን መለስ አድርገውላቸው ወጡ።

ፈቃደና ፍሬሕይወት የሰርግ ልብሱን ለብሰውና በጓደኞቻቸው ታጅበው በሆቴሉ ግቢ ውስጥ ወዳለው የዋና ቦታ መሄድ ነበረባቸው። እነርሱ የተባሉትን መፈጸም እንጂ ስለፕሮግራሙ ምንም ዓይነት አስተያየት ሊሰጡ እንደማይችሉ ማስጠንቀቂያ ተሰጣቸው። ምስጋና ለማቅረብ እንኳ ጊዜ አልነበራቸውም፤ የዕለቱን ፕሮግራም የሚመራው ዘውዱ ነው። ለዚያ ሰዓት የመዋኛ ሥፍራው ነጻ እንዲሆንላቸው ከሆቴሉ ጋር ተነጋግረዋል። ልክ ሲደርሱ መዋኛው ለፍሬና ለፈቃደ ብቻ ተለቀቀላቸው። ለስለስ ያለ የሰርግ ዘፈን እየተሰማ ሁለቱ ሙሽሮች ወደ መዋኛው እንዲገቡ ተነገራቸው። ገቡ፤ ዋናውን ተያያዙት የውሀው ድምጽና የሙዚቃው ቃና በሁለቱም ልቦች ውስጥ ልዩ ስሜትን በመፍጠሩ የተነሳ ሁለቱም በተመስጦ በቀስታ መዋኘታቸውን ቀጠሉ። በዚያች ቅጽበት ፍሬሕይወት ሀሳቧ ወደአንተነህ ኮበለለባት።

“እንዴ ዋናውን የደስታ አድርጉት እንጂ!” አላቸው ዘውዱ ጮክ ብሎ።

ፈቃደና ፍሬሕይወት ተቀራረቡ፤ እየዋኙ መጫወት ጀመሩ፤ መሽቀዳደም፤ መደፋፈቅ... ሳቅ... የዋናው ቦታ የብዙዎችን ቀልብ ሳበ።

ከመዋኛው ሥፍራ ጥቂት ራቅ ብለው የሞቀ ጨዋታ የያዙት ሰዎች ግን በመዋኛው አካባቢ የሁሉን ቀልብ የሳበውን ሁኔታ አላስተዋሉም።

ውሀው ውስጥ ከገቡ ብዙ ደቂቃዎች ቢያልፉም ፈቃደና ፍሬሕይወት ምንም የደከማቸው አይመስሉም። እልፎ አልፎ ሁለቱም ውሀው ውስጥ ይሰጥሙና ሰውን ያስደነግጣሉ፤ ደግሞ ብቅ ይላሉ። ሁኔታቸው የዋና ስፖርተኛ እንጂ ተራ ዋናተኛ አላስመሰላቸውም። በመደፋፈቅ ላይ እያሉ እርሱ ሊደፍቃት ሲል ስታመልጠውና ሳያስበው ስትደፍቀው በአካባቢው የነበሩት ሁሉ ሳቁ። ሳቁ በጨዋታቸው ውስጥ ሰምጠው ለአካባቢው ትኩረት ያልሰጡትን ሁለት ሰዎችም ከገቡበት የግል ጨዋታቸው ጎትቶ አወጣቸው።

ሁለቱም ሰዎች የሳቁን መንስኤ ለመመልከት ወደዋናው ስፍራ መጥተው ከሰዎቹ ተቀላቀሉ። ፈቃደና ፍሬሕይወት ለየብቻቸው መዋኘት ጀምረዋል ፍሬሕይወት በጀርባዋ ተንጋላ እየዋኘች እዳር ደረሰችና ብረቱን ያዝ አድርጋ ቆም ከማለቷ “መልካም ጋብቻ” አላት ዘግይቶ የመጣ ጓደኛቸው።

“እናመሰግናለን” አለችው ፈቃደንም በመወከል።

በዋናው ቦታ አካባቢ የተፈጠረው ድምጽ ስቧቸው ትዕይንቱን ከተቀላቀሉት ሁለት ሰዎች አንዱ አንተነህ ነው። አንተነህ የተመለከተውን መልክና የሰማውን ድምጽ ማመን አቅቶት ዐይኖቹን አሸት አሸት አደረጋቸው፤ ያደረገውን ኮፍያ ወደግንባሩ ደፋ አደረገና ፊቱን ከእይታ ከለለ። ከእይታ የበለጠ ለመራቅ የቆመበትን ቦታ ቀየረ። እነዚያን ዐይኖችና በውሀው ተነክሮ አንገቷን የሙጢኝ ብሎ የተጠመጠመውን ወርቃማ ጸጉር ሊጠራጠር አልቻለም። መነጽሩን አወለቀና ትክ ብሎ ተመለከታት፤ እብረቱ ላይ ተቀምጣ በእግሮቿ ከውሀው ጋር የምትጫወተውን ፍሬሕይወትን።

ጓደኛው አድራጎቱን ሲከታተል ቆይቶ "ምን ነካህ?" አለው ወደጆሮው ተጠግቶ።

"ፍሬሕይወት!" አለው አንተነህ በጣም በደከመ ድምጽ ዐይኖቹን ካነጣጠሩበት አቅጣጫ ሳይመልስ።

ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ አንገቱን እንደሰበረ ከዋናው አካባቢ ለመራቅ ጉዞውን ጀመረ።

ጓደኛው የአንተነህ ሁኔታ ግራ እያጋባው ተከተለው። ኋላና ፊት ሆነው ጥቂት ተራመዱና ከዋናው ሥፍራ ዕይታ ተሰወሩ።
"እኮ ለምንድነው አጋጣሚዎች እንዲህ የሚፈታተኑኝ?" አለና በጩኸት ጠየቀው አንተነህ ጓደኛውን። ጓደኛው በድንገት የጮኸበት የአንተነህ ድምጽ አስደንግጦት ወደኋላው እንደማፈግፈግ አለና ቆመ። ለቅጽበት ያህል ከአንተነህ ጋር ተፋጠጡ።

"እርሷን ፍለጋ አዲስ አበባ ውስጥ፤ ያላደረስኩት ቦታ የለኝም፤ ይሆናል ያልኩት ቦታ ሁሉ አልቀረኝም፤ አጣኋት። ታዲያ እንደአጣኋት ብቀር ምን ነበረበት? የሌላ ሰው መሆኗን እያሰብኩ እንድቃጠል ለምን ይፈርድብኛል?..." ጓደኛው አቋረጠው።

"ለሁሉም ረጋ ማለት ያስፈልጋል አንተነህ! መንፈስህን ለማረጋጋት ሞክር፤ በጥሞና ለማሰብ ትችል ዘንድ ስሜትህን በረድ አድርገው፤ ከዚያ በኋላ ብቻ ነው ረጋ ባለ አእምሮ አስፈላጊውን ትንተና መስጠት የሚቻለው" አለ ጓደኛው የአንተነህ ድንገተኛ ለውጥ እየገረመው።

ጎን ለጎን ሆነው ጥቂት ተራመዱና አንተነህ ቆም ብሎ ጓደኛውን ተመለከተው። ትክሻውን እንደማራገፍ አደረገና "ይቅርታ! ሳታስበው፣ አንተም ብቻ ሳትሆን እኔም ሳላስበው በተፈጠረ ሁኔታ ስላስጨነቅኩህ ይቅርታ" አለው። "ይመስለኛል፤ ታሪኩን አጫውቼሀለሁ። ከዘመቻ ... ጀምሬ..." አቋረጠው ጓደኛው።

"ታዲያ ለምን አታናግራትም?" አለው ጓደኛው።
"ምን ብዬ ነው የማናግራት? ባልሽን ተይውና ከኔ ጋር እንሁን ብዬ ነው የማናግራት?" ጮኸ አንተነህ።

"ግን አንተ የምትወዳትን ያህል እርሷ እንደምትወድህ እርግጠኛ ነበርክ?" ሌላ የሚያናድድ የጓደኛው ጥያቄ ነበር።

"ስንት ዓመት እንደሆነና በምን ሁኔታ ውስጥ እንደተለያየን ታውቃለህ?" አለና አፈጠጠበት።

"እና ቢሆንስ አንተም ሆንክ እርሷ በተመሳሳይ ሁኔታ ውስጥ ነው ያለፋችሁት፤ እርሷ ነገር ዓለሙን ሁሉ ትታው ትዳር ስትመሰርት አንተ እንዲህ እንደአዲስ ፍቅረኛ ካልሞትኩ ማለት አለብህ? የምትለው ዓይነት ጠንካራ ፍቅር ቢኖራት ነው እንዲህ የምትሆነው? እኔኮ የሆሊውድ አክተር ነው የመሰለችኝ" አለው በማሾፍ።

አንተነህ የበለጠ ተናደደ። "በቃ አንተ ስሜቴ በፍጹም ሊገባህ አይችልም" አለና ባገኘው ጥላ ስር ዘፍ አለና ተቀመጠ።

"ስማ አንተነህ ከሞተ ዓመታት ያስቆጠረ ፍቅር እያነሳህ እዬዬ ስትል አብሬህ እንዳለቅስ የምትጠብቅ ከሆነ ተሳስተሃል። በጣም እየገረምከኝ መሆኑን ባወቅህ! እንኳን አንተን ሆኜ ላስብው" አለውና ጓደኛውም መቀመጫ ቦታ ፈልጎ አረፍ አለ።

"አየህ" አለ አንተነህ "አየህ አንተ እንደምትለው ቀላል አይደለም። ለኔ የነበራትን ፍቅር እንድጠራጠር የሚያደርገኝ ሃይል የለም። ስንለያይ ግን የመገናኘት ዕድላችን የመነመነ ነበር። እርግጠኛ ነኝ "አንተነህ ሞቷል" ብላ ነው የምታስበው። ይህን እያሰበች ደግሞ ዓለም በቃኝ ብላ ካልመለከሰች በስተቀር ሌላ ከማፍቀር መከልከል የለባትም፤ ፍቅሯን በእርሷነቷ ውስጥ ቀብራም ቢሆን ለማፍቀር መሞከሯ ሊያስኮንናት አይችልም። እኔስ ብሆን መቼ ከዚህ ውጭ ነኝ? ፍቅር ለመጀመር ያልሞከርኩት ሙከራ አለኝ? እኔን ፍቅሯ የተቀበረበትን ድንጋይ እየፈነቀለ እንደሚያስቸግረኝ ለእርሷም እንዲሁ ሊሆን ይችላል። ታዲያ የኔ በዚህ መሀል መገኘትና ማነጋገር በሁለት እሳት መሀል ሊጥላት እንደሚችል እያወቅሁ እንዴት ነው ይህ እንዲሆን መንገድ የምከፍትው? ደግሞምኮ ልጁም እኔ የወደድኳትን ያህል ሊወዳት ይችላል..." ጓደኛው አቋረጠው

"ቦታ የሚያዋጣህ ምን እንደሆነ ልንገርህ? እራስህን አሳምነህ "መልካም ጋብቻ!" ብለህ ከዚህ አካባቢ መጥፋት ብቻ!" አለው።

አንተነህ ፊቱ ተለዋወጠበት። "ዕድል እንዳልሰመረልኝ ተቀብዬ እንደቀለድከው "መልካም ጋብቻ" ለማለት ብችል ደስታዬ ነበር። ግን አንተ እንዳቀለልከው አይደለም። ይህን ሁሉ አገር አቋርጬ የመምጣቴ ምክንያት ከሆኑት አቢይ ጉዳዮች አንዷ ፍሬሕይወት በመሆኗ ነገሩን ቀለል አድርገህ መተው እንደማልችል ልትረዳልኝ በተገባህ ነበር" አለው በጓደኛው ላይ የምሩን እየተቆጣ።

ጓደኛው ሙከራው ሁሉ እንዳልሰራለት ሲያውቅ ዝም አለ። ቅድሙንም ቢሆን የአንተነህን ስሜት ላለማባባስ እንጂ ጉዳዩ ቀላል ነው ብሎ አስቦ አልነበረም።

"እሺ ምን ለማድርግ ታስባለህ?" አለው ጓደኛው ኮስትር ብሎ።

"መሄድ! በአስቸኳይ ወደመጣሁበት መመለስ" አለው አንተነህም ፍርጥም እንዳለ።

ዐይኖቹ እንባ ማቅረራቸውን ሲመለከት ጓደኛው የበለጠ አዘነና ከአጠገቡ ራቀ። አንተነህ ዐይኖቹ ላይ ተንጠልጥለው የነበሩ የእንባ ዘለላዎች ቁልቁል በጉንጮቹ እየወረዱ እሽሚዙ ላይ ሲንጠባጠቡ ዝም አላቸው።

"ምነው ፈጠን ባልኩ ኖሮ!" አለና ራሱን ወቀሰ። ወደኢትዮጵያ ተመልሶ ለመግባት ይችል እንደሆነ ለማጣራት የወሰደበት ጊዜ ረጅም ነበር። የፈለገውን መረጃ በፍጥነት ሊያገኝ ባለመቻሉ መቆየቱ ግድ ሆኖበት ነበር የዘገየው።

ድንበር አቋርጦ ሲወጣ የደረሰበትን ስቃይ፤ የአውሮፓን ኑሮ ለመልመድና የተረጋጋ ሕይወት ለመጀመር ያለፈበትን ውጣውረድ ሁሉ አሰበው፤ በዚህ ሁሉ ውስጥ ግን ፍሬሕይወት አብራው ነበረች። ተስፋ በቆረጠባቸው ጊዜያት ሁሉ የሚጽናናው እርሷን ሲያስብ ነበር። በጓደኞቹ ግፊት እንደ ወጣት መሆን የሞከረባቸውን አጋጣሚዎች አስታወሳቸው፤ በጓደኞቹ አማካይነት የተዋወቃቸውንና አብረውት

የነበሩትን ሴቶች አሰባቸው... በዚህ ሁሉ ውስጥ ፍሬ በልቡ ውስጥ ያላትን ቦታ የነካው አልነበረም። እንባውን ሊያቆመው አልቻለም።

ከጥቂት ቀናት በፊት ወደኢትዮጵያ ሲመለስ ትንሽም ቢሆን ተስፋ ነበረው። የመጀመሪያ ሙከራውን ያደረገው በገባ በሰዓታት ውስጥ ነበር፤ የፍሬን ቤት ባያየውም አካባቢውን ስለሚያውቀው ወደዚያው አቀና። በመናኸሪያ ሆቴልና በግቢ ገብርኤል መሀል ያለውን አካባቢ አዳርሶ ሳይሳካለት ተመለሰ። ዱሮ ይቀጣጠሩባቸው የነበሩበት አካባቢ ሁሉ እየሄደ እንደሞኝ አላፊ አግዳሚውን ሲመለከት የቆየባቸው ቀናት ጥቂት አልነበሩም።

ወደቤተሰቦቹ ከመሄዱ በፊት ሌላ ሙከራ ለማድረግ አስቦ መንፈሱን ለማረጋጋትና ከፍሬሕይወት ትዝታ ጋር ለመሰንበት ወደአርባምንጭ ሄደ፤ የዘመቻ ጣቢያቸውን ለማየት፣ ከፍሬሕይወት ጋር የሄዱባቸውን መንገዶችና ተቀምጠው የተጫወቱባቸውን ሜዳዎች ለመመልከት... ያሰበውን ሁሉ አደረገ፤ በትዝታ ባሕር ውስጥ ሰጠመ፤ ለፍሬሕይወት ያለውን ፍቅር ጨመሩበት። ጓደኞቹን አስታወሰ፤ ከዩኒቨርሲቲ እስከ ዘመቻ፤ ከዘመቻ እስከ ተጧጧፈው የፖለቲካ ትግል... ትዝታው የትግል ጓዶቹን እያሰበ እንዲተክዝ አደረገው።

ወደአዲስ አበባ በተመለሱበት ዕለት "ለምን እግር መንገዳችንን አዋሳ ጎራ አንልም?" አለው ጓደኛው ። አንተነህ በሀሳቡ ተስማማና ወደአዋሳ አቀኑ።

"ከአርባምንጭ የተረፍከው መረጋጋት ሳይሆን የበለጠ መረበሽ ነው ፤ አዋሳ እንግባ " አለው ጓደኛው። አንተነህ ሀሳቡን ተቀበለና አዋሳ ገቡ። አዋሳ ደግሞ በፈረስ የተሻለ መዝናናት ትችላለህ" አለው።

የአዋሳ ቆይታው ግን ያልጠበቀው ነገር ላይ ጣለው ሲፈልጋት የሰነበተውን ፍሬሕይወትን በጋብቻ ደስታዋ ላይ እንዲያገኛት አደረገው፤ በውስጡ ያለውን ትንሽ ተስፋ አሟጦ ባዶነትን አስታቀፈው፤ ሕይወትን ጠላት።

* * * *

ፈቃደና ፍሬሕይወት ጓደኞቻቸው ባደረጉላቸው ነገር ተገርመው አላበቁም። በየእለቱ ያነሱታል፤ ባነሱት ቁጥር ይገርማቸዋል። በየዕለቱ ፎቶግራፎቻቸውን ያዩዋቸዋል አሁንም ይደንቃቸዋል።

"ግን ይህ ዓይነት ሀሳብ እንዴት ሊመጣላችሁ ቻለ" አለችና ጠየቀች ፍሬሕይወት አንድ ቀን ሁሉም በተሰበሰቡበት የረፍት ቀን።

"ሀሳቡን ዘውዱ አመነጨ፤ ከዚያ ሁላችንም ተስማማንበት። አፈጻጸሙን ደግሞ ማን እንዳሳመረው ታውቂያለሽ" አላት አንደኛው ጓደኛቸው። ዘውዱን ዞር ብላ ተመለከተችውና "ብቻ እድሜ ልኬን ሲደንቀኝ የሚኖር ነገር ነው አለች" ፍሬሕይወት።

"ምንም የሚደንቅ ነገር እኮ የለውም ፍሬ፤ ለሠርግ የማንጨነቀው እኛ ወንዶቹ ነን እንጂ ለሴቶች ግን ትልቅ ትርጉም የሚሰጥ መሆኑን ከሕይወት አጋጣሚ ማወቄ ነው ይህንን ሀሳብ እንዳቀርብ ያደረገኝ። አንዲት ያለሠርግ ያገባች ዘመዴ ከባለቤቷ ጋር ሠርግ ተጠርተው በሄዱ ቁጥር የምታለቅሰው እንባ መቼም የምረሳው አይደለም" አለና ነገራቸው።

ፍሬ በዘውዱ ውስጥ ብዙዎችን መልካም ሰዎች የምታይ ይመስላታል፤ እርሱ የትናንት አሻራ ነው። አመለካከቱ ይደንቃታል፤ ለዓላማ ያለው ጽናት ይገርማታል፤ "ለአገር መሥራት በፖለቲካ ብቻ ነው ያለው ማነው? በሕይወታችን እያንዳንዱ ቀን አንድ በጎ ነገር ማበርከት መቻል ላገር መሥራት ነው!" ይላል ሁልጊዜም ሰዎች ተስፋ የመቁረጥ አዝማሚያ ሲያሳዩት። በእርሱ ውስጥ ብዙዎቹን ታያቸዋለች፤ አንተነህን፣ በላይሁንን፣ ቅዱስን... ይገርማታል።

ከሌሎቹም የፈቃደ ጓደኞች ጋር እጅግ በጣም ተቀራረበች፤ በጣምም ተግባባች፤ ወደደቻቸው ወደዷት። በእያንዳንዱ አጋጣሚ ለፍሬ ሥራ ለመፈለግ የማይሞክር የለም ግን ሊሳካ አልቻለም። ሥራ ባለመግባቷ ብዙም አላዘነችም እንዲያውም ተመልሳ ወደትምህርት ቤት ለመግባትም እያሰበች ነበር።

አንድ ቀን "በሚቀጥለው ዓመት ትምህርት ቤት ብመለስስ? ሥራው እንደሆነ አልተገኘም" አለችው ፈቃደን።

"እንቺን ከተመቸሽ ለኔ ችግር የለውም" አለ ፈቃደ።

አንዳንዴ ሕይወት በሚገርሙ አጋጣሚዎች ትሞላለች። ሲያስቡበት የከረሙት ነገር ይቀርና በጭራሽ ያልገመቱት ነገር ይከሰታል። ፍሬንም የገጠማት ነገር እንዲህ ዓይነት ሆነ። አንድ ሰሞን ድንገት ጤና የማጣት ስሜት ተሰማት፡፡ ደነገጠች። ጠዋት ከእንቅልፏ ስትነሳና ቁርሷን ስትበላ ያለመደሰት፤ ብቻ መብሰክሰክ ጀመረች።

"ልጅ ሊመጣ ነው" አላት ፈቃደ። ደስታው ከገጽታው ላይ ሲፍለቀለቅ አስተዋለች።

ጤና ማጣቱና መነጫነጩ ቀጠለ፡፡ ክሊኒክ ሄደችና ተመረመረች መጸነሷን አረጋገጠች፤ ቀስ በቀስ ሀሳብ ገባት። ጊዜውን አሰላችው የምትወልድበት ጊዜ የሚቀጥለው ዓመት ትምህርት በሚጀመርበት ወቅት ነው። ትምህርት ቤት መግባት እንደማትችል ስታውቀው ሀሳቧን ደመደመች።

ተፈጥሮ የራሱን ቀመር ይከተላል የሚሆነው ሁሉ መሆን እስካለበት ጊዜ ድረስ ይቀጥላል፡፡ የፍሬ መነጫነጭ መበሳጨት ሕይወትን ከማጎሳቆል ያለፈ አስተዋጽኦ የለውም። ፈቃደ "ምን ያምርሻል? ምን ባደርግልሽ ይመችሻል?" ይላታል እርሷን ለማስደሰት የማያደርገው ጥረት የለም።

ወራት ተቆጠሩ ሆዷም እርግዝናዋን ማሳበቅ ጀመረ። የሕይወቷን የመጀመሪያ ምእራፍ አጠናቅቃ ከልጅነት አልፋ የልጅ እናት ወደ መሆን እየተሸጋገረች መሆኗ ልዩ ስሜት ፈጠረባት። እያንዳንዱ ተፈጥሮአዊ ለውጥ እናቷን ያስታውሳታል፣ ያስቆዝማታል፣ አንዳንዴም ያስለቅሳታል። ሮቢን ማስታወስ ስለእርሱ ማሰብ የዘወትር ተግባሯ ነው፡፡ ሮቢል ወንድሟ ሳይሆን ልጇ ነው የሚመስላት፤ እርሱም እንደዛው ነው የሚያያት ልክ እንደ እናቱ። አንዳንዴ ከአእምሮዋ አልወጣ ይልና በጣም ያስጨንቃታል።

የምትቀርባቸው ሰዎች ወደአዲስ አበባ በሄዱ ቁጥር የፖስታ ሳጥን ከፍተው ደብዳቤ እንዲያመጡላት ታደርጋለች። ሮቢልም መጻፍ አይታክትም፤ ሁል ጊዜም ይጽፍላታል። ስለትምህርት ቤቱ፣

ስለጓደኞቹ፣ ስለአኗኗሩ፣ ስለቤታቸው፣ ስለኑሮ... ብቻ ምን የማይጽፍላት ነገር አለው? ናፍቆት ግን ከኑሮው ምቾት ሁሉ ልቆ እንደሚሰማውና ሁሌም እረፍት እንደሚነሳው ይነግራታል። ስለ ታረቀኝ ይጠይቃታል።

ለሮቤል የሆነውን ሁሉ ገለጸችለት፡፡ ትምህርት ማቋረጧንና ማግባቷን ማርገዟንም ጭምር ጻፈችለት። እስከመቼ ልትደብቀው ትችላለች? እርሱም በሁኔታው በጣም ማዘኑንና መናደዱን ጻፈላት፡፡ ከዛ በኋላ ግንኙነታቸው እንደበፊቱ ሊሆን አልቻለም። ሮቢን አልተቀየመችውም ልጅ ነው፤ በዚያ ላይ ታረቀኝን በጣም ይወደዋል፡፡ ታረቀኝ እንዴት እንደሚወዳትም ያውቃል፡፡ ከታረቀኝ ጋር ብትሆን በጣም ይፈልግ ነበር። ስለዚህ ያለውን ቢላት አልገረማትም፡፡ አንድ ቀን የሕይወት ምስቅልቅልነት ሲገባው ይረዳታል። ማን ያውቃል አንድ ቀን ሲገናኙ ሁሉንም ልትነግረው ትችል ይሆናል።

* * * *

አንተነህ ሊቆይ የፈለገውን ያህል ሳይቆይ ወደ "አገሩ" ተመለሰ። ለጓደኞቹ የሆነውን ሁሉ ነገራቸው። ሊመክሩትና ሊያበረታቱት ሞከሩ፤ ሙከራቸው ሁሉ ግን የአንተነህን ልብ ሊያሸንፍ አልቻለም። የአንተነህ ምርጫ ራስን በማደንዘዝ ስቃይን መርሳት ሆነ። ድንዛዜው ሲለቀው እንደገና ሊበሳጭ፤ የበለጠ ሊሰቃይ ራሱን በመጠጥና በሲጋራ ማደንዘዙን ቀጠለበት።

የሊሊቱን አብዛኛውን ሰዓት ከመጠጥ ጋር አሳልፎ የማያረካ እንቅልፉን ተኝቶ ሲነሳ ራስ ምታት ይፈልጠዋል፤ ከምግብ ይልቅ የህመም ማስታገሻ መውሰድ ይቀናው ጀመር፤ እንክብሎቹን ይወስድና ወደሥራው ይሄዳል። የሥራ ባልደረቦቹ የሚመለከቱበትን የጸባይ ለውጥ በዝምታ ማለፍ ባለመቻላቸው ችግሩን ጠየቁት፤ አድበስብሶ አለፈው።

በሥራ ሰዓቱ ሁልጊዜም ከራሱ ጋር ይነጋገራል፤ የጀመረው መንገድ የሚያዛልቀው እንዳልሆነም ያውቀዋል። እናም ለራሱ ቃል ይገባል፤ ሁለተኛ ላይጠጣ፤ ራሱን ላይቀጣ ይወስናል። ከሥራ ሲወጣ ግን እግሩ በቀጥታ ወደመሸታ ቤት ይወስደዋል "ለዛሬ ብቻ" ይላል አንተነህ እግሩ ወደመራው እየሄደ።

አንዳንድ ቀን ደግሞ ውሳኔውን ያከብርና ከእግሮቹም ከራሱም ታግሎ ወደቤቱ ይገባል። እቤት ሲገባ የተዝረከረከ ቤቱ ያስጠላዋል፤ እናም ወንበሩን ይይዝና ወደበረንዳ ይወጣል። በሀሳቡ ከፍሬሕይወት ጋር ይውሉበት የነበረውን የአራት ኪሎውን አፓርትመንት ያስታውሳል። የዕቃዎቹ አቀማመጥና ንጽሕናው ወለል ብሎ ይታየዋል። ከሀሳቡ ጋር ብዙ ቢቆይ የሚያመው ይመስለዋል፤ ሁሉን ነገር ሊረሳ ይፈልጋል። እናም ከበረንዳው ላይ ይነሳና ውሳኔውን አፍርሶ ወደመሸታ ቤቱ ይሄዳል፤ እንደገና ሊደነዝዝ ራሱን ሊረሳ...

አንድ ቀን እንዲሁ ከሀሳቡ ጋር ተሟግቶ ውሳኔውን አፍርሶ ከቤቱ ወጣ። ወደተለመደው ቤት መሄድ ግን አልፈለገም፤ ከጓደኞቹም መቀላቀል አላሰኘውም። ጭቅጭቃቸው አስመርሮታል። ከሚኖርብት ሕንጻ ወጣና የለመደውን ጎዳና ትቶ በሌላ መንገድ እግሩ ወደመራው ሄደ። ለግማሽ ሰዓት ያህል ሲሄድ የት እንደሚገባ አላሰበም፤ ብቻ ዝም ብሎ ይራመዳል፤ ቀና ብሎ እንኳን ሳይመለከት አንገቱን አቀርቅሮ እርምጃውን የሚቆጥር ይመስል ይላወሳል።

ከፊት ለፊቱ የሚመጡትን ሰዎች አላስተዋለም፤ ድምጻቸው በርከት ሲልበት ቀና አለ፤ ለመጋጨት ጥቂት ሲቀረው ነው ቀና ያለው ፤ ላለመጋጨት ሲሞክር ተደነቃቀፈና ተግተርትሮ ቆመ።

"አላልኩሽም!" የሚል የአማርኛ ንግግር ሲሰማ የበለጠ ደነገጠ።

"ኢትዮጵያዊ ነህ?" አለችው አንደኛዋ።

ለመጀመሪያ ጊዜ ተመለከታቸውና በአንገት ምልክት ኢትዮጵያዊ መሆኑን ነገራቸው። ቀና ብሎ አተኩሮ ሲመለከት ከሴቶቹ ውስጥ አንደኛዋ "እኔ አላምነም!" ብላ ጩኸቷን ለቀቀችው። "እኔ አላምንም! አንተነህ!" ብላ እንደገና ጮኸች። ሁሉም በድንጋጤ አፋቸውን ከፍተው ቀሩ።

"እየቃዠሁ ነው ልበል?" አለ አንተነህ የራሱን ጤንነት የተጠራጠረ ይመስል። ሄዋን አንገቱ ላይ ተጠመጠመችበት፤ ተቃቀፉ፣ ተላቀሱ የሄዋን ጓደኞች ከድንጋጤአቸው አልወጡም። ሄዋንና አንተነህ ይላቀቁና ይተያያሉ፤ እንደገና ደግሞ ይተቃቀፋሉ፤ ደቂቃዎች

አለፉ፤ ሁለቱም ወደ ትክክለኛ ማንነታቸው ለመመለስ አልሆነላቸውም። አጠገባቸው ያሉትን ሰዎች ዘንግተው በራሳቸው ትዝታ ውስጥ ቆዩ።

“ፍሬሕይወትስ?” አለች ሄዋን ሳታስበው። አንተነህ ምንም መልስ ስላልሰጣት ደነገጠች። “ምናልባት ሞታ ቢሆንስ?” አለችና በመጠየቋ ተናደደች።

“ለምን ተቀምጣችሁ አትጫወቱም?” አለች አንደኛዋ የሄዋን ጓደኛ። ሳይነጋገሩ ተስማሙና በአካባቢው ባገኙት መዝናኛ ውስጥ ገቡና ተቀመጡ፤ የሄዋን ጓደኞች እስካሁን የአንተነህን ማንነት አላወቁም። በኋላ ሄዋን ወደራሷ ስትመለስ “አንተነህ ይባላል፤ ጓደኛዬ ነው” አለቻቸው። “እነርሱም ጓደኞቼ ናቸው” አለች ደግሞ ወደአንተነህ ዞራ። ጓደኞቿ “ጋደኛዬ” የሚለው ነገር ግራ አጋብቷቸው እርስ በእርሳቸው ተያዩ። “ጓደኛዬ ስላችሁ ሊደንቃችሁ ይችላል፤ ዩኒቨርሲቲ አብረን የተማርን፣ አብረን ብዙ መከራ የተቀበልን የትግል ጓዴም ነው” አለቻቸው ስሜታቸውን ተረድታ። እንደገና ተያዩ፤ እነርሱ በዚያ ሕይወት ውስጥ ያላለፉ በመሆናቸው ብዙም ባይገባቸውም ብዙውን ጊዜ ስለእዛ የትግል ወቅት ሲነሳ የሄዋን ስሜት የሚለዋወጥባቸውን ጊዜያት ስለሚያውቁ ተቀበሏት።

“ከእነርሱ ጋር የሁለተኛ ደረጃ ተማሪዎች ሳለን አብረን ነበርን፤ እነርሱ ቀደም ብለው ወደአሜሪካ በመሄዳቸው ስለአብዮት የሚያውቁት ነገር የላቸውም፤ ለዚህ ነው ግራ የገባቸው” አለችና ለአንተነህ አብራራችለት። ቀጠል አድርጋም ከጓደኞቿ ጋር ለሠርግ ወደፈረንሳይ መምጣታቸውን ነገረችው። የሆነ ያልሆነውን እያነሱ ሲያወሩ አብረው አመሹና በቀጣዩ ቀን ሊገናኙ ከሄዋን ጋር ተቀጣጥረው ተለያዩ።

አንተነህ እንቅልፍ አልወሰደውም። የሄዋንን እጮኛ ያስታወሰው እንቅልፍ አልወስድ ብሎት ሲገላበጥ ነው። ደህንነቱንና አብሯት መጥቶ እንደሆን ሳይጠይቃት በመቅረቱ ልትታዘበው እንደምትችል አሰበና ሃፍረት ተሰማው።

በሚቀጥለው ቀን ሄዋንና አንተነህ የተገናኙት ብቻቸውን ነው። ሲገናኙ የመጀመሪያው ጥያቄ ስለእጮኛዋ ነበር። “አይ አንተነህ!” አለችና ዝም አለች። አንተነህ በድንጋጤ ዝም አለ። “ይቅርታ” አላት ደግሞ ከጥቂት ቆይታ በኋላ።

“ለምኑ አንተነህ?” አለች ቀለል ባለ መንፈስ።

“ምንም መረጃ ስለሌለኝ...” አረፍተነገሩን ሊጨርሰው አልቻለም።

“እኔን ትናንት ያስድነገጠኝ ሀሳብ አስደንግጦህ ከሆነ አትጨነቅ፤ ተለያይተናል” አለችና ነገረችው።

አንተነህን ቀለል አለው። “አንችን ምን አስደነገጠሽ?” አላት።

“ትናንት ስለፍሬሕይወት ስጠይቅህ...” እርሷም አንጠልጥላ ተወችው።

“አገርቤት ሄጂ ነበር” አላትና ዝም አለ።

“መቼ?” አለችው በጥድፊያ።

“በቅርብ ጊዜ ነው የሄድኩት፤ አጋጣሚዬ የከፋ ሆኖብኝ እረፍቴን ሳልጨርስ ተመልሼ መጣሁ።

“አሁንም ጥቆማ አለ እንዴ?” አለችው የሚነግራትን ነገር ለመስማት በመጓጓት።

“ጥቆማ ቢሆን ሳይሻለኝ ይቀራል ብለሽ ነው?” አላት ቅዝቅዝ ባለ አነጋገር። ሄዋን ግራ ተጋባች።

“እግሬ ሲያንቀለቅል ወስዶኝ በፍሬሕይወት የጫጉላ ሽርሽር ላይ አደረሰኝ” አለና እቅጩን ነገራት።

“አታደርገውም!” አለችና ጮኸች። የተሰማት ስሜት ደስታ ይሁን ሀዘን መለየት አልቻለችም። ግን ድንጋጤ ተሰምቷታል።

ለደቂቃዎች ያህል በዝምታ ቆዩ፤ ሁለቱም በየራሳቸው ሀሳብ ውስጥ ነበሩ። ዝምታውን የሰበረችው ሄዋን ነበረች።

"እኔ ግን ይህ ሁሉ አጋጣሚ የሆነ መልዕክት እንዳለው ተሰማኝ" አለችው። ቀና ብሎ ዐይኖቿን በትኩረት ተመለከታቸው። "ይህን አባባሌን ግን ከጭካኔ እንዳትቆጥርብኝ፤ በወቅቱ ሊሰማህ የሚችለው ስሜት እንዲሰማኝ ብዙ ማሰብ አያስፈልገኝም፤ የቱን ያህል ከባድ ሆኖብህ እንደነበረም እንድታስረዳኝ መጠየቅ ያለብኝ አይመስለኝም። ግን በአንድ ነገር እንዳምን አእምሮዬ እየነገረኝ ነው፤ እኔም ላንተ አንተም ለእኔ የተፈጠርን መሆናችንን" አለችው እርሷም ትኩር ብላ እየተመለከተችው።

አንተነህ መልስ አልነበረውም፤ ዝምታን መረጠ። በአባባሏ እንዳልተናደደና እንዳላዘነባት ግን እርግጠኛ ነበረች።

* * * *

ፈቃደ ሁልጊዜም ከሰዓቱ ቀደም ብሎ ወደ ቢሮው ይገባ እንደሆን እንጂ አንድ ቀን እንኳ ሲያረፍድ ታይቶ አያውቅም። ብዙውን ሰዓቱን የሚያሳልፈው በሥራ ነው፤ ሥራው የሚፈልገው ከሆነ ሌሊትም ቢሆን በሥራ ላይ ይገኛል። የክፍሉ ሠራተኞች ብቻም ሳይሆኑ የድርጅቱ ሠራተኞች በሙሉ ይህን ያውቁለታል። በተለይ ከበታች ሠራተኞች ጋር ያለው ግንኙነት መልካም ነው ግን ይቆጣል፤ በተለይ በሥራ ላይ የሚያለምጥ ሰው በክፍሉ ውስጥ እንዲኖር አይፈልግም፤ ሠርቶ ያሠራቸዋል። ደግሞ ችግራቸው ችግሩ ነው፤ ያደምጣቸዋል፣ ገንዘብም ቢሆን ከማገዝ ወደኋላ አይልም። "ሁሉም አለቃ እንደርሱ ቢሆን" ይላሉ የበታቾቹ።

ፈቃደ እንደተለመደው በጠዋት ነው ቢሮ የገባው። የዕለቱን ተግባራቱን በማስታወሻ ደብተሩ ላይ በመጻፍ ላይ እያለ ስልኩ ጮኸና አስደነገጠው። በዚያ ሰዓት ማን እንደሚደውል ስለሚያውቅ በፍጥነት አነሳውና "ሄሎ" አለ። እህቱ ነበረች፤ ለረጅም ሰዓት ተነጋገሩ። በመጨረሻ ስልኩን ዘግቶ ግንባሩን ጠረጴዛው ላይ አስደገፈና ለብዙ ደቂቃዎች ቆየ።

ያንን ዕለት ለብዙ ጊዜ ረግሞታል። አሁንም ለስንተኛ ጊዜ ረገመው፤ ከእህቱ ጋር ብዙ ጊዜ ተጨቃጭቀውበታል አሁንም ተጨቃጨቁ። ለእህቱ ዐይኔን ግንባር ያድርገው ብሎ ቢክድም ራሱን ግን ሊክድ አይችልም። የሆነውን ነገር አሳምሮ ያውቀዋል፤ ግን ማመን አልፈለገም ዛሬም ከእህቱ ጋር እስከመጨረሻው ድረስ ተከራከረ።

ደገመና ያንን ቀን ረገመው፤ ቀኑ ያስገደደው ይመስል ምንም ያላደረገውን ቀን ደጋግሞ ረገመው። ክርክሩ እንደማያዋጣው አውቆታል፤ እህቱ በመጨረሻ ስልኩን ስትዘጋ "ይዤልህ እመጣለሁ" ነበር ያለችው። ሳያስበው "ይዤልህ እመጣለሁ?" አለና ደገመው። ራሱ የሚፈነዳ መሰለው፤ ተነስቶ ተንጎራደደ፤ ተመልሶ ተቀመጠ፤ የሚሆነው ሁሉ ጠፋበት። ፍሬሕይወትን አሰባት፤ እነዛን የነጭ ሴቶች ፎቶግራፎች አስታወሳቸው፤ የዛሬው ግን በቀላሉ የሚታለፍ አይደለም። ፍሬ ዛሬ ነፍሰጡር ነች፤ እንክብካቤ የሚያስፈልጋት፤ መበሳጨት የሌለባት ሰው። ታዲያ እንዴት አድርጎ ነው ይህንን ጉድ የሚነግራት። መጮህ አማረው፤ እራሱን በሁለት እጆቹ ጥፍር አድርጎ ያዘና እጠረጴዛው ላይ ተደፋ።

ሰዓቱ እየሄደ ነው፤ መወሰን አለበት። የስልኩን መነጋገሪያ አነሳው ቁጥሮቹን አዞራቸው፤ ከመጥራቱ በፊት ዘጋው። ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ እንደገና ደወለ፤ አሁን ግን እስኪጠራ ድረስ ጠበቀው። የእህቱ ድምጽ መሆኑን ሲያረጋግጥ "እመጣለሁ" አላት ባጭሩ።

"መቼ" አለችው በአሸናፊነት መንፈስ።

"በማንኛውም ቀን"

"ከሚቀጥለው ሳምንት ካለፍክ ግን..." አንጠልጥላ ተወችው።

ስልኩን ዘጋውና ተነሳ መኪና አዘዘና ወደመስክ ወጣ። መስክ ላይ ግን የወትሮው እንቅስቃሴው አልነበረም። ቆም ማለትና ማሰብ፣ በንግግር መሀል መዘናጋት አብዝቷል።

"ጋሼ ዛሬ አሞዎታል እንዴ?" አለው ሾፌሩ መንገድ ላይ እያሉ የጠየቀውን ነገር ሳይመልስለት በመቅረቱ ዞር ብሎ ሲመለከተው ፍዝዝ ማለቱን በማስተዋሉ።

መስክ ላይ ጥቂት እንደቆዩ ደግሞ "ወደቤት ብትገባ ይሻላል፤ ዛሬ ትክክል አይደለህም። አንዳንዴ እኮ እረፍትም ያስፈልጋል" አለው የመስክ ሠራተኛው ከወትሮው የተለየ ሁኔታ በመመልከቱ።

ቤት ሲደርስ ዘጠኝ ሰዓት ሆኖአል። ከመኪና ወርዶ ወደቤት ሲገባ ልቡ ፈራበት፤ የፍሬሕይወትን ዐይን እንዴት አድርጎ እንደሚያይ ጨነቀው። የሳሎኑን በር ከፍቶ ሲገባ ፍሬሕይወት ሹራብ ስትሠራ አገኛት። ግንባሯን በመሳም የተለመደ ሰላምታ ሰጥቷት ሶፋው ላይ ዘፍ አለ።

"ልታጠብ አይደል?" አላት ድንገት ብድግ ብሎ።

"ታጠብ፤ እስከዛ እኔ ምሳ አቀርባለሁ" አለችውና ቀድማው ተነሳች። ከጀርባዋ እየተመለከታት ተጨነቀ፤ ያን ሰዓት ተዓምር ተፈጥሮ ሁኔታዎች ቢቀየሩ ተመኘ። "ፈቃደ" የሚለው የፍሬ ድምጽ ተሰማው። "እመት" አለና ተነስቶ ወደውስጥ ገባ። የሚቀይራቸውን ልብሶች አዘጋጅታለት ነበር። "ዛሬ ግን በጣም ደክሞሃል" አለችው ልብሶቹን እያቀበለችው።
ሰውነቱን የታጠበው እንደነገሩ ነው፤ በደመነፍስ ተለቃልቆ ወጣ። እርሱ እስኪታጠብ ድረስ ምሳቸውን አቀራርባ ጠበቀችው። ፈቃደን ድብርቱ አልቀለለውም፡፡ ጉርሻውን ባይተወውም ከጉርሻው ጋር የነበረው ቀልድና ጨዋታ ግን የለም። ፍሬ ዐይን ዐይኑን አየችው፤ የበለጠ ጨነቀው።

ምሳ የበሉባቸውን እቃዎች እንደተለመደው ተጋግዘው አነሳሱና አጣጠቡ ሁሉም እንቅስቃሴ ግን ዝምታ የከበደው ሆነ። ሁሌም ከምሳ በኋላ እንደሚያደርጉት ለጥቂት ጊዜ ጋደም ለማለት ወደመኝታ ቤት ገቡ።

"ትንሽ ሽለብ ያድርገኝ?" አለና ፈቃድ ጠየቃት። ተስማማች። እርሱ ሲተኛ እርሷ ግን ወደሳሎን ተመለሰች። ፈቃደ እንቅልፍ

አልወሰደውም ፊቱን ወደግድግዳው አዙሮ ተኛና እንቅልፍ የወሰደው መሰለ። ። ከግማሽ ሰዓት በኋላ ፈቃደ እየተንጠራራ ከመኝታ ቤት ሲወጣ ሊያልቅ ትንሽ የቀረውን የልጇን መቀበያ ሹራብ እየሠራች አገኛት። "እስኪ ፊትህን ታጠበው" አለችውና እንዳለችው አደረገ።

"ፍርዬ እንውጣ?" አላት ፊቱን ታጥቦ ሲመለስ።

"ለምን እዚሁ አረፍ አትልም ድካሙም የለቀቀህ አትመስልም" አለች።

"ግዴለሽም ስወጣ ይለቀኛል"

"በናትህ እኔም ይችን ሹራብ ዛሬ መቁረጥ ፈልጌያለሁ" አለች ደግሞ።

"ግዴለሽም ነገ ያልቃል" ብሎ ሹራቡን ከእጇ ወሰደና አስቀመጠው።

ተያይዘው ወጡ፡፡ ቅዳሜ ከሰዓት በኋላ የአዋሳ ሀይቅ ዳር ሆቴሎች በሰው ይሞላሉ። የዋናው አካባቢ በሰዎች ሙልት ብሏል፡፡ የሆቴሉ በረንዳ አንድ እንኳን ባዶ መቀመጫ አይታይበትም። ባለሞተርና ሞተር አልባ ጀልባዎች በሀይቁ ላይ ተበታትነዋል፡፡ እነርሱን መመልከት የሚወደውና ሀይቁ ላይ ለመንሸራሸር ወረፋ የሚጠብቅ ሰው በሀይቁ ዳርቻ ተኮልኩሏል።

እነፈቃደም ሁሉንም አልፈው ሂዱና ራቅ ካለው የሀይቁ ዳርቻ ድንጋዮች ላይ ለመቀመጥ ተዘጋጁ። ሁሌም እንደሚያደርገው ፈቃደ ለፍሬ መቀመጫ የሚሆን ትራስ ይዞላታል፤ አመቻቸላትና ተቀመጠች፤ እርሱም አጠገቧ ተቀመጠ። አሁንም ዝምታውን የሚገፍላቸው ጨዋታ አላገኙም። ቀስ ብሎ የፍሬሕይወትን ፊት ተመለከተው፤ በሃሳብ ርቃ የሄደች መሰለችው።

"የሆነ ነገር... ብነግርሽስ?። አለና ከሄደችበት የሃሳብ ጉዞ መለሳት።

"እንዴ ንገረኛ" አለችው ፊቷን ወደእርሱ መልሳ።

"በቃ ተይው ረፍታችንን መረበሽ አያስፈልግም" አላት ዳግም፤ ስሜቱ ተለዋወጠ።

"መተው አይቻልም ብትነግረኝ ነው የሚሻለው ነፍሰጡር ሴት ጭንቅ አትችልም" አለችው ለመቀለድ እየሞከረች።

"እሺ ሌላ ወሬ አምጭ"

"እንዲህ ዓይነት ነገር እንደማልወድ ታውቃለህ አይደል? ለምን አትነግረኝም" ተነጫነጨች።

"ቃል ከገባሽልኝ እነግርሻለሁ"

"ምን ብዬ ቃል ልግባልህ?"

"እንደማትጠይኝ"

ግራ የመጋባት ስሜት ተመለከተባት፡፡ ሊነግራት ያሰበውን ነገር ከአፉ ላይ መለሰው።

"እፉ! ብቻ በጣም ይከብዳል" አለ ደግሞ።

"በቃ ተወው፤ እንዲያውም ከዚህ በኋላ መስማት አልፈልግም" አለችና ከተቀመጠችበት ተነሳች። መልሶ አስቀመጣት።

"ል…ጅ" የሚሉት ሁለት ፊደላት በትግል ከአፉ አፈትልከው ወጡ።

"ልጅ! ምን?" የሚከተለውን መፈለጓንና ያለመፈለጓን እንኳን እርግጠኛ አይደለችም። ተደበላለቀባት፤ በትክክል መስማቷን ተጠራጠረች።

"ግን በትክክል ተረድቼሃለሁ?" አለችው እንደምንም።

"አዎን ፍርዬ ተረድተሽኛል…" ከዚያ በኋላ የተናገረውን በትክክል አልሰማችም፡፡ የተቀመጠችበት ምድር የከዳት መሰላት፣ የልቧ ምት

ፍጥነቱ የጨመረ፣ ከንፈሮቿም የደረቁ፣ ምጥም የጀመራት መሰላት። አቅሟ ሁሉ በውስጧ የሌለ ያህል ድክም አላት፡፡ ፊቃደ የሚያደርገው ሲጠፋው ይታያታል፤ ግን ከማሳዘን ይልቅ ጠላችው፡፡ ሊደግፏት የሚሞክሩትን እጆቹን ተፀየፈቻቸው።

"ግን ለምን? ለምን በዚህ ሁኔታዬ ላይ መንገር አስፈለገህ? አላሳዝንህም?" አለች በደከመ ድምጽ።

"ምርጫ ስለሌለኝ ነው ፍርዬ! ደብቄሽ እንድሄድ ደግሞ ህሊናዬ አልፈቀደልኝም፡፡ ባስቸኳይ ሄጄ ካላየሁ ደግሞ ልጁን ይዛ እንደምትምጣ እህቴ ነገረችኝ" አለ ሁኔታውን ለማስረዳት።

"ደብቀኸኝ ብትሄድ ይሻለኝ ነበር" አለችው በዚያው በደከመ ድምጽ፤ ምን ያህል እርግጠኛ እንደሆነች ግን አታውቅም፡፡ እርግጠኛ የሆነችው እንዲህ ዓይነቱ ነገር መፈጠሩን መስማት የማትፈልግ መሆኗ ላይ ብቻ ነው።

በመከራ ከተቀመጠችበት ተነሳች፡፡ ቡዝዝ ላሉ ዐይኖቿ ወደመጥለቂያዋ የምታሽቆለቁለው ፀሐይ የሚያምር ቀይ ጨረር በአዋሳ ሀይቅ ላይ አርፎ የፈጠረው ሕብር የመድረክ ላይ ዝግጅት፣ የተንጣለለው የአዋሳ ሀይቅ ውሀም የትርኢት መድረክ፤ ደብዛዛው ብርሀን የአሳዘኙ ተውኔት መግለጫ መሰሏት። "ሁሉም ነገር ከንቱ ነው!" አለች ለራሷ።

ለመራመድ አንድ እግሯን ስታነሳ ተንገዳገደች፣ ዐይኖቿ ጨለሙባት፣ ጉልበቶቿም ተሽከመዋት መቆም ተሳናቸው ፣ተመልሳ መቀመጥም ደከማት። በሀሳቧ ግን ከንፎች አውጥታ መብረርና ከፊቃደና ከዓለም ፊት መጥፋት ተመኘች። እንዲህ ዓይነቱ ጥቃት ከሚደርስባት፣ ይህን ከህደት ከምትሰማ ይልቅ መሞት እንደሚሻላት አሰበች።

"ምነው ለትግል ጓዶች ያለኝ አክብሮት ሳይጎድል፣ መንፈሴን ከሞላው ፍቅርና ኩራት ጋር አብሬ በሞትኩ ኖሮ?" አለች ለራሷ። ያ አሮጌ ጃኬቱን እስከአንገቱ ቆልፎ በሰንሰለት የታሰረውና ኮስታራው ፊቃደ በዐይነህሊናዋ ፊት ተደቀነባት። አጠገቧ ያለው ፊቃደ በምንም

መመዘኛ ያንን ፈቃደን ሊመስላት አልቻለም፡፡ ስቃይና ጥይትን በጽናት የሚቋቋም መንፈስ እንዴት ይህንን መቋቋም ያቅተዋል? አስደመማት።

ትንሽ ለመራመድ ሞከረች፡፡ ሰውነቷ ከቁጥጥሯ ውጪ ሲሆንባት እንደህልም ተሰማት... በቃ ሁሉም ነገር አበቃ። ከዛ በኋላ ምን እንደተፈጠረ አታስታውስም፡፡ ለቀናት ይሁን ለሰዓታት ለምን ያህል ጊዜ ራሷን ስታ እንደነበረ አታውቅም ፡፡ ራሷን ስታውቅ ግን ሆስፒታል አልጋ ላይ ነበረች። በነቃችበት ጊዜ ሆስፒታል መሆኑን እስከምታውቅም ደቂቃዎች ወስዶባታል። በተኛችበት ክፍል ኮርኒስ ላይ ተተክለው የነበሩትን ዐይኖቿን ነቅላ አካባቢዋን ለመቃኘት ሙከራ ስታደርግ ሦስት አልጋዎች መኖራቸውን አስተዋለች።

በአንደኛው አልጋ ዙሪያ በርከት ያሉ ሰዎች ተሰብስበዋል፣ በሌላው አልጋ ለይ የተኛችው ህመምተኛ ደግሞ በእጇ ላይ ግሉኮስ የተሰካላት የደከመች ሴት ነች። ከሴትዮዋ አልጋ አጠገብ ወንበር ላይ ተቀምጦ ራሱን አልጋዋ ላይ እንዳስደገፈ እንቅልፍ ሸለብ ያደረገው ሰው ግሉኮስ የተሰካበትን እጇን እንደያዘ ነው። ሌላኛው አልጋ ግን ባዶ ነው።

አካባቢዋን እያየች በአእምሮዋ ውስጥ ጥያቄዎች ይመላለሳሉ፡፡ “መቼ ነበር የመጣሁት? ምን ሆኜ ነበር? እንዴት ነበር የመጣሁት?...” ፈቃደ ላቡን ከግንባሩ ላይ እየጠራረገ ሲገባ አየችው በድንጋጤ ሆዷን ዳበሰችው። እንደነበረ ነው በሰከንድ ውስጥ ሁሉም ነገር ትዝ አላት፡፡ ሁሉም ነገር በአእምሮዋ ውስጥ ፍንትው ብሎ ታያት። ፈቃደን እንዲያናግራትና እንድታናግረው አልፈለገችም፤ ተሸፋፈነች።

ቀስ በቀስ ወደ ልቦናዋ ስትመለስና በትክክል ማሰብ ስትጀምር ወደአእምሮዋ የመጣው የመጀመሪያ ጥያቄ “እሺ ምናባቴን ላድርግ?” የሚል ነበር። ልጅ ይዛ የቤተሰቦቿን እና ቤት ከፍታ መግባት? “ዲቃላ ልጅ ይዛ መጣች” እየተባለች መጠቋቆሚያ መሆን? የወላጆቿ ስም ዝንተዓለም በመጥፎ ምሳሌነት እንዲጠራ ማድረግ? ልጅ ይዛ ሌላ ባል ማግባት ለልጇ የእንጀራ አባት ፊት ማሳየት?...” ሁሉም ቢሆን አማራጭ የሚሆን አይደለም። ሰዎች ባዩአት ቁጥር ሲንሾካሾኩ የማየትና የመስማት ትዕግስት የላትም፡፡ የሌላ ወንድ ሰውነት

የሚያስተናግድ አካልም የላትም። “ደግሞስ ከፈቃደ ያልተገኘ ዕምነት...” አለች ለራሷ።

እንጀራ እናት መሆንን መረጠች። ከሆስፒታል ከመውጣቷ በፊት ራሷን አዘጋጀች፡፡ መጪውን ሁሉ እንዳመጣጡ ለመቀበልና ልጇን ለማሳደግ ከራሷ ጋር ውል ገባች።

“ተሻለሽ?” አላት ፈቃደ።

“ደህና ነኝ” አለችው።

ጥቂት ቆይተው ሀኪሞቹ ገቡ መደረግ ያለበትን ሁሉ አድርገው ሲያበቁ “ዕድለኛ ልጅ ነሽ፤ ሁሉም ነገር በትክክለኛ ሁኔታ ላይ ነው፤ መውጣት ትችያለሽ” አሏት። ከሆስፒታል ወጣች።

ቤታቸው ገቡ፡፡ ፈቃደ ሠራተኛ እንዲፈለግ ነግሮ ኖሮ ጓደኛው ወዲያውኑ ይዞ መጣ። ፈቃደና ጓደኛው ለልጅቱ ሁሉንም ነገር አሳዩአት። ሥራዋን ቡና በማፍላት ጀመረች። ፍሬ ልጅቱን ወደደቻት።

ይንጋል ይመሻል ቀን ቀንን እየተካ አንድ ሳምንት ሆነ። የፍሬና የፈቃደ ግንኙነት ከፍተኛ ጥንቃቄ የተሞላበት ነው። ሁሉ ነገር ሕግና ደንብ ተከትሎ የሚከናወን ይመስላል። አዲስ አበባም አልሄደም፡፡ የልጁን ነገር ምን እንዳደረገ ማሰብ ጀመረች፡፡ “ተከታዩ ሕይወት እንዴት ዓይነት ይሆን?” አለች ለራሷ።

“ለምን አዲስ አበባ አትሄድም?” አለችው አንድ ቀን። ደነገጠ።

“ተውኩት” አላት በአጭሩ።

“ለምን? እኔ ስለታመምኩ?”

“በቃ ተውኩት ሁለተኛ ስለዚህ ጉዳይ ማንሳት አልፈልግም” ብድግ አለ።

"ይሄ ራስን ማታለል ይባላል፡፡ አዲስ አበባ መሄድህን በመተውህ ልጅ አልተወለደም የሚል ትርጉም ይሰጣል? እኔስ ከዚህ በኋላ ፈቃደ ልጅ የለውም ብዬ ለራሴ ልነግር እችላለሁ? ልጅ እኮ የመጣው በአጋጣሚ ነው ዋናው ጉዳይ ያለው ሲጀመር ግንኙነቱን መፍጠሩ ላይ ነው..."

"ያን ቀን እኮ አላስጨረስሽኝም ፍርዬ..."

"ዛሬም እንድትጨርስልኝ አልፈልግም። ምንም ዓይነት ምክንያት ልትሰጠኝ ትችላለህ ለኔ ግን አንድ ትርጉም ብቻ ነው ያለው። ልጃችንን አብረን እንድናሳድግ የምትፈልግ ከሆነ እባክህን ሄደህ ማድረግ ያለብህን አድርግ" አለችው።

"እሺ ላስብበት" አላት።

"እንግዲያው ከእኔ ጋር ያለንን ግንኙነት እንጨርሳለን" አለችውና ጋደም ካለችበት ቀና ብላ ተቀመጠች።

"ኧረ በፈጠረሽ ፍርዬ ትንሽ እንድረጋጋ እንኳን ፍቀጂልኝ" አላት።

"ሁለት ቀን እሰጥሀለሁ ከዛ በኋላ ግን ከውሳኔዬ እንደማልመለስ እንድታውቅልኝ እፈልጋለሁ" አለች ፍርጥም ብላ።

ፈቃደ የፍሬሕይወት አዝማሚያ አላማረውም፤ አዲስ አበባ ሄዶ ተመለሰ፡፡ ምን እንዳደረገ ጠየቀችውና ቤተሰቦቹ ህፃኗን ሊያሳድጉለት መስማማታቸውን ነገራት። በቃ ከዛ በኋላ የልጅቱ ጉዳይ የሁለቱ አጀንዳ ሆኖ አልተነሳም።

ሕይወት ግን ቀጠለ ፍሬም ሥራ ፍለጋዋን አላቋረጠችም። የተከሰተው አጋጣሚ ያደረሰባት የመንፈስ ጉዳት ሳያንሳት እጇ ላይ ደርሶ የነበረውን የሥራ ዕድል ስላጨናገፈባት ንዴቷን እጥፍ ድርብ አደረገው። ላመለከተችበት ሥራ ለፈተና መቀመጥ ሲገባት እርሷ ግን ባልጠበቀችው አጋጣሚ ሆስፒታል መተኛት ኖረባት።

መጽናኛዋ የአዋሳ ሐይቅ ሆነ። በአዋሳ ሐይቅ ዳር ተቀምጣ ሀሳቧ እንዳሻው እንዲሆን ትለቀዋለች። ከውሀው እንቅስቃሴ ጋር መቆሚያ

በሌለው ሞገድ እየተላጋ ወዳለፈ የልጅነት ሕይወቷ ያስገባታል፡፡ ያስደስታታል፣ ያሳዝናታል...ብቻ እንደፈለገው ያደርጋታል። አንዳንዴ ትንንኀራደዳለች ሌላ ጊዜ ደግሞ ከጥላ ወደጥላ እየተዟዟረች ትቀመጣለች። ሀሳቧና የአዋሳ ሀይቅ ወዳጅነታቸው ጠና። ልክ እንደሠራተኛ ጠዋት የወጣች ለምሳ ወደቤት ትገባለች ከሰዓት በኋላ እንደገና ትወጣለች።

ቀኑ ወደማለቂያው ሲደርስና ፀሐይ ወደቤቷ ለመግባት ስታዘግም ለወትሮው በናፍቆት ትጠብቀው የነበረ የፈቃደ ከሥራ የመመለሻ ሰዓት ጥላቻን ይዞባት ይመጣል። ሁልጊዜም ቀን ቢሆንና ከአዋሳ ሀይቅ ጋር ብቻ እየተያየች ...እየተጫወተች ብትዘልቅ ደስ ይላታል። የአዋሳ ሀይቅ ባለውለታዋ ነው፡፡ ከሚያናድደው የገሀዱ ዓለም ሕይወት ይነጥላታል፡፡ በምትወደው የትላንት ሕይወት ትዝታ ውስጥ ይከታታል።

* * * *

የለበሰውን ኮት አውልቆ እላይኛው አልጋ ላይ ወረወረና እታችኛው አልጋ ላይ በጀርባው ተዘረጋ። ታረቀኝ ይሄን ሰሞን ሰላም የለውም። በጀርባው እንደተንጋለለ ዐይኖቹን በላይኛው አልጋ ርብራብ ላይ ተከላቸው። ዐይኖቹ የሚመለከቱት ግን የአልጋውን ርብራብ ሳይሆን ፍሬሕይወትን ነው።

ሰሞኑን የሰላም እንቅልፍ ተኝቶ አያውቅም፤ ይቃዣል አንዳንዴ በቅዠቱ ደንግጦ እየጮኸ ከእንቅልፉ ይነቃል። ጓደኞቹ በነጋታው መሳቂያ ያደርጉታል። በተለይ ትናንት ያየውን ህልም ከአእምሮው ሊያወጣው አልቻለም። ፍሬሕይወትን በአዋሳ ሀይቅ ላይ ስትንሳፈፍ ያያት፣ በመደነቅ ወደሀይቁ የሚቀርብ ይመስለዋል፤ እየቀረበ በሄደ መጠን ፍሬሕይወት አንዲት እንጨት ነገር ላይ ተንጠልጥላ እንደተንሳፈፈች ይመለከታል። የሀይቁ ውሃ በንፋሱ እየተገፋ ፍሬሕይወት የያዘችውን እንጨት ሊቀማት የደረሰ መሰለው። የውሀው ሞገድ እያንገላታት የያዘችው እንጨት ሊያመልጣት ሲልና አጥብቃ ለመያዝ ስትታገል ያያታል፤ ይደነግጣል። "ፍሬ እይዞሽ! በርቺ!" እያለ ከነልብሱ ውሀው ውስጥ ዘሎ ይገባል፤ ዋኝቶ ሊደርስላትና ሕይወቷን ሊያተርፍ። ቀና ሲል ግን ውሃው እያንገላታ ፍሬን

ወደሀይቁ መሀል ወስዷታል፤ ሊደርስላት በፍጥነት እየዋኘ ትንፋሹ እየተቆራረጠበት ሊጠራትና ሊያበረታታት ሲሞክር ድንገት ነቃ።

ሲነቃ ጓደኞቹ ያጠናሉ፤ መስማታቸውን የሚያመለክት አንድም ምልክት ባለማየቱ ደስ አለው። ድምጹ እንዳልተሰማ ገባው። ፍሬሕይወትን ግን ከአእምሮው ሊያወጣት አልቻለም። ሙሉ ቀን ሲያስባት ዋለ፤ ማሰብ ብቻ ሳይሆን የመነጫነጭ ስሜት ነበረው።

የመመረቂያ ጽሑፉን ሊያጠናቅቅ የቀረው የመጨረሻ ማስተካከያ ብቻ ነው። አማካሪ መምህሩ እንዲያስተካክል የነገሩትን ክፍል ለመሥራት የሚያስችለውን መረጃ ለማግኘት ጥናቱን ወደሰራበት መሥሪያ ቤት መሄድ ግድ ስለሆነበት እንጂ ዛሬ ከማንም ጋር ባይነጋገር ይወድ ነበር። መሥሪያ ቤት ደርሶ የሚፈልጋቸውን የሥራ ኃላፊ ለማነጋገር ጸሐፊዋን ማስፈቀድ ነበረበት።

ገና ሰላምታ ሰጥቷት መግባት ይቻል እንደሆነ ሲጠይቃት በአግባቡ ሳትመለከተው እንኳን ያለመኖራቸውን ነገረችው ።

"ዛሬ ይገቡ ይሆን?" አላት

"እኔ እንጃ አላወቅሁም" አለችው እየተቆናጠረች።

"ምን ጊዜ ብመጣ የማገኛቸው ይመስልሻል?" አላት ተስፋ ባለመቁረጥ።

"እየተመላለስክ መጠየቅ ነዋ!" አለችው። ከዚህ በፊት አይቷት የማያውቅ እስኪመስለው ድረስ ገረመው። እዚህ መሥሪያ ቤት ሲመላለስ ዓመት ሊሞላው ጥቂት ወራት ናቸው የቀሩት፤ እንዲህ ተመናጭቃበት አታውቅም።

"ዛሬ ልጅቱን ምን ነካት?" አለና ራሱን ጠየቀ። ከዚያ በላይ ሊያነጋግራት አልፈለገም። ወደዩኒቨርሲቲ ተመለሰ።

መንገድ ላይ ደግሞ ሁሉን ትቶ ሀሳቡ ፍሬሕይወትን ደቀነበት፤ አሰባት። "ምን ሆና ይሆን?" አለ። "ይህን ጊዜ" አለ ደግሞ "ይህን ጊዜ

ትምህርቷን ባታቋርጥ እርሷም የመመረቂያ ጽሑፏን ትሠራ ነበር" አለ። የመመረቂያ ጥቁር ጋዋን ለብሰው በልደት አዳራሽ ውስጥ ጎን ለጎን ተቀምጠው በሀሳቡ ታየው። ስለልደት አዳራሽ ሲያስብ ደግሞ ለመጀመሪያ ጊዜ የተነጋገሩበትን ሁኔታና ቦታ አስታወሰ። "ምነው ባላወቅኋት ኖሮ" አለ ታረቀኝ በስጨት ብሎ።

አዎን! ፍሬሕይወት በልቡ ውስጥ ባትኖር በጓደኞቹ ገፋፊነት የተዋወቃትን ልጅ አያስቀይማትም ነበር። ያስቀየማት ሆን ብሎ አልነበረም፤ ብዙ ጊዜ አብረው ሲሆኑ ስለፍሬሕይወት ስለሚያወራላት ነበር ልጅቱ የተናደደችበት። ብዙ ጊዜ "ሁለተኛ ስለፍሬሕይወት አላነሳም" ብሎ ለራሱ ቃል ይገባና ሳያስበው በሆነ አጋጣሚ ፍሬሕይወትን ያስታውስና ማውራት ይጀምራል። ልጅቱ ትናደዳለች፤ በኋላ ከታረቀኝ ጋር የመሰረተችውን ጓደኝነት እርግፍ አድርጋ ተወችው። ታረቀኝም ከዚያ በኋላ ከሌላ ጋር ለመተዋወቅ አልሞከረም።

ሁሉን ነገር ትቶ የፍሬሕይወት መንፈስ ከሰፈነበት ከዚያ ግቢ ለመውጣት ሆነ ጥረቱ። ከዚያ ግቢ ስለመውጣትም ሲያስብ ግን በሀሳቡ ውስጥ ፍሬሕይወት አለችበት። አቤት! ምን ያላወሩት ነበራቸው? ስላለፈውም ሕይወታቸው ሆነ ከዩኒቨርሲቲ ትምህርት ባሻገር ሊኖራቸው ስለሚገባው ሕይወት ስታወራለት ልቡን ትሰቅለው ነበር። ስላለፈው ስታነሳ እርሷ ራሷን የምትወድ በመሆኗ መትረፏ እያናደዳት በቁጭት ስታወራለት የነበራትን ስሜት ሲያስተውስ ይገርመዋል።

"ምን ማለት እየፈለግሽ ነው ፍሬ? በሕይወት የተረፍነው ሁሉ መትረፍ የማይገባን ከሆነ እንድ ትውልድ ለወሬ ነጋሪ እንኳ ሳይቀር ማለቅ ነበረበት እያልሽ እኮ ነው" ይላት ነበር ታረቀኝ።

"እንደሱ እንኳን ለማለት አይደለም፤ እነቅዱስ እነበላይሁን ሞተው እነአንተነህ እነ ሚሚ ተሰደው እኔ መትረፌ አንድም ቀን ሰላም ሰጥቶኝ ስለማያውቅ ነው" ትለዋለች።

"ቢያንስ በሙያችን ለዓላማ የምንኖር መሆን አለብን፤ ለሕዝብ እስቦ ሕይወቱን የሰዋ ትውልድ አካል በመሆናችን ፖለቲካው ባይሳካልንም

በሙያችን የጓዶቻችንን ዓላማ ተከትለን ለሕዝብ አገልጋይ መሆን ከቻልን ባለዕዳነታችንን ከሕይወት መስዋዕትነት በመለስ ለመክፈል እንችላለን..." ይላታል። ታረቀኝ ከፍሬሕይወት ጋር ሲያወሩ ውለው ቢያድሩ አይሰለቻቸውም ነበር።

የመመረቂያው ጊዜ እየተቃረበ ሲመጣ ታዲያ ሊረሳት የሞከረውን ያህል አልሰምርለት ብሎት በየሰዓቱ ያስታውሳት ይዟል። ይባስ ብሎ ይህን ሰሞን የሚያያቸው ሕልሞች ጭንቀት ጨምረውበት ስለፍሬሕይወት እንዲያስብ አስገድደውት ተቸግሯል።

"ለምን ግን ደብዳቤ አልጽፍላትም?" አለና ራሱን ጠየቀ። ከዚህ በፊት አንድ ጊዜ ጽፎላታል እርሷም መልስ ሰጥታዋለች፤ ደብዳቤዋ ስለረበሸው መልሶ አልጻፈላትም። ደብዳቤ ከተለዋወጡ አንድ ዓመት ሊሆን ነው "ጊዜው እንዴት ይሮጣል?" አለ በመገረም።

ስለፍሬሕይወት የማወቅ ፍላጎቱ ባልገመተው ሁኔታ እየጨመረ የመምጣቱ ነገር አሳሰበው። "እስኪ የመጨረሻ ዓመት የመጨረሻ ሴሚስተር ላይ ሆኖ እንዲህ በሌላ ሀሳብ መወጠር ምን ይባላል?" ብሎ ከራሱ ጋር ተነጋገረ። ዩኒቨርሲቲ እንደደረሰ ደብዳቤውን ጽፎ ፍሬሕይወትን ከአእምሮው ለማውጣት ቸኮለ።

መኝታ ክፍል ሲገባ ግን ደብዳቤ የመጻፍ ፍላጎቱ ጥፍት አለበት። እነሆ አልጋው ላይ በጀርባው ተንጋሎ ግን የሚያስበው ስለእርሷው ነው። እንደምንም ብሎ ከአልጋው ላይ ተነሳና ወደመስኮቱ ሄደ፤ በመስኮቱ አሻግሮ ሲመለከት ብዙ ተማሪዎች በቡድን በቡድን ሆነው ይጫወታሉ፣ ይሳሳቃሉ... ቀናባቸው። ድንገት በርካታ ዓረፍተነገሮች በአእምሮው ውስጥ መሰካካት ጀመሩ፤ ወረቀትና እስኪሪፕቶውን አንስቶ ደብዳቤውን መጻፍ ጀመረ።

* * * *

እንደወትሮው ሁሉ ምግብ ቤቱ በሰው ተጨናንቆ መተላለፊያ የለውም። አስተናጋጆቹ ትንፋሽ ሳያገኙ በጠረጴዛዎቹ መሃል ይሮጣሉ፤ ያቀርባሉ ያነሳሉ እንደገና ይታዘዛሉ... ማንም ማንንም የሚሰማ አይመስልም። ሚስጥረና ዳኙ እንደወትሯቸው ሁሉ

በጎደለበት ይሞላሉ፣ መመሪያ ይሰጣሉ፣ ደንበኞቻቸው መርካታቸውን ይመለከታሉ።
አንድ ሰው ወደምግብ ቤቱ ሲገባ የሁለቱንም ቀልብ ሳበውና ሁለቱም ሳያስቡት ወደርሱው ሄዱ።

"ይቅርታ በሥራ ላይ መጣሁ፤ ከግማሽ ሰዓት በኋላ እመለሳለሁ" አላቸው ሞቅ ካለ ሰላምታቸው በኋላ። ምሳ እንዲበላ ቢጠይቁትም ሲመለስ እንደሚደርስ ነገራቸውና ወጣ።

ዘውዱ አዲስ አበባ መጥቶ ከአቅሙ በላይ ሆኖበት ጊዜው ካልተጣበበት በስተቀር ዳኙንና ሚስጥረን ሳይጠይቃቸው አይሄድም። እዚያ ከመጣ ደግሞ የናፈቁትን ሰዎች ማግኘት እንደሚችል እርግጠኛ ነው። ለሁለትና ሶስት ዓመት የጠፉበትን ጓደኞቹን ሲጠይቅ አንዱ አንዱን ይጠይቅና እዚያው ድረስ ይመጡለታል። ከረጅም ጊዜ በኋላ ሲገናኙ ታዲያ ተለያይተው የሚያውቁ ሰዎች አይመስሉም።

ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ያ ወከባ የነበረ ቤት ተረጋጋና ሰላም ወረደበት። በምሳ ሰዓት የተተራመሰው ቤት ወዲያውኑ ተጸዳድቶና ተዘጋጅቶ ልዩ ይሆናል። አስተናጋጆቹ አንዲት ቆሻሻ ጠብ ስትል ማለፍ አያውቁም፤ በዚያ ላይ ትሁት ናቸው።

ዘውዱ ተመልሶ ሲመጣ ሚስጥረና ዳኙ የተለመደው ቦታቸው ላይ ተቀምጠው አገኛቸው። ገና ሲያዩት ሁለቱም ብድግ አሉና ተቀበሉት።

"ደስ ብሎናል እንኳን ደስ ያላችሁ" አለና እንደገና ሳማቸው።

"ወጣ ብለህ ምን አገኘህ" አለ ዳኙ።

"ፍሬ ወለደች" አለ ዘውዱ በደስታ። እንደገና ተቃቀፉ።

ምሳ እየበሉ ጨዋታቸውን ጀመሩ። መቼም ቢሆን የጨዋታው መጀመሪያ ሳይገኙ የቀዩ ሰዎችን ሁኔታ መጠየቅ ስለሆነ ዕድሉ ሁሉ የዘውዱ ነው። ዘውዱ ሁሉንም በየተራ ሲጠይቅ ቆዩና ቆም አደረገ።

"ፍሬ ግን እንዴት ነች?" አለች ሚስጥረ መቼ በጨረሰ ስትል የቆየች ይመስል።

"ደህና ነች" አለ ዘውዱ።
"ፈቃደስ?" አለች ደግሞ ቀጠለችና።

"እርሱም ደህና ነው" አለ። ዳኙ ግን በሀሳቡ አብሯቸው ያለ አይመስልም፤ ሚስጥረ ሰረቅ አድርጋ ተመለከተችው እርሱ ግን አላስተዋላትም።

የእውነትም ዳኙ በሀሳቡ ርቆ ሄዷል፤ ፈቃደ ከአውሮፓ ሲመለስ እዚሁ ምግብ ቤት መጥቶ ጠይቋቸው ነበር። ዳኙ ያንን እንደትልቅ ጀብዱ ለሞላ ያስነበበውን ደብዳቤ እያስታወሰ ነበር ከፈቃደ ጋር ሲያወሩ።

"አውሮፓ እንዴት ነበር?" አለው ዳኙ ፈቃደን።

"ጥሩ ነበረ" አለ ፈቃደ።

"መቼም ተመችቶህ እንደነበር እገምታለሁ" አለ ዳኙ።

"ጥሩ ነበር፤ የፍርዬ ነገር ሆኖብኝ ነው እንጂ..."

"ልትቀር አስበህ ነበር እንዴ?" አለ ዳኙ ፈጠን ብሎ።

"እንደማልቀር እንኳን ታውቀዋለህ፤ ሲቶቹ ግን..."

"እና የፍሬሕይወት ነገር ባይሆንብህ ጥሮ ሚስት ልታመጣ ነበር ማለትነው" አለ አሁንም ዳኙ።

"ለፍሬ ያለኝን ፍቅር እያወቅከው?"

"ብታመጣ ይሻላት ነበር ለፍሬሕይወት" አለ ዳኙ ቀበል አድርጎ።

"ምን ለማለት ፈልገህ ነው? ለፍሬ ያዘጋጀህላት ሰው ነበረህ ማለት ነው?" ፈቃደ ለመቀለድ ቢሞክርም ንዴቱ ይታወቅ ነበር።

"እኔ ለፍሬ ሰው የማዘጋጅበት ምክንያትም ፍሎጎትም የለኝም፤ ግን ፈቃደ አንተ ወጣ ባልክ ቁጥር እንደምትሆነው ፍሬም እንደዚያ ብታደርግ አይከፋህም?" አለው ዳኙ የፍቃደን ስሜት ቢመለከትም።

ያን ዕለት ዳኙና ፈቃደ አንድ ሁለት ሲባባሉ ተካረው በጸብ ነበር የተለያዩት። ከዚያም ወዲህ አልተገናኙ።

ስለፍሬሕይወት መውለድ ሲወራ ዳኙ የሚያስበው ይህንኑ ነበር። በዚህ ዙሪያ የፍሬና የፈቃደ አመለካከት በጣም የተለያየ መሆኑን በተለያየ ሁኔታ በማወቁ በአብሮነታቸው ፍሬ እንዳትጎዳ ይሰጋ ስለነበር ነው አሁን በሀሳብ ትቷቸው የሄደው። ሚስጥረ ያየችውን ነገር ለፍሬ ባለመንገሯ ሲቆጫት እንደነበረ ስለሚያውቅ ከፈቃደ ጋር መጋጨታቸውን ሳላልነገራት አሁን ብትሰማ ምን ልትለው እንደምትችል እያሰበ ነበር።

"ምነው ዳኙ አብረኸን አይደለህም እኮ" አለ ዘውዱ የዳኙን በሀሳብ መመሰጥ ተመልክቶ።

"ምን የነጋዴ ነገር ይሄው አይደል፤ በመሀል ስንቅር የሚል ነገር አይጠፋም" አለ ዳኙ በመቀለድ።

"መኪና አለህ እንዴ ዘውዱ?" አለች ሚስጥረ ስታስብ ቆይታ።

"አዎ አለኝ" አላት በአጭሩ።

"ቦታ ይኖርህ ይሆን አብሬህ ብሄድና ፍሬን ባያት" አለች ሚስጥረ ቀጠል አድርጋ።

"ማመቻቸት እችላለሁ" አለ ዘውዱ።

"ሌላ ጊዜ ብትሄጅ አይሻልም?" አለ ዳኙ።

"መሄዴ ካልቀረማ አሁኑኑ ነው የሚሻለው" አለች ሚስጥረ።

ሚስጥረ ከዘውዱ ጋር አብራ እንደምትሄድ ተነጋገሩና ጠዋት መጥቶ እንደሚወስዳት ተቀጣጥረው ዘውዱ ሄደ። ዳኙ ስሜቱ ጥሩ እንዳልሆነ በመመልከቷ ሚስጥረ ዘውዱ እንደሄደ "ምን ሆነህ ነው ዳኙ እንዲህ የሆንከው?" አለችው ።

"ምን ሆንኩ?" አላት ጥያቄዋን በጥያቄ መልሶ።
"ስንተዋወቅ ዳኙ!" አለች ሚስጥረ።

"አንዳንዴ ባትፈልጊም ወደውስጥሽ የሚገባ ነገር የለም?" አላት።

"መኖሩማ ገብቶኛል፤ ያ ነገር ምንድነው ማለቴ ነው" አለችው።

"የፍሬ ነገር ያሳስበኛል፤ ያን ጊዜ በፈቃደ ላይ ያየሽውን ከነገርሽኝ ጀምሮ አስባታለሁ፤ ወዳልሆነ አቅጣጫ የመራናትና በገባችበትም ሕይወት የምትጎዳ ስለሚመስለኝ ይጨንቀኛል" አላት እየተከዘ።

"በእርግጥ በእኛ ምክንያት ሳይሆን በራሳቸው ጊዜ ነው ወደ ፍቅር የገቡት፤ ቢሆንም እኔንም ያሳስበኛል፤ ግን ደግሞ እድሜም ያስተምራልና ፈቃደ ሊለወጥ ይችላል" አለችው።

"አይመስለኝም የሚያሳስበኝም ያ ነው፤ አውሮፓ ሄዶ ሲቀብጥ ሰንብቶ መምጣቱ ሳያንሰው አንተ የምታደርገውን ፍሬ ብታደርገውስ? ብለው ተጣላን... እና ያ ባህሪ አብሮት ይዘልቅ ይሆናል ብዬ እሰጋለሁ" አለ ዳኙ የበለጠ ሃዘን እየተሰማው።

"እስኪ ፍሬን ሳገኛት ሁኔታውን ለማየት እሞክራለሁ። ስለነገርከኝ አመሰግናለሁ" አለችው ሚስጥረ።

* * * *

ፍሬሕይወት የጊዜው ፈጥኖ ማለፍ ሁሌም እንደደነቃት ነች፤ ዛሬን በነገ እየተካ የሆነው ሁሉ እያለፈ፤ ሌላ ዛሬ ...አዲስ ተስፋ...አዲስ ኩነት እያመጣ መንጎዱ ይገርማታል። ልጁ አደገችላት፤ ወራት ተቆጥረው ዓመት ሞላ ልጁም ወንከር ወንከር ማለት ጀመረች። ልጁ ለመጀመሪያ ጊዜ ያለ ድጋፍ በእግሯ መቆም የጀመረችበት ዕለት በፍጹም አይረሳትም። ልጁ በአዲሱ የሕይወት ደረጃዋ ፍንድቅድቅ ስትል አብራት ፈነደቀች አብራት ወንከር ወንከር...ስትወድቅ አብራት ውድቅ...እንደገና ብድግ እጁን ያዝ...ዳዴ...ስትል ዋለች።

ማታ ፈቃደ ከሥራ ሲመለስ የምስራቹን ልትነግረው ቸኩላለች፡፡ ልጃቸው በእግሯ ስትሄድ እንዲያየትም ጓጉታለች። ገጽታው ግን ለዚህ ሁሉ የሚጋብዝ አልሆነም፡፡ ደስታዋን ሁሉ አጠፋው።

"ምነው አሞሃል እንዴ?" አለችው ገብቶ እንደተቀመጠ። በቃላት ሳይሆን የሆነ ወረቀት በመስጠት መለሰላት።

ወረቀቱ ደብዳቤ ነው፤ የቅያሬ ደብዳቤ። ፍሬሕይወት ደነገጠች። "የቅያሬ ደብዳቤ ድንገት ነው እንዴ የሚሰጠው?" አለች ደብዳቤውን አንብባ ስትጨርስ።

"ተነግሮኛል፤ እየተከራከርኩ ስለነበረ ይቀራል ብዬ ተስፋ አድርጌ ነው ያልነገርኩሽ" አላት ፈቃደ።

"ምን ይሻለናል ታዲያ?" አለችው።

"እሄዳለሁ..."

"ማለት ብቻህን?" በጥያቄ አቋረጠችው።

"አዎን ብቻዬን እሄዳለሁ፤ ህፃን ልጅ ይዘሽ እንድትንገላች አልፈልግም" አላት። ብዙ ተነጋገሩ፡፡ ፈቃደ ሥራ ከፈታ መኖር የሚያስችል ምንም ገቢ በሌለበት መኖር ስለማይቻል ቅያሬውን መቀበል ግድ ነው። እናም ፈቃደ ወደተቀየረበት ቦታ ሔደ።

በትልቁ ቤታቸው ውስጥ ፍሬ፣ ልጇና ሠራተኛዋ ለብቻቸው መኖር ጀመሩ። ሕይወት በጣም ከበዳት፤ በተለይ በዚያ ትልቅ ቤት ውስጥ ማደሩን እንደጦር እየፈራችው ተቸገረች። ገና ምሽቱ ሲቃረብ ጨለማው ከመምጣቱ በፊት ፍርሀቷ እየቀደመ አስቸገራት። ሰው ሁሉ ተኝቶ እንቅስቃሴ ሁሉ ፀጥ ረጭ ሲል ጣሪያ ላይ የሚያርፍ ቅጠል የሚፈጥረው ኮሽታ፣ የንፋሱ ግፊት በበሩ በመስኮቱና በጣሪያው ላይ ታከክ ብሎ ሲያልፍ የሚፈጥረው ቃቃታ እንኳ እያስበረገጋት ተቸገረች።

እንቅልፍ በዐይኗ ሳይዞር የሚነጉት ሌሊቶች በርካታ ናቸው። እንቅልፍ እምቢ ሲላት ለማንበብ ትሞክራለች ሃሳቧ ያለው ውጭ ስለሚሆን ያነበበችውን በፍጹም አታስታውሰውም፤ ትናደዳለች።

"ለምንድነው ፈሪ የሆንኩት?" ትላለች እየደነቃት። ዱሮ እኮ እንኳን ልትፈራ ፍርሀት መኖሩንም አታስብም ነበር። ደፋር ነበረች ለምንም የማትደነግጥ ደፋር! "ታዲያ ዛሬ ያ ሁሉ ድፍረት ወዴት ሄደብኝ?" ራሷን ትጠይቃለች። "የምፈራው ለራሴ መኖር በመጀመሬ ይሆን? ምናልባት መውለድ ፈሪ ያደርግ ይሆን? ለልጄ ሕይወት እየሳሳሁ ይሆን?" ትላለች። እነዚህ ሁሉ መልስ የማታገኝላቸው ጥያቄዎች ናቸው።

ፈቃደ አንድ ወር ሳይሞላ ተመልሶ መጣ። "አሞሽ ነበር እንዴ?" አላት ገና ሲገባ።

"እንዴያውም! ምን ሆንኩ?" አለች ደንገጥ ብላ።

"ከስተሻል፣ ተጎሳቁለሻል..." አላት ሀዘኑ እየታየበት።

"አዲስ አበባ ብመለስስ?" አለችው።

"እኔስ?"

"አሁንስ መቼ አብረን መኖር ቻልን?"

"ልወስዳችሁ እኮ ነው የመጣሁት" አለና እቅፌን አሳወቃት።

"ይሄ እንኳን የሚሆን አይመስለኝም ህፃን ልጅ ይዞ መንከራተት ትክክል አይደለም..." አቋረጣት ፈቃደ።

"ብታምኝም ባታምኝም ካለእናንተ መኖር አልችልም አንድ ወር አንድ ዓመት እንደሆነብኝ ብታውቂ ይህንን አትይም ነበር። አልሄድም የምትይኝ ከሆነ ሥራውን ከመተውና አብሬያችሁ ከመሄድ ወደኋላ አልልም" አለ ፍርጥም እንዳለ።

ፍሬሕይወት፣ ደነገጠች የራስህ ጉዳይ ነው ማለት አትችልም፡፡ ሁለት ሥራ የሌላቸው የቤተሰብ ኃላፊዎች እንዴት አድርገው ቤታቸውን ሊመሩ ይችላሉ? ፈቃደ ደግሞ ያለውን ከመፈጸም ወደኋላ እንደማይል ታውቃለች። እናም ጓዟን ጠቅልላ ከፈቃደ ጋር አሰላ መሄድ ሆነ ምርጫዋ።

አዲስ አካባቢ! አዲስ ሕይወት! በእርግጥ ሕይወት ከባድ አልሆነባትም። መልካም አጋጣሚ ተፈጠረና ፈቃደ የሥራ እድገት አገኘ የተሻለ ገቢ ኖረ። በጥቂት ወራት ውስጥ ቤታቸውን የበለጠ አደራጁና በተሻለ ሁኔታ መኖር ጀመሩ።

ልጃቸው አንድ ዓመት አልፏታል። "ልክ የዛሬ ሁለት ዓመት ትምህርቴን እቀጥላለሁ" አለች ለራሷ። ፈቃደ ደግሞ ሌላ ዕቅድ ይዞ ቀረበና ብዙ ተከራከሩበት።

"ገና ልጅ ነሽ ፍርዬ! ከዚህ በኋላ ሶስት ዓመት እንኳ ብትጨምሪ ገና ሀያአምስት ዓመት ነው የሚሆንሽ፤ ስለዚህ ትምህርትሽን ለመቀጠል ከባድ አይሆንብሽም" አላት። ተስማማችና ሁለተኛ ልጅ የመውለድ ፕሮጀክት ታቀደ።

* * * *

የን ዓመት የልማት ባንክ በርካታ አዲስ ሠራተኞች ተመድበውለታል። እነዚህ አዲስ ሠራተኞች ወደየቅርንጫፎቹ ከመላካቸው በፊት አንድ የመተዋወቂያ ስብሰባ እንዲካሄድ ተወሰነ። ለዚህ ስብሰባ የየቅርንጫፍ መሥሪያ ቤቶቹ ኃላፊዎች እንዲገኙ ጥሪ

ተላለፈላቸው። ዘውዱ ከቅርንጫፍ ኃላፊዎች አንዱ በመሆኑ ለስብሰባው ሊታደም ወደአዲስ አበባ መጣ።

ከጠዋቱ ሶስት ሰዓት ላይ አዳራሹ ጢም ብሎ ሞላ። የድርጅቱ ዋና ሥራ አስኪያጅ ስብሰባውን ከፈቱና ትውውቅ ተጀመረ። ከፊተኛው መቀመጫ ተጀምሮ እያንዳንዱ ሰው ሥሙን የሥራ ኃላፊነቱንና የሚሠራበትን ቅርንጫፍ ማስተዋወቅ ያዘ።
ታረቀኝ በአዲስ ሠራተኝነት ከተመደበት መሀል ነው፤ የሚያስተዋውቁትን ሰዎች በጥንቃቄ ሲያዳምጥ ቆየ። ዘውዱ ተራው ሆነና ተነስቶ ስሙንና የሥራ ድርሻውን ተናግሮ የሥራ ቦታውን ሲጨምር ታረቀኝ ልቡ ዘላ ጉሮሮው ውስጥ የተወተፈች እስኪመስለው ድረስ መታችበት። ከዚያ በኋላ የተደረገውን ትውውቅ እንደመጀመሪያው በትኩረት አልተከታተለም። ብቻ የሻይ ሰዓት ደርሶ ያን ከአዋሳ መጣሁ ያለውን ሰው እስኪያነጋግር ቸኮለ።

የጠበቀው የሻይ ሰዓት ሲደርስ እንደምንም ተሹለክልኮ ዘውዱ ወዳለበት አካባቢ ተጠጋ። ድንገት አንድ ጥያቄ በአእምሮው ውስጥ ገባ "አሁን ከአዋሳ ስለመጣ ብቻ አዋሳ የሚኖር ሰው መጠየቅ ልክ ይሆናል?" የሚል። አዋሳ ምን ዓይነት ከተማ እንደሆነች እንኳን አያውቅም፤ ቢሆንም ከአዲስ አበባ በጣም እንደምታንስ መገመት ቀላል ነው።

"እንዴ አጠገቡ ልድረስ እንጂ ጥያቄዬን በዘዴ ማቅረብ አያቅተኝም" አለ ለራሱ። ለራሱ ሞራል ሰጠና ቀስ በቀስ ዘውዱ ወዳለበት ተጠጋ።

"ታረቀኝ እባላለሁ አዲስ ሠራተኛ ነኝ፤ ምድቤ ዋናው መሥሪያ ቤት ነው" አለ ዘውዱን ለመጨበጥ እጁን እየዘረጋ። ዘውዱ ቀልጠፍ ብሎ ጨበጠው።

"ወደ መሥሪያቤታችን እንኳን ደህና መጣህ፤ ዘውዱ ከአዋሳ" አለው። ዘውዱ የሚከብድ ሰው አይደለም። ታረቀኝ ወዲያውኑ ስለአዋሳ መጠየቅ ጀመረና አዋሳ ጠባብ ከተማ መሆኗንን ነዋሪውም ብዙ ያለመሆኑን አወቀ።

"ሰው ብጠይቅህ ምናልባት ታውቅ ይሆን? መቼም ጠባብ ከተማ ውስጥ ያሉ ነዋሪዎች ለመተዋወቅ አይከብዳቸውም" አለ ደግሞ ታረቀኝ ልቡ እየዘለለችበት።

"ማን ያውቃል? ላውቅ እችል ይሆናል?" አለ ዘውዱ።

ታረቀኝ በጣም መቸኮሉ ቢሰማውም የጀመረውን ጥያቄ መቀጠል ስለነበረበት "ፍሬሕይወት ትባላለች..." ብሎ ሳይጨርስ።

"የምትላት ፍሬሕይወት እኔ የማውቃት ከሆነች..." ብሎ ሳይጨርስ "ባለቤቷ ፈቃደ ይባላል" አለ ታረቀኝ በችኮላ።

"በቃ እርሷው ነች" አለው ዘውዱ።

ልክ እራሷን ያገኛት ያህል ቢሰማውም ታረቀኝ ምን ማለት እንዳለበት ጠፍቶበት ተጨነቀ፤ የሻይ እረፍቱ በማለቁ እፎይ አለና ወደመቀመጫው ሄደ። ከተቀመጠም በኋላ ሀሳቡን መሰብሰብ አልቻለም፤ እዛና እዛ እንደረገጠበት የምሳ ሰዓት ደረሰ። አሁንም እንደምንም ብሎ ከዘውዱ አጠገብ ተቀመጠ። ምን እንደሚያወራለት አስቀድሞ አስቦበታል። ዘውዱም ቢሆን ከፍሬሕይወት ጋር የት እንደሚተዋወቁ ሊጠይቀው ፈልጎ ኖሮ አጠገቡ እንዲቀመጥ ይፈልግ ነበር።

"ኀረምሳው! ና እስኪ እዚህ ተቀመጥ" አለ ዘውዱ ታረቀኝን ገና ሲያየው። ታረቀኝ ዘውዱ አጠገብ ተቀመጠ።

"ለመሆኑ የት ነው ከፍሬሕይወት ጋር የምትተዋወቁት" አለና ጠየቀ ታረቀኝ አጠገቡ እንደተቀመጠ።

ታረቀኝ ከፍሬሕይወት ጋር ዩኒቨርሲቲ አብረው እንደነበሩ በአጭሩ ነገረው። "ፍሬሕይወት ጥሩ ልጅ ነች" አለ ዘውዱ።

"በጣም እንጂ" አለ ታረቀኝም ዘውዱ ያለውን በማረጋገጥ። በርካታ ጥያቄዎችን አከታተለ ፤ ስለልጇ፣ ስለጤናዋ፣ ስለትዳርዋና ሥራ አግኝታ እንደሆነ ጠየቀው ታረቀኝ። ዘውዱም መለሰለት።

“እንዳገኘሽኝ ባትነግራት ግን ደስ ይለኛል” አለው ደግሞ ጥቂት ቆየት ብሎ። ዘውዱን ግራ ሲገባው ተመለከተ።

“መመረቃችንን ስታስበው ትምህርቷን ያለመጨረሷ እንዳያናድዳት ብዬ ነው” አለ ታሪቀኝ ዘውዱ ሳይጠይቀው።

“አትስጋ” አለው ባጭሩ።

* * * *

“ሕይወት እንዴት ዝብርቅርቅ ነች?” ትላለች ፍሬሕይወት እንዲሆን ትመኘው የነበረውንና እየሆነ ያለውን እያነጻጸረች። ቀስ በቀስ ሕይወት የምታቀርብላትን አማራጮች መቀበልን እንደቀላል ነገር መውሰድ ስለ ጀመረች ፈቃደ እንደገና ወደሌላ ቦታ የመቀየሩን ዜና በቀላሉ አስተናገደችው።

የአሰላን ኑሮ ገና በሚገባ ሳትለምደው ሌላ ቅያሬ መጣና ፈቃደ ወደ ባሌ ጎባ መቀየሩን በምሬት ነገራት። ልጃቸውን ማንከራተት እንደሌለባቸው ተስማሙና እርሱ ወደተቀየረበት ቦታ ሲሄድ እርሷ ወደአዋሳ ተመለሰች። አዋሳን የትውልድ አካባቢዋን ያህል ትወዳታለች እናም ወደአዲስ አበባ ከመሄድ ይልቅ ወደአዋሳ መመለሱ ቀለላት።

ፈቃደ በየመሀሉ እየመጣ ይጠይቃቸዋል፡፡ ፍሬ ኑሮውን ለመደችውና ብዙም አያስከፋትም። ወንድ ልጅ ወለደች፤ ደስ አላት፡፡ ፈቃደም እጅግ በጣም ተደሰተ፡፡ ስትወልድ መጥቶ ለተወሰነ ጊዜ አብሯቸው ቆይቶ ሄደ፡፡ ልጃቸውንም ማቴዎስ ብለው ሰየሙት። ፈቃደ ኃላፊነቱን በሚገባ ተወጣ፤ ከመውለዷ በፊት መደረግ ያለባቸውን ነገሮች ሁሉ ያለምንም ቀስቃሽ ኃላፊነቱን ወስዶ አከናወነ። ቤተሰቦቹ ሁሉን እንዲያደርጉ አመቻቸና አስፈላጊው ነገር በሙሉ ተዘጋጀ። ቤተሰቦቹን ግን ፍሬሕይወት እስከአሁን ድረስ በአካል አታውቃቸውም።

“ለምን ትጨነቃለህ ፈቃደ! ሠራተኛዋ ልታዘጋጀው ትችላለች እኮ” አለችው ፍሬ ፈቃደ ለቤተሰቦቹ ደውሎ መንገሩን ስትሰማ።

“ፍርዬ! እነዚህ ሁሉ የኔ ድርሻዎች ናቸው” አላት በቀላሉ። ሁሉም ነገር እንደሚገባው ሆነና ደስ ብሏት የአራስ ቤት ቆይታዋን አጠናቀቀች።

ፈቃደ መለስ ቀለስ እያለ እያያቸው ተለያይቶ መኖሩን ተላመዱት። ትልቋ ልጅ ሩት አራት ዓመት ሆናትና መዋዕለ ሕፃናት ገባች። ትንሹ ማቴዎስ አንድ ዓመት ሞላው፡፡ ልጆቿን ለማሳደግ ሙሉ ጊዜዋን ሰጠችና ለትምህርቷ የነበራትን ስሜት ችላ አለችው። ብቻ ጊዜው እየገፋ ሲሄድ ሕይወትም አቅጣጫውን እየቀየረ ፍሬም የቤት እመቤትነቱን ሕይወት እየተላመደችው ሙሉ ስሜቷን ማህበራዊ ሕይወቷና ልጆቿ ወሰዱት።

ዓመታት ተቆጠሩ ከአዋሳ የመውጣቱ ነገርም እንደሰማይ እየራቀ ሄደ፡፡ ተደላድላ ተቀመጠች። ትንሹ ልጅ ማቲ እድሜው ደረሰና ትምህርት ቤት ገባ። የፈቃደም በተወሰኑ ጊዜያት ብቅ እያለ መሄድ ልክ እንደ ቀንና ሌሊት መፈራረቅ ተፈጥሮአዊ ሕግ እየሆነ ሄደ። ልጆቹ “አባታችንስ?” ብለው የሚጠይቁት በበአላት አካባቢ ብቻ ነው፡፡ ዘመን መለወጫ፣ ልደትና ትንሳኤ ሳይመጣ አሳልፎ አያውቅም። ፍሬም ብትሆን አእምሮዋ ውስጥ የነበራትን የሕይወት ስዕል እንዳልነበረ ትታው የሆነውን ከተቀበለች ሰንብታለች።

ለቤተሰቡ ያለው የአንድ ሰው ገቢ ለሁለት ቦታ ተከፍሎ የልጆች ወጪም ታክሎበት ብዙም የሚያወላዳ አልሆነም። ቤት መሥራትና ሳይሳቀቁ መኖር የሁልጊዜም ህልሟ እንደሆነ ቀርቷል። ብቻ እያደር ሁሉም ነገሮች ወደአልጠበቀችው አቅጣጫ እያመሩ የመሆናቸው ነገር ያሳስባታል፡፡ ከቤተሰቦቿ ኑሮ ያልተሻለ ሕይወት መቀጠሏ ይገርማታል። ደግሞ ሁሉም ሆኖ ከፈቃደ ጋር ያላት ግንኙነት እንኳ ቢያስደስታት ምን ነበረበት? ግን አልሆነም እያደር ብዙ ነገሮች እየተለወጡ ነው።

ፈቃደ እንደተለመደው የትንሳኤን በዓል አብሯቸው ሊያሳልፍ መጣ፤ ሁሉም በጣም ደስ አላቸው። አሁን ሩታ የስድስት ማቲ ደግሞ

የአራት ዓመት ልጆች ሆነዋል። ፈቃደ ሲመጣ የሚጋራት ዋነኛ ሥራ የልጆቹን ትምህርት መከታተል ነው፡፡ የቤት ሥራ ያሰራቸዋል፣ ያስነብባቸዋል፣ የሕፃናት መጽሐፍ ያነብላቸዋል። ልጆቹ በጣም ይደሰታሉ።

"አንተ ሁል ጊዜ ለምን አትመጣም? እማማ እኮ ብዙ ሥራ ነው የምትሠራው፤ ከዛ ደግሞ የቤት ሥራ መስራትና ሁል ጊዜ ደግሞ ለእኛ መጽሐፍ ማንበብ ይደክማታል" ትለዋለች ሩታ።

"እመጣለሁ ሩታዬ እኔ ደግሞ ገንዘብ ማምጣት ስላለብኝ እኮ ነው ሁልጊዜ ወደሥራ የምሄደው" ይልና ይመልስላታል።

"ለምንድነው እማማስ ገንዘብ ማምጣት የማትችለው? እሷስ በትምህርት ጎበዝ አልነበረችም? ግን አንድ ቀን እናትሽ ጎበዝ ተማሪ ነበረች ብለህ አልነበር?" የሩታ ጥያቄ ማቋረጫ የለውም።

ብቻ ፈቃደ ሲመጣ ቤቱ ሞቅ ይልና ነፍስ ይዘራል፡፡ ትዳርም የእውነት ትርጉም ይኖረዋል። ኃላፊነትን፣ ፍቅርንና ቤተሰባዊ ደስታን መጋራት አይደል ዋናው የትዳር ትርጉሙ?

* * * *

አንተነህ ዛሬ እረፍት ነው፤ ሁልጊዜም በእረፍቱ እንደሚያደርገው ቤቱን ማጽዳትና የተዘበራረቀ ቁምሳጥኑን ማስተካከል ነው የዛሬ ሥራው። ወጥቤቱን ማጽዳት ጀመረና ዕቃዎቹን ለማጠብ ወደማጠቢያ ገንዳው ውስጥ አስገባቸው። እጆቹ ሥራቸውን እየሠሩ አእምሮው ግን ከቤቱ ወጥቶ በቅጽበት ውስጥ አዲስ አበባ፤ አራት ኪሎ እጓደኛው አፓርትመንት ውስጥ ተገኘ።

ከፍሬሕይወት ጋር የተመገቡባቸውን ዕቃዎች ሲያጥቡ፤ ቤቱን ሲያጸዱ፤ በየመሀሉ ሲተቃቀፉና ሲላፉ፣ ሲሳሳሙ… "ወይኔ!" አለ አንተነህ የዕቃ ማጠቢያ ስፖንጁን የእጁ የደም ስር እስኪግተረተር ጭምቅ እያደረገ። የመጨረሻ መለያየቸው ዕለት ደግሞ ታወሰው፤ ያደሩባት የጠቋቆረች የሮቶ ማጠቢያ ክፍል፣ የተኙበት ፍራሽ፣ ያዳመጡት ግጥም፣ የተላቀሱት እንባ፣ ወጥታ ስትሄድ የተሰማው ስሜት… ከዚያ ደግሞ የአዋሳው ትዕይንት ተደቀነበት… እራሱን ብርጭቆ ውስጥ በመደበቅ እርሱነቱን ለመርሳት የሞከረባቸው

ወራት… ከሄዋን ጋር የተገናኙበት ምሽት… ትዝታውን መቋቋም አቃተው፤ የሚያጥበውን ዕቃ አስቀመጠና ወጥቤቱ ወንበር ላይ ተቀመጠ፤ ጭንቅላቱን በሁለት እጆቹ ያዘና ጉልበቱ ላይ ተደፋ።

አብረው በመሆንና ባለመሆን፣ አሜሪካ በመምጣትና ባለመምጣት ከሄዋን ጋር የተጨቃጨቁባቸውን ቀኖች በፍጹም አይረሳቸውም። የሄዋን ትዕግስትና ያለመታከት መመላለስ በጣም ይደንቀው ነበር።

"ለምን ሄዊ?" ይላታል አንተነህ ከአሜሪካ እርሱ ወደሚኖርበት ፈረንሳይ ተመላልሳ ትጠይቀው በነበረበት ጊዜ ሁሉ "ለምን አትተይኝም ሄዊ? ለምንም የማልሆንና የማልጠቅም ሰው መሆኔን ተረድተሽ ለምን አትተይኝም?" ይላት ነበር።

"ይመስልሀል? አንተነህ ለምንም የማይሆንና የማይጠቅም ሰው ሆነ ብዬ ለራሴ ልነግር የምችል ይመስልሃል? ይልቅስ አንተ ለራስህ ልትነግረው ይገባሃል፤ የስንት ጓዶችን መስዋዕትነት የተቀበለ አእምሮ በሁኔታዎች አስገዳጅነት ከፍቅረኛ መለየትን የዓለም መጨረሻ አድርጎ እንዲህ መቸገሩ ታላቅ ድክመት መሆኑን ለራስህ ልታሳምን ይገባሃል" አለችው አንድ ቀን።

"አንቺም?" አላት አንተነህ "አንቺም ፍሬሕይወትን የምታውቂያት ሰው እንዲህ አልሽኝ?" አላት ድምጹ እየተንቀጠቀጠበት።

"አዎ! ፍሬሕይወትን አውቃታለሁ፤ ግን ዛሬ የአንተ አይደለችም። የሌላ ሰው መሆኗን ደግሞ በዐይንህ አይተህ መጥተሃል። አንተነህ እኔስ? እኔስ ለምን አልታይህም? በስህተት አጥቼህ የሌላ ሰው ስትሆን ራሴን አሳምኜ ተቀበልኩ፤ ቢሳካልህና እስከወዲያኛው አብራችሁ ብትሆኑ ደስ ባለኝ፤ ግን አልሆነም። ዛሬ ደግሞ አጋጣሚ እንዳገኝህ ፈቀደ፤ የተገናኘነው ደግሞ ከሁለታችንም ግምት ውጭ በሆነ ሁኔታ እንጂ ተፈላልገን አልነበረም። ግን ዛሬ ነጻ ሰው ነህ፤ እና ለምን የከፈልኩትን መስዋዕትነት አታስበውም? የምትጠላኝ ከሆነ እንድትነግረኝ እፈልጋለሁ። ከዚያ በኋላ አጠገብህ አልደርስም" አለችው።

አንተነህ ደነገጠ፤ ሄዋንን በፍጹም አይጠላትም፤ እንደምትወደውም በሚገባ ያውቃል። "ግን ፍሬሕይወትስ?" አለና ራሱን ጠየቀ።

"ፍሬሕይወትማ አግብታለች" መለሰ ሌላው ሀሳቡ።

"ከሄዋን ጋር በነበረን ግንኙነት ድሮም ጥርጣሬ ስለነበራት አሁን አብረን መሆናችንን ብትሰማ ያታለልኳት ቢመስላትስ?" አሁንም ከራሱ ጋር ተሟገተ።

"ዕውነታውን መንገር ብቻ!" ሌላው ሀሳቡ በፍጥነት መለሰ። "ትንሽ ጊዜ ልትሰጭኝ ትችያለሽ ሄዊ? ከራሴ ጋር እስክታረቅ ድረስ ጊዜ ያስፈልገኛል" አላት።

"የፈለግከውን ያህል ጊዜ ልሰጥህ እችላለሁ፤ ግን እየመጣሁ አይሃለሁ" አለችው። ተስማሙ። የእውነትም ተመላልሳ ጠየቀችው፤ አንድም ቀን "ምን ወሰንክ?" አላለችውም።

አንድ ጊዜ ልትጠይቀው ስትመጣ ከራሱ ጋር እየታገለም ቢሆን አሜሪካ ለመሄድ መስማማቱን ለሄዋን ነገራት። ከመቼው ተነስታ አንገቱ ላይ እንደተጠመጠመችበት ባስታወሰው ቁጥር ፈገግ ያሰኘዋል።እናም አንተነህ አሜሪካ ከመጣ ዓመታት ተቆጥረዋል። ሄዋንን የተለየች ፍጥረት ሆና አገኛት፤ ድሮም የሚዋደዱ ጓደኛሞች ነበሩ፤ አሁን ደግሞ ለፍቅር የምትሰጠውን ክብርና ስስት የሌለበት አፍቃሪነቷን አድንቆ ማብቃት አቅቶታል።

እርሱም የምትሰጠውን ፍቅር ሊሰጣት ያደረገው ጥረት ተሳክቶለታል፤ መንፈሱ ተረጋግቶለታል፤ ቤታቸው ሰላም የሰፈነበት፤ ኑሮአቸው በብዙዎች ዘንድ "የሚያስቀና" ተብሎ የሚፈረጅ ሆኗል። ቢሆንም ግን አንዳንዴ ፍሬሕይወትን ማስታወሱና መብከንከኑ አልቀረም፤ ሄዋን እንዳታውቀበትና ደስታዋን እንዳይሸርፍባት ይጠነቀቃል። እንዲህ እንዳሁኑ ብቻውን ሲሆን ብቻ ነው ከትዝታው ጋር የሚፋጠጠው።

አሜሪካ ሲመጣ ደግሞ ሀሳቡን የሚከፍልለት ለየት ያለ ነገር ገጥሞታል። ብዙ የሚያውቃቸውን ሰዎች አግኝቷል፤ ከስደተኛ የኢሕአፓ አባላት ጋር ተዋውቋል። አብሯቸው የሚያሳልፋቸው

ጊዜያት ይናፍቁታል፣ እንደልቡ ይናገራል፣ ስሜቱን ይገልጻል... ከእነርሱ ጋር ሲሆን ነጻነት ይሰማዋል፤ አንዳንዴ ኢትዮጵያ ውስጥ ያለ እስኪመስለው ድርስ ከኢትዮጵያውያን ጋር ውሎ ያድራል...

"እፎይ!" ብሎ በረጅሙ ተነፈሰና ሰዓቱን ተመለከተ፤ የሄዋን መምጫ ደርሷል። ከተቀመጠበት ተነስቶ ፊቱን ተጣጠበና በፍጥነት ዕቃዎቹን ማጠቡን ቀጠለ።

* * * *

እንደተለመደው ፈቃደ ሊጠይቃቸው መጥቶ የሚሄድበት ቀን ደረሰ፤ ፍሬ የፈቃደን የጉዞ ሻንጣ ማዘጋጀት ነበረባትና ውስጡ ያሉትን ልብሶች አወጣጥታ ለማራገፍ ዘቅዘቅ አድርጋ መታ መታ አደረገችው፤ የሆነ ወረቀት ዱብ አለ። ወረቀቱን አነሳችው፤ ፎቶ ግራፍ ነው፡፡ መስከ ላይ ጋደም ያለች የሴት ምስል! ደንገጥ አለች፡፡ መገረም ይሁን ንዴት ውስጧን ረበሸው።

"አቤት! እንዴት የተለያየን ሰዎች ነን" አለች ለራሷ። ደግሞ እውነቱን ሳታረጋግጥ በዚህ መንገድ በመደምደሟ ራሷን ወቀሰች። በውስጧ ቅሬታ ከማስቀምጥ ልትጠይቀው እንደሚገባትም ወሰነች።
"ይሄ ፎቶ የማን ነው?" አለችው ፈቃደን። ቀለል አድርጎ መለሰላት፤ ዱሮ ተማሪ እያለ ያውቃት እንደነበረና በአጋጣሚ አግኝቷት እንደሰጠችው ነገራት። ከዱሮ ትውውቃቸው ባሻገርም ሲገናኙ የነበራቸውን አብሮነት መደበቅ አላስፈለገውም። ለእርሱ ብቻውን በሚኖርባቸው ጊዜያት ተፈጥሮአዊ ስሜቱን ማርካት ምንም ስህተት የለበትም፡፡ ለእርሱ የሚፈጽመውን ድርጊትም ከፍሬ መደበቅ መሸፋፈን እንጂ ሌላ ትርጉም የለውም። ይህ ሁኔታው በጣም ይገርማታል፤ ደግሞም እምነቷን ይሸረሽርባታል።

"አሁን እኔም ተመሳሳይ ድርጊት ብፈጽም እንዲሁ ያቀለው ይሆን? ሁሉም ወንዶችስ ከሚስቶቻቸው የሚጠብቁትን ታማኝነት ሚስቶቻቸው ከእነርሱ እንደሚጠብቁ አይረዱም ይሆን? ለመሆኑ ብዙዎቹ ወንዶች ስሜታቸው ያዘዛቸውን ለመፈጸም ወደኋላ የማይሉት ልምን ይሆን ለትዳራቸው ሲሉስ ስሜታቸውን መግታት ግዴታቸው ሊሆን እንደሚችል የሚያስቡት መቼ ይሆን?" የሚሉት ጥያቄዎች

በአእምሮዋ ውስጥ ይመላለሳሉ፤ ሁሌም መልስ የማታገኝላቸውና የሚፈትኗት ጥያቄዎች!

እርሷ ተመሳሳይ ድርጊት ብትፈጽም በቀላሉ እንደማያልፋት የተረዳችበት አጋጣሚ ትውስ አላት። ያን ዕለት የሩታ ክርስትና ዋዜማ ነበር፡፡ ፍሬና ፈቃደ በየፊናቸው ሥራውን ተያይዘውታል። እርሱ ቤት ያዘጋጃል ፍሬ ደግሞ ማዕድ ቤት ትንጎዳጎዳለች፤ ፈቃደ እቤት ሆኖ ሲጣራ ሰማችው "አቤት" ብላ ወደቤት ገባች፤ ፈቃደ በእጁ አንድ ፓስታ መያዙን ስትመለከት ለምን እንደጠራት ወዲያውኑ ነበር የገባት።

"ጠራኸኝ?" አለችው መኝታ ቤት በር ላይ ቆም እንዳለች።

"ይህን ደብዳቤ ማን ነው የጻፈልሽ?" አላት የፖሊስ ጥያቄ በሚመስል አነጋገር።

"አድራሻው እላዩ ላይ አለልህ አይደል?" አለችው በቀላሉ።

"እላይ ያለው አድራሻና የውስጡ ይዘት ግን አይመሳሰሉም" አለ ቁጣው እየጨመረ።

"ሌላ ጊዜ ብንነጋገርበት አይሻልም?" አለችው። ዝም አለና ፖስታውን ወደ መሳቢያው መለሰው።

ፈቃደ ፊቱ ሳይፈታ፤ እንግዶቻቸውን በሚገባው መልኩ ሳያስተናግዳቸው የልጃቸው ክርስትና እንደነገሩ አለፈ። ያን እለት ወደማታ ስለ ደብዳቤው ይጠይቀኛል ብላ ብትጠብቀውም ሳያነሳው ቀረ፡፡ እንደተኳረፉ አደሩ። የሚቀጥሉትም የሥራ ቀናት እንዲሁ በዝምታ ቀጠሉ፡፡ እርሷም እልህ ያዛት ነገሩን እርሱ ካላነሳው ላለማንሳት ወሰነች።

እሁድ ወደረፋዱ ላይ ከቤተክርስቲያን መልስ ቡና ጠጥተው ሲያበቁ ሁለቱም ደስተኞች አልነበሩም። ፍሬ መደበቂያ አላት ልጇ! መልስ ከማትሰጣት ከልጇ ጋር ታወራለች፤ ትጫወታለች...

"ስለዚያ ደብዳቤ እንድንነጋገር እፈልጋለሁ" አለ ፈቃደ።

ፍሬ ሁኔታውን ለማስረዳት ጥረት አደረገች የሆነውን ሁሉ ምንም ሳትደብቅ ነገረችው። የፈቃደ ቁጣ ግን እየጨመረ እንጂ እየቀነሰ አልሄደም።

"ስማኝ ፈቃደ የአንተን ፍቅር በሌላ ላለመለወጥና ቃሌን ላለማጠፍ ስል እምነቴን ሳላጎድል ትምህርቴን መስዋዕት ማድረጌ ወደአንተ መምጣቴ የሚገልጽልህ ታረቀኝን መውደዴን ከሆነ እንደፈለገህ ማድረግ ትችላለህ" አለችው እርሷም ተቆጥታ '...የአንተ ልሆን ስለማልችል አትውደደኝ ብትይኝም እኔ ግን ከማፍቅር ወደኋላ ማለት አቃተኝ...' የሚለው ዓረፍተነገር ለእርሱ ምን እንደነገረው እንዲያስረዳትም ጠየቀችው።

ፈቃደ ሊያምናት ባለመቻሉ በጣም ተናደደች። ንዴት ደግሞ ያለችበትን ሁኔታም አስረሳት፡፡ ሕፃን ልጇን ይዛ ወዴት ልትሄድ እንደምትችል እንኳ አላሰበችም።

"የማታምነኝ ከሆነ ዛሬውኑ መለያየታችንን እመርጣለሁ። ከሌላ ወገን የተገለጸ ፍቅር ይህን ያህል የሚያደርግህ ከሆነ ከእኔ ጋር እያለህ ከሌላ ሴት ልጅ መውለድህን ስትነግረኝ ስሜት የሌለኝ ግኡዝ አድርገኸኝ ነበር ማለት ነው? ወይንስ "በሚስትና በእርስት..." የሚለውን ያባቶችህን ተረት እያስታወስክ? ይህ ዓይነቱ አመለካከት ካለህ አሁኑኑ ምርጫችንን ማስተካከል ያለብን ይመስለኛል" አለችው።

ፈቃደ ምንም ሳይናገር ትቷት ወጣ ሲመለስም ስለጉዳዩ አላነሳም። ብቻ ቀስ በቀስ ሁኔታውን እየተወ ወደወትሮው ግንኙነታቸው ተመለሱ። ከዚያ በኋላም አንስቶት አያውቅም።

ፍሬ ያሳለፈቻቸውን አጋጣሚዎች ስታስባቸው በጣም ይገርማታል። የፈቃደን ልጅ መውለድ ከሰማች በኋላ ታረቀኝን አግኝታው ይቅር እንዲላት ብትጠይቀው ምኞቷ ነበር። ምናልባትም ያን ጊዜውኑ አግኝታው ቢሆን ኖሮ ምን ታደርግ እንደነበረ ስታስበው ትደነግጣለች። ቢሆንም ፈቃደን ደህና ሁን ብላው ከታረቀኝ ጋር ትሆን እንደሆነ እንጂ ከታረቀኝ ጋር ጊዜያዊ ግንኙነት መፍጠርን

የማታስበው ጉዳይ ነው። ይቅር ብላ ኑሮዋን መኖር ከጀመረች በኋላም ከታረቀኝ ጋር ባልጠበቀችው ሁኔታ ሲገናኙ ለሁለተኛ ጊዜ ፍቅሩን ገፍታ ያስቀየመችው ለትዳሯ ያላትን ታማኝነት ለማረጋገጥ ስትል ነበር።
አንድ ጊዜ ትምህርት ባቋረጠች በሁለተኛው ዓመት የትምህርት መረጃዋን ለሥራ ውድድር ፈልጋ ቤት ውስጥ ልታገኘው ባለመቻሏ የግድ ዩኒቨርሲቲ ሄዳ ማምጣት አስፈላጊ ሆነ። የአዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲን ደጅ ስትረግጥ ታዲያ ያስታወሰችው የመጀመሪያው ሰው ታረቀኝ ነበር። በጣም አሰበችው አብረው የተቀመጡባቸውን ቦታዎች ሳይቀር አሰበቻቸው። ቢሆንም ታረቀኝን ፈልጋ ለማግኘት ፍላጎት አልነበራትም፡፡ ብታገኘው ጠልታ ሳይሆን እንዳትረብሸው በመፈለግ ነበር።

በቀጥታ የሄደችው ሬጂስትራር ነበር፡፡ በመስኮት በኩል ለማናገር ስትሞክር ማንም የለም። በበሩ በኩል ዞረችና ወደውስጥ ገባች። ረጅሙ አሮጌ ሕንፃ ውስጡ በቂ ብርሀን የለውም፤ ወደውስጥ ገብታ ሰው ያለበት ክፍል ለማግኘት ሞካከረችና ማንንም በማጣቷ ተመልሳ ወጣች።

ጊዜው ስድስት ሰዓት መሆኑን ያየችው ከሬጂስትራር ከወጣች በኋላ ነበር። የት እንደምትቆይ ግራ ግብት አላት፡፡ ይህንኑ እያሰበች ቀስ ብላ እየተራመደች ላውንጅ ደረሰችና ጎራ ብላ ተቀመጠች። ምን እንደምትፈልግም እርግጠኛ አይደለችም፡፡ መጥቶ የጠየቃትም የለም፤ ለአካባቢው ባእድነት ተሰማት። እነዛን አዲስ አበባ ዩኒቨርሲቲ የተማረችባቸውን ዓመታት አሰበቻቸው ቀስ በቀስ በትዝታ ስመመን ውስጥ ገባች።

"መስሎኝ መሆን አለበት!" የሚል ድምጽ ከገባችበት ትዝታ ውስጥ መንጥቆ አወጣት። እርሷም ዐይኖቿን ማመን አልሆነላትም ዕይታዋ የትዝታዋ ክፍልም መሰላት። ከታረቀኝ ጋር ተፋጠጡ ከዛ ደግሞ ተቃቀፉ በአካባቢው የነበሩ ሁሉ በትዝብት እስከሚመለከቷቸው ድረስ መተቃቀፋቸው ረጅም ሰላምታቸውም የጠበቀ ነበር።

ከሰላምታቸው በኋላ አልተቀመጡም አንገቷን እንዳቀፋት በአምስተኛ በር በኩል ወጡ፡፡ ወዴት እንደሚሄዱ አልተነጋገሩም ብቻ ቆም

ይሉና ይተያያሉ እንደገና ይተቃቀፋሉ ከዛ መንገዳቸውን ይቀጥላሉ። የራስ መኮንን ድልድይን አልፈው ወደ ቲ ሩም ዘለቁ ምቹ የሆነ መቀመጫ ፈልገው ተቀመጡና ምሳቸውን አዘዙ።

"እሺ ፍርዬ! እስኪ ስለሁሉም ነገር እንደድሮው አውሪልኝ። የትዳር ዓለም ይጥማል? ፍቅርስ ከትዳር በኋላ እንደድሮው እንደሞቀ ነው ወይስ..." አለ ታረቀኝ ገና ሲቀመጡ።

ስለፈቃደና ስለልጇ አወራችለት።

"በቃ?" አላት የተገረመ በሚመስል መልኩ።

"ሌላ ምን ላውራልህ?" አለች ትዝታዋ ገጽታዋን ለውጦት።

"ፍርዬ! ሕይወት ያንን ግልጽነትሽን አጥፍቶት ከሆነ በጣም አዝናለሁ። ለእኔ እኮ ፍርዬ ማለት የታማኝነትና የግልጽነት ምሳሌዬ ናት" አለ ታረቀኝ።

እርሷም ያን ለጉዳት የዳረጋትን የፈቃደን ልጅ መውለድ ለታረቀኝ በመንገርና ባለመንገር መሀል እየዋለለች ነበር። እናም ነገረችው፤ በጣም የምታምነው ፈቃደ ከእርሷ ጋር እያለ ከሌላ ሴት ልጅ መውለዱን ሳትደብቅ አወራችለት።

ምሳቸው ቀረበ፤ ታረቀኝ አሁንም አሁንም ያጎርሳታል እርሷም ትቀበለዋለች። "ለምን አታጎርሽኝም?" አለ ለጉርሻው አፀፋውን ባለመመለሷ። አጎረሰችው እየተጎራረሱ ያላነሱት ጉዳይ የለም።

"እስኪ እንደድሮሽ ዐይኖቼን እያየሽ አውሪልኝ" አለ ታረቀኝ ድንገት። ቀና ብላ ዐየችው ግን መቆየት አልሆነላትም።

"ታውቂያለሽ ፍርዬ?" አለ ከጥቂት ዝምታ በኋላ "አንገትሽን ቀና አድርገሽና ትከሻሽ ቀጥ ብሎ ስትራመጂ ሳይሽ በውስጥሽ ያለው በራስ መተማመንና ኩሩነትሽ ነበር የሚታየኝ። ታዲያ ዛሬ ያ ሁሉ የት ሄዶ ነው ፍርዬ እንዲህ አንገተ ሰባራ የሆነችው? የባሰ ቁጭት ውስጥ እንድትገቢ ለማበረታታት ፈልጌ አይደለም ግን የማውቃት

ፍርዬ ይህን ዓይነት ጥቃት ትቀበላለች ብዬ በፍጹም አልገመትኩም" አላት።

"አዝናለሁ ታረቀኝ እንዲህ እንድትናደድብኝ አልነበረም የነገርኩህ" አለችው።

"ብናደድም አትፍረጂብኝ እንደ ዕንቁ የምቆጥራትን ፍርዬን ስትጎዳ ማየት ስለማልችል ነው። እመኚኝ ዛሬም ለአንቺ ያለኝ ስሜት አልተለወጠም፡፡ ፍርዬ እኔኮ መመዘኛዬ አንቺ ሆነሽ ከሌላ ሴት ጋር ዓላማ ያለው ጥምረት መፍጠር ያቃተኝ ሰው ነኝ። ዛሬም ሳስበው እኔ ላንቺ አንቺም ለእኔ የተፈጠርን ይመስለኛል። ልጅ የመውለድሽ ጉዳይ ደግሞ ለእኔ ምንም አይደለም፡፡ አንቺ እሺ ብለሽ ከመጣሽልኝ እጆቼን ዘርግቼ እቀበልሻለሁ" አላት።

የታረቀኝ አባባል ልቧን ንዶባት ነበር፡፡ አብራው ብትሆን ደስተኛ እንደምትሆንም ታውቃለች፤ "ግን ቃሊስ? አንድ ጊዜ ይቅር ብዬ መኖር ጀምሬ ይቅር የተባለበት ስህተት አንስቼ እንዴት ጥዬው እሄዳለሁ?" ከራሷ ጋር ተጨቃጭቃ እራሷን አሸነፈች።

እናም ዛሬ ፈቃደ ያደረገውን ስትመለከት ከሌላ ሴት ጋር የፈጠረውን ግንኙነት እንደቀላል ነገር ሲነግራት በጣም ደነቃት። ከመገረም አልፋ ግን ምንም ለማለትም ሆነ ለማድረግ ወኔው የላትም። በእንዲህ ዓይነት አጋጣሚዎች ሁሉ ታዲያ ሚስጥረን ታስታውሳታለች፤ በእንዲህ ዓይነት ጉዳዮች ከሚስጥረ በላይ ሊረዳት የሚችል ያለመኖሩን ብታውቅም፤ ስለፈቃደ የጠየቀቻትን ሁሉ ደብቃ ደህና ነኝ ስላለቻት እያደር ራሷን ከሚስጥረ ስላሸሸች ቀስ በቀስ ተለያይተው ቀርተዋል። ሚስጥረን ስታስብ አእምሮዋ ስለሚበጠበጥባት በተቻላት መጠን እንደተለየቻት መኖርን መርጣለች። እናም ችግሯን ሁሉ ብቻዋን ለመወጣት ሆኗል ጥረቷ።

አንዳንዴ የፈቃደ ነገር በጣም ግራ ያጋባታል፡፡ ሲያሻው ከገኛት ሴት ጋር ሁሉ በቀላሉ ሲወዳጅ ሌላ ጊዜ ደግሞ ካላንቺ መኖር አቃተኝ ተለያይቶ መኖር መረረኝ ይላታል። አንድ ሰሞን ይህን ዓይነቱ ደብዳቤና ስልክ ሲበዛባት ሄዳ ልታየው ወሰነችና ተዘጋጀች። እስከምትመለስ ድረስ ከልጆቹ ጋር የምትሆንላት የጎረቤት ልጅ አነጋገረች።

ልትሄድ በተዘጋጀችበት እለት ወደማታ ላይ ዘውዱ እቤት መጣ። ወደፈቃደ ለመሄድ መዘጋጀቷን ነገረችው። እርሱም ፈቃድ ወስዶ ወደቤተሰብ ለመሄድ የተነሳ መሆኑን ነገራት። ከዘውዱ ጋር አብረው አዲስ አበባ ድረስ ሄዱ።

ፈቃደ ልትጠይቀው በመሄዷ በጣም ተደሰተ። ስለልጆቹ፣ ስለጎረቤትና ስለጓደኞቹ በተለይም ስለዘውዱ ጠየቃት። የሁሉንም ደህንነት ነገረችውና ከዘውዱ ጋር አዲስ አበባ ድረስ አብረው መምጣታቸውንም አወራችለት። እየነገረችው የፈቃደ ፊት ሲለዋወጥ ተመለከተች።

"አዲስ አበባ የት አደርሽ?" አላት ደግሞ።

"ምነው ጠየቅከኝ?" አለች ጥያቄውን በጥያቄ በመመለስ።

"የአንቺን መምጣትና የዘውዱን እረፍት ምን እንዳገጣጠመው ገርሞኝ"

"ምን ለማለት ፈልገህ ነው?" አለችው ስሜቱ ስለገባት።

ፈቃደ ግን ከዚያ በኋላ ምንም አላለም፤ ወይ ይቅርታ አልጠየቀ አለያም በጥርጣሬው አልገፋበት፤ በዝምታ አለፈው።

ፈቃደ ዐይታው ከተመለሰች በኋላ ብዙም ሳይቆይ ሊያያቸው መጣ። በጓደኛው በዘውዱ ከጠረጠራት ወዲህ ያላት ስሜት ሁሉ እንደወትሮው መሆን አልቻለም። ትዳራቸውን እንደማንኛውም ባህላዊ ትዳር ራሷንም የባሏን እጅ ጠብቃና ኢኮኖሚያዊው ጥገኝነቷ ስብእናዋንና ማህበራዊ ማንነቷን ወስኖት አንገቷን ሰብራ እንደምትኖር እንደማንኛዋም ባህላዊ ሴት መቁጠር ጀምራለች።

ይህ ሁኔታ የሕይወት አቅጣጫዋን በጥልቀት እንድትመረምር አደረጋት። እናም እንደማንኛዋም "የቤት እመቤት" የፈቃደን እጅ ጠብቃ የእርሱን ቸርነት ተገን አድርጋ መኖር የምትቀጥል ከሆነ

የማይታየውንና በገንዘብ የማይተመነውን የቤተሰብ ኃላፊነት የምትሸከምበት ጫንቃዋ እየጎበጠ፣ በሕይወት ውስጥ የሚኖራትም ወሳኝነት እየተመናመነ፣ በብሶት የታመቀ እኔነት ይዛ መቅረቷ የማይቀር መሆኑን አመነች።

ይህ ደግሞ በፍጹም የምትቀበለው ጉዳይ አይደለም። የታገለችው ትግል የማንንም ሕይወት መለወጥ ቢያቅተው ቢያንስ ራሷን ማዳን ይኖርበታል። ወጣትነቷ ከህሳቧ አልወጣ አላት፡፡ እንደእናቶቿ ሆና መኖር በጭራሽ አትፈልግም። የዘመረቻቸው የቅስቀሳ መዝሙሮች ትውስ አሏት፤

"ወጣቷ ድርብ ታጋይቷ ሴት
በርች ታገይ ለኩልነት ላርነት..."

መዝሙሩን ሲዘምሩ የነበረው ስሜት ተሰማት፣ የእያንዳንዳቸው ገጽታ ታያት። ትዝታውን ከራሷ ለማውጣት የፈለገች ይመስል ጭንቅላቷን አነቃነቀችው። ይህን ማሰላሰል ባበዛች ቁጥር ደግሞ ልታስበው ወደማልትፈልገው ትውስታ እየከተታት ተቸገረች። ምንም ፋይዳ ላትሠራ በትዝታ ብቻ መብሰክሰክ ምን ዋጋ አለው። ቢሆንም ግን ባለችበት ሁኔታ ውስጥ እንዳትቆይ፣ ራሷን እንድትለውጥ የሚያነሳሳ ኃይል ሆናት ትዝታዋ።

ፈቃደ ሊጠይቃቸው በመጣበት ወቅት አብረው በሚሆኑባቸው ጊዜያት ጨዋታቸው እንደወትሮው አይሞቅም፡፡ ያጥርባቸው የነበረውም ቀን እየረዘመ ልጆቹ ከትምህርት ቤት እስከሚመለሱ ድረስ እርሷም ወደጓዳ ሥራዋ እርሱም ወደመኝታ ቤቱ መግባት የተለመደ ሆነ።

ፈቃደ ወደሥራው ለመመለስ ጥቂት ቀናት ሲቀሩት ሥራ ለመፈለግ ማሰቧንና ሥራ የምታገኝ ከሆነም ትምህርቷን መቀጠል እንደምትፈልግ ነገረችው። አልተቃወማትም እንዲያውም አበረታታት። እርሱም ቅያሬ እየሞከረ መሆኑንና የበለጠ ሊረዳዱ እንደሚችሉ ነገራት።

ዕቅዷን ለልጆቿ የነገረቻቸው ዕለት የተደሰቱት መደሰት ያልጠበቀችው ነበር። "ብራቮ እማ! ወንዳታ" አላት ማቲ ገና ተናግራ

ሳታበቃ። "በጣም አሪፍ ነው እማ፤ የነቤቢ እናት ሥራ ሄደው ሲመለሱ እንዴት እቀናለሁ መሰለሽ። አንቺም ከእንግዲህ ሥራ ትሄጃለሽ ማለት ነው!" አለች ሩታም እንደማቲ ተደስታ።

"ገና እኮ ሥራ ልፈልግ ነው አላገኘሁም" አለቻቸው ሥራ ማግኘት ባይሳካላት የልጆቿ ስሜት እንዳይጎዳባት ሰግታ።

"ኧረ እባክሽ ለምን ታጫለሽ በትምህርት ከቤቢ እናት እንደምትበልጪ የማላውቅ መሰለሽ?" አለች ሩታ በእርግጠኝነት።

"በምን አወቅሽ ሩታዬ?" አለቻት በመገረም።

"ቤቢ ናታ የነገረችኝ። አባቷና እናቷ ሲያወሩ ሰምታ 'ታድለሽ እናትሽ ለካ የዩኒቨርሲቲ ተማሪ ነበረች' አለችኝ እኔም በጣም ደስ አለኝ። አንቺ ግን ነግረሽኝ አታውቂም" አለች ሩታ በቅሬታ።

"ምን ዋጋ አለው ሩታዬ ጥቅም ላይ ያልዋለ ትምህርት ስለሆነ እኮ ነው" አለቻት በተሰበረ አንደበት።

"ቢሆንስ የቤት ሥራችንን የምታሰሪን አንቺ አይደለሽ? የቤቢ እናት እኮ ሥራ ብትሄድም የቤቢን የቤት ሥራ ማሠራት አትችልም" አለች ኮራ ባለ አነጋገር።

ሌላው ሁሉ ቢቀር እንኳን የልጆቿን ስሜት ለመጠበቅ ስትል ሥራ መግባት እንዳለባት አስባ ፍለጋውን ተያያዘችው። በለስ ቀናት፤ አንድ ወር ባልሞላ ጊዜ ውስጥ ሥራ አገኘችና ገባች። እርሷም ቢሮ ውሎ የመግባት ወጉ ደረሳት። ሥራዋን ወደደችው፤ በአዲስ ጉልበት ሥራውን አጣደፈችው። ትምህርቷን ለመጀመር ደግሞ መስከረም እስከሚደርስ ከመቸኮሏ የተነሳ ከወዲሁ ማንበብ ጀመረች።

ራሷን ወደተሻለ ደረጃ ለማሳደግ ታጥቃ ተነሳች። አዋሳ እርሻ ኮሌጅ በማታው ፕሮግራም ለመማር ተመዘገበች፤ አቤት ያን ዕለት የተሰማት ደስታ። የተመዘገበችው ለዲፕሎማ ፕሮግራም ቢሆንም በጣም ደስ አላት። ልጆቿም አብረዋት ተደሰቱ፡፡ አብረው እንደሚያጠኑም ተነጋገሩ።

ትምህርቱ ተጀመረ:: የምታውቀው ሰው ስላልነበራት ብቸኝነት ከብዷት ነበር። ክፍል መግባት በጀመረችበት ሳምንት እመቤትን፤ የአንድ ሴሚስተር የዩኒቨርሲቲ ጓደኛዋን ከአእምሮዋ ማውጣት ተቸግራ ሰነበተች። እመቤት የት ደርሳ ይሆን? እመቤት ልታገኛት የምትችልበት
ምንም ዓይነት አድራሻ ስለሌላት ደህና ብትሆን እንኳን ሊገናኙ የመቻላቸው ጉዳይ ያለቀለት መሆኑን ስታስበው ታዝናለች። በየአጋጣሚው ግን ሕይወቷን ሙሉ ስታስታውሳት ትኖራለች። እመቤትን ስታስታውስ የበላይሁን እናት ትውስ አሏት። ሰሞኑን ልትደውል እያሰበች ሳትደውል ቆይታለች። "እንዲየውም እደውልና ምናልባት እመቤት ከመጣች አድራሻዬን እንዲሰጧት እነግራቸዋለሁ። ማን ያውቃል!" አለች ለራሷ።

* * * *

ታረቀኝ በጠዋት ተነስቶ በቀዝቃዛው ውሀ ተጣጥቦና ሸሚዙን አጥልቆ ከመልበሻው መስታወት ፊት ቆመ። ለሊቱን ብዙ እንቅልፍ አልወሰደውም፤ አለቃው የሰጡትን ሥራ ጨርሶ ቅዳሜና እሁድን በነጻነት ማሳለፍ በመፈለጉ እስከ ሌሊቱ ዘጠኝ ሰዓት ድርስ ምሽቶ ነው የተኛው።

እንቅልፍ ያልጠገቡት ዓይኖቹ በደንብ አልተገለጡም፤ በድጋሚ በቀዝቃዛው ውሀና በሳሙና ሙልጭ አድርጎ ፊቱን ታጠበና ተመልሶ በመስታወቱ ፊቱን ተመለከተ፤ ዐይኖቹ ከመቅላታቸው በስተቀር ገለጥ ብለዋል። ሰዓቱን ተመለከተና እንደገና በመስታወቱ ውስጥ ወዳለው የራሱ ምስል አስተዋለ። አለባበሱን እንደገና ሲቃኝ የሸሚዙን ቀለም አልወደደውም፤ ፀጉሩ እንደገና በጠር በጠር አደረገና በእጁ አስተካከለ። ሸሚዙን አወለቀና ነጭ ሸሚዝ አውጥቶ ለበሰ፤ በላዩ ላይ ጠቆር ያለ ሰማያዊ ጃኬት ደረበበት። ከፊቱ የቆመውን ምስሉን በየምወድሽ ዐይን ተመለከተውና ደስ አለው፤ ሳያስበው ፈገግ አለ።

ከየምወድሽ ጋር መውጣት ከጀመሩ አንድ ዓመት ሊሆናቸው ጥቂት ቀናት ብቻ ቀርተዋል። ፍቅርን እንዴት እንደጀመሩት ሲያስታውስ

ደግሞ የበለጠ ፈገግ አለ። ወደዚያች የመጀመሪያ የፍቅር ዕለት በሀሳቡ ተጓዘ።

ታረቀኝ ከዘውዱ ጋር ከተዋወቀ በኋላ ስለፍሬሕይወት በየጊዜው ይሰማል፤ ዘውዱ ስለፍሬሕይወት እንኳን ተጠይቆ ሳይጠየቅም ቢያወራ ደስ ስለሚለው ለታረቀኝ የሚነግረው ያለውን አድናቆትም ጭምር ነው። ይሄ ደግሞ የበለጠ እንዲያስታውሳት፤ እንዲያስባት አደረገው። ባሰባት ቁጥር ደግሞ የበለጠ እየወደዳት ተቸገረ። ከትምህርት ቤት ጓደኞቹ ጋር ይገናኛሉ፤ አብረውም ያመሻሉ። እንደ አዲስ ሠራተኛነታቸው መገባበዝና መዝናናት ያዘወትራሉ። ቀስ በቀስ ታረቀኝ በመጠጡ ገፋ ማድርግ ሲጀምር አንዳንድ ጓደኞቹ ሊገስጹት ሞከሩ፤ ከእነርሱ እየሸሸ ወደመጠጡ ከሚያደላ ጓደኛው ጋር መሆን አዘወተረ።

አንድ ሰኞ ወደሥራው ሲገባ ያደረ የመጠጥ ስሜት ሙሉ በሙሉ አልቀቀውም። ተኝቶ ቢያረፍድ በወደደ ነበር ሆኖም አለቃው ሁልጊዜ ስለሚጠይቁ እንዲያጡት አልፈለገምና ቢሮ ገባ። ቢሮው ገብቶ ወረቀቶቹን ገልበጥ ገልበጥ ሲያደርግ ቢቆይም ያን ዕለት ግን አለቃው አላስጠሩትም። መኖራቸውን ሊጠይቅ ወደጸሐፊያቸው ቢሮ ሄደ።

ጸሐፊያቸው የምወድሽ ማንም ሳይቀድማት ቢሮ የምትገባ፣ በሥራዋ ቀልድ የማታውቅ ኮስታራ ሽቅርቅር ልጅ ነች። አለባበሷን የሚያደንቅላት ሰው በቢሯቸው አይገኝም። የምትለብሳቸው ልብሶች እላይዋ ላይ የተሰፉ ይመስል ከሰውነቷ ጋር የተስማሙ ናቸው፤ የምታደርጋቸው ጫማዎች ለተመልካች የሚከብዱ ረጃጅሞች ቢሆኑም እርሷ ግን ዘና እያለች ስትራመድ እነዛ ረጃጅምና የሚሰበሩ የሚመስሉ ቀጫጭን ተረከዞች ላይ የቆመች አትመስልም።

ቢሮውን የሞላውን የምወድሽን የሽቶ መዓዛ ሳብ አደረገው ታረቀኝ ወደ ቢሮዋ ሲገባ። "ታረቀኝ! ዛሬ እንዲህ የተረበሸ ከተማ መስለህማ አለቃህ እንዲያዩህ አያስፈልግም" አለችው ገና ሰላም ሳትለው።

"ምን ሆኜ ነው የተረበሸ ከተማ የመሰልኩት?" አላት እየሳቀ። ለሰላምታ ጉንጭ ለጉንጭ ሲሳሳሙ ደግሞ

"መች አጣሁት ይሂዋ አድረህበታል፤ የጠጣህ ሳይሆን የተጠመቀብህ ነው የሆንከው" አለችው።

"አሁንስ አበዛሽው" አላት ኮስተር ለማለት እየሞከረ።

"ያበዛሁት እኔ ሳልሆን አንተ ነህ፤ አለቃህ በአንተ ላይ ያላቸውን እምነት እንድታበላሸው አልፈልግም፤ እርሳቸው እንዴት ቆፍጣና አለቃ እንደሆኑ ታውቅ የለ? አንተም የእርሳቸውን ፈለግ እንድትከተል ይፈልጋሉ። እና ለአንተ ብዬ ባይሆንም የእርሳቸውን ስሜት ለመጠበቅ ስል እንዲህ ሆነህ ባያዩህ እመርጣለሁ" አለችው።

ግልጽነቷ እየገረመው ትኩር ብሎ ተመለከታትና "እሺ ወደቤቴ ልሂድ?" አላት በመቀለድ።

"አዎን ሂድና እረፍ፤ በዛውም ከዚህ ከመጠጥና ወደፊት ከሚጠብቅህ መልካም እድል የቱ እንደሚበልጥብህ አስብና ወስን" አለችው አሁንም ኮስተር ማለቷ ገረመው።

"እሺ መሄዱን ልሂድ፤ እሳቸው ምን ይላሉ..." አላት

"እርሱን ለኔ ትተወዋለህ፤ ገብተህ እንደነበረና ብርቱ ጉዳይ አጋጥሞህ እንደሄድክ እነግራቸዋለሁ። ይልቅስ ፍጠን አራት ሰዓት እንደሚገቡ ነግረውኛል" አለችው ሰዓቷን እየተመለከተች።

ታረቀኝ ምንም ሳይመልስላት ከቢሮዋ ወጥቶ የራሱን ቢሮ ዘጋና ወደቤቱ ተመለሰ። በመንገዱ ላይ የምወድሽን ከአእምሮው አላወጣትም፤ ቤቱ እስኪደርስ ልብሱን ቀያይሮ እስኪተኛም ድረስ በሀሳቡ ውስጥ ተመላለሰች።

ጋቢ ለበሰና አልጋው ላይ ተኛ፤ ዐይኖቹን ጨፍኖ እንቅልፍ እንዲወስደው ተለማመጠ፤ ከእንቅልፍ ይልቅ የምወድሽ በግዝፈት ትታየው ጀመር። በጀርባው ተንጋለለና ኮርኒሱ ላይ ዐይኖቹን ተከላቸው፤ በሀሳቡ ወደመሥሪያ ቤቱ፣ ወደየምወድሽ ነጎደ።

አንድ ቀን ከመሥሪያ ቤት ጓደኞቹ ጋር ለምሳ ወጥተው ሳሉ ስለሴቶቹ ማውራት ተጀመረና የመሥሪያ ቤታቸውን እንስቶች አብጠለጠሏቸው። በመሀል የምወድሽ ስም ተነሳና "አይ እሷን ለቀቅ ብታደርጓት ይሻላችኋል" አለ አንደኛው። ከዚያ በኋላ የቆዩትን ጊዜ በሙሉ ስለየምወድሽና ስለፈላጊዎቿ እንዲሁም ስለእርሷ ኮስታራነት አወሩ። ሁሉም ተስፋ ቆርጦ አፉንና እግሩን እንደሰበሰበ ተነገረ።

ታረቀኝ አልጋው ላይ ተንጋሎ ይህንን ሁሉ አሰቦ እርሷና እርሱ ስላላቸው መግባባት ደግሞ ማሰብ ጀመረ። በጣም ይቀራረባሉ፤ ይከባበራሉ። የዛሬው በጣም ተለየበት እንጂ እንደምታስብለትም ያውቃል። ከሥራ ግንኙነታቸው ውጭ አንድም ቀን በሌላ መልኩ አስቧት አያውቅም፤ በጣም ገረመው።

"ወይ ፍሬሕይወት! በሌለሽበት በቁጥጥርሽ ስር አውለሽኝ አጠገቤ ያለውን ውበት እንዳላይ አድርገሽኛል ለካ" አለ በሀሳቡ።

በደመነፍስ ስልኩን አነሳና ቁጥሮቹን ማዞር ከጀመረ በኋላ መልሶ አስቀመጠው። "እስኪ አሁን ምን ልላት ነው?" አለና ራሱን ጠየቀ። ግን አሁንም የምወድሽን ከሀሳቡ ሊያወጣት አልቻለም። እንደገና ስልኩን አነሳ፤ ቁጥሮቹን አዙሮ ጨረሰ። ስልኩ ሲጠራ የእርሱም ልብ ከበሮዋን ትደልቅ ገባች። ስልኩ ሲነሳ ልቡ ከደረቱ ውስጥ ዘላ የወጣች እስኪመስለው ድርስ መታችበት። ራሱን ለማረጋጋት ሞከረ "ጤና ይስጥልኝ..." የሚለውን የምወድሽን ድምጽ ሲሰማ ደግሞ ባሰበት።

"አለቃችን ገቡ እንዴ?" አላት ድምጹን ለማስተካከል ጥረት እያደረገ።

"እንዴ ቆይተዋል እንጂ፤ አራት ሰዓት እንደሚገቡ አልነገርኩህም" አለችው።

"ምን አሉ?"

"ምንም! ያው ስለምትናፍቃቸውና አንተን ካላዩ ሥራ ስለማይጀምሩ ጠየቁ፤ ነገርኳቸው። ምን እንደገጠመህ ጠየቁኝ፤ ዝርዝሩን እንደማላውቅ ገለጽኩላቸው፤ በቃ!" አለችው።

"ሳላመሰግንሽ በመምጣቴ ተጸጽቼ ላመሰግንሽ ነው የደወልኩት፤ በጣም ነው የማመሰግንሽ፤ ይህን ያህል ለሰው የሚያስብ ሰው በመኖሩ ተደንቂያለሁ፤ እንዲህ ዓይነት ሰው መሆንሽን ይህን ያህል ጊዜ ባለመረዳቴ ራሴን ታዘብኩት" አላት

"ይህን ያህል ምን አደረግኩልህ? እኔም የአለቃዬ ተጋብቶብኝ ነው መሰለኝ..." ዓረፍተነገሩን ሳትጨርስ አንጠልጥላ ተወችው።

ታረቀኝ የበለጠ ደነገጠ፤ የሚለው ጠፋበት "በናትሽ ዓረፍተነገሩን ጨርሽው?" አላት ሳያስበው።

"እወድሀለሁ መሰለኝ" አለችው።

"ሙት በይኝ እስኪ?"

"ሙት ከምልህ እጅህን ብመታልህ አይሻልህም" አለችው።

"እጄን እንድትመችልኝ ታዲያ ለምን አንገናኝም?" አላት ከየት የመጣለት ዘዴ እንደሆነ ሳይገባው።

"ይልቅስ አርፈህ ተኛና ዋል፤ እጅ መምታቱ ሌላ ቀንም ይደርሳል" አለች የምወድሽ በተረጋጋ አንደበት።

"ቀኑን ሙሉ አርፌ ከሥራ ስትወጭ ብንገናኝ ታዲያ ምን አለበት? በናትሽ እሺ በይኝ" ልምምጡ ለራሱም ተሰማው።

"እሺ" አለችው። ነፍሱ ተነጥቃ የወጣች መሰለው። የሚገናኙበትን ቦታና ሰዓት ተነጋገሩና ስልኩን ዘጋው። በቃ! ከዛን ቀን በኋላ ከልቡ የማትወጣት ፍቅረኛው ሆነች ። አሁንማ ፍቅራቸው አገር ያወቀው ፀሐይ የሞቀው ሆነ። በአንድ ጣሪያ ስር መኖር ሊጀምሩም ዝግጅታቸውን ተያይዘውታል።

የስልኩ ድምጽ ከገባበት ሀሳብ አወጣው፤ ስልኩን ከማንሳቱ በፊት ሰዓቱን ተመለከተ፤ ለቀጠሮዋቸው ሀያ ደቂቃ ይቀራል። ስልኩን አንሳው ማን ሊሆን እንደሚችል እርግጠኛ ነው።

"ተዘጋጅተሃል?" አለችው የምወድሽ።

"ተዘጋጅቼ ከመስታወቱ ፊት ቆሜ በሀሳብ ጭልጥ ብዬልሻለሁ"

"የምን ሀሳብ ነው ደግሞ፤ ይልቅስ ቶሎ ና ናፍቀኸኛል" አለችው።

"እንደኔ አትሆኝም፤ አሁኑኑ መጣሁ" አላትና ስልኩን ዘግቶ በጥድፊያ ወጥቶ የምወድሽን ወደሚያገኝበት ቦታ ሄደ።

* * * *

ፍሬሕይወት ሥራና ትምህርት መጀመሯ ሕይወቷን ለወጠው፡፡ በሥራዋ ያገኘችው ተጨማሪ ገቢ ከለወጠው ቁሳዊ ሕይወቷ ይልቅ መንፈሳዊ እርካታዋ ከፍ ያለ ሆነ። በመሥሪያ ቤትና በትመህርት ቤት ከበርካታ ሰዎች ጋር እንደመዋሏ የማህበራዊ አድማሷ እየሰፋ መጣ፡፡

እንደተለመደው ሁሉ ምዘናዋ አይቋረጥም፤ በሚሰጡ አስተያየቶች፤ በሚቀርቡ ጥያቄዎች፤ በሚሰነዘሩ ግምቶች... ለሰዎች የምትሰጣቸው ቦታ የተለያየ ነው። እናም ከሰዎች ጋር ያላት ግንኙነት የሚመሰረተው በምዘናዋ ላይ ነው። ለፍሬሕይወት ይህ ምዘና የሚያገለግለው የቀረበ ግንኙነት ለመፍጠር እንጂ ለማህበራዊ ኑሮዋ ለየት ያለ መርህ አላት፤ "መንፈሰ ጠንካራ ሰው ከሰይጣንም ጋር መኖር ይችላል" የሚለውን ትከተላለች፤ ከማንም ሰው ጋር ለመኖር ትችላለች። ፍሬ ስለዕድሜ አትጨነቅም፤ ከሁሉም ጋር እንደሁኔታው መኖር ትችልበታለች። ከታላላቆቿም ሆነ ከታናናሾቿ ጋር መግባባት ለእርሷ በጣም ቀላል ነው።

በእረፍት ቀናትና በአንዳንድ አጋጣሚዎች ወደነፍሬ ቤት የሚመጡ ሰዎች በርከትከት እያሉ ሄደዋል፤ ልጆቿ በዚህ በጣም ተደስተዋል። የፍሬ ልጆች እንደአነታቸው የሚያዩት ዘውዱን ነው፤ ከተወሰኑ ሌሎች የፊታደ ጓደኞች ሌላ የሚያውቁት ጎረቤቶቻቸውን ብቻ ነበር። አሁን ግን አንዳንዶቹ ሰዎች አልፎ አልፎ ልጆቻቸውን ማምጣት ጀምረዋል፤ ሩታና ማቲ ከጎረቤት ልጆችና ከትምህርት ቤት ጓደኞቻቸው ተጨማሪ ጓደኞች ኖሯቸው።

እቤት የሚመጡ ሰዎች ሰብሰብ ሲሉ የማይነሱ ጉዳዮች የሉም፤ ማህበራዊ፣ ኢኮኖሚያዊ፣ ስነልቡናዊ ጉዳዮች እስከጥግ ድረስ ይወራሉ። አንድ ነገር ላይ ብቻ ሳይነጋገሩ ስምምነት ላይ የደረሱ ያህል ዘለቅ ያለ ወሬ አይወራም፤ ፖለቲካ ክልክል ይመስላል። አንዳንዴ ፍሬሕይወት ድንቅ እስኪላት ድረስ መመሳሰል ታያለች፤ "ማን ያውቃል? ይሄ ሁሉ ሰው ከአንድ ምንጭ የፈለቀና በአንድ መንገድ የተጓዘ፤ ወቅት ያስከተለው መከራና ሰቆቃ የፈጠረው ፍርሃት አፉን የሸበበው ትውልድ ይሆናል" ትላለች። የእውነትም ብዙዎቹ፤ እርሷንም ጨምሮ "እርም ፖለቲካ!" ያሉ ይመስላሉ።

ፍሬሕይወት የመሥሪያ ቤትም ሆነ የትምህርት ቤቷ ሰዎች መጥተው ሲጫወቱ ደስ ይላታል። ብዙውን ጊዜ መጥተው ሲሄዱ እርሷ ደግሞ ወደ ትዝታዋ ትገባለች። በየቦታው እንዲህ እንደነርሱ ሳይነጋገሩ ተግባብተው ቢያንስ ተመሳሳይ ጉዳዮች አንስተው ሊወያዩ የሚችሉ ፍርዬ "የእኛ ሰዎች" የምትላቸው ሰዎች መኖራቸው ደስ ይላታል።

"ግን አንተነህ የት ደርሶ ይሆን? በሕይወት ይኖር ይሆን?" በማለት መልስ የማታገኝለትን ጥያቄዋን ትጠይቃለች። ማን ያውቃል እነአንተነህም እንዲህ እንደእርሷ በያሉበት ቦታ የየራሳቸውን ማህበራዊ ቡድን መስርተው ሊኖሩ ይችሉ ይሆናል።

"እማ! ለምንድነው ሰዎቹ ሲሄዱ የምታዝኚው?" አለቻት ሩታ አንድ ቀን ሰዎቹ ሲሄዱ ፍሬ በሀሳብ ጭልጥ ስትል ተመልክታት።

"አዝናለሁ እንዴ ሩታዬ?" አለቻት ደንገጥ ብላ።

"አዋ! ሁልጊዜ ትተክዣለሽ፤ አይታወቅሽም?" አለቻት።

"አባቴ፣ እናቴ፣ ወንድሜ ሞተውብኛል ብዬ ነግሬሽ የለ? እነሱ ትዝ እያሉኝ ነው" አለቻት። ሩታ ነገሩ ባይገባትም ሌላ ጥያቄ አላቀረበችም።

"ደግሞ ጓደኞቼም ሞተውብኛል" አለቻት ግራ መጋባቷን ተመልክታ።

"ምን ሆነው? ብዙ ናቸው እንዴ?" አለች ሩታ እያዘነች።

"አዎ ብዙ ናቸው። ለምን እንደሞቱ ሌላ ግዜ እነግርሻለሁ" ምስቅልቅል ያለው ሀሳቧ ሌላ ለማለት አላስቻላትም።

ለማንኛውም ፍሬሕይወት ኑሮዋም ሆነ ማህበራዊ ሕይወቷ ወደ ተሻለ አቅጣጫ እየሄደ መሆኑ ይሰማታል። በተለይ ትምህርት መጀመሯ ለብዙ ነገሮች ወሳኝ መሆኑን ታስባለች፤ ስትጨርስ ዕድገት ልታገኝ ትችላለች ከዛ ትምህርቷን ለመቀጠል ይመቻታል... ጊዜው ይርዘም እንጂ በሕይወት ያለመችውን እንደምትደርስበት እርግጠኛ ነች። አዎ ዕድሜዋ ገና ነው፤ ብዙ መሥራት ትችላለች የሕይወትዋ ዓላማዋን ለማሳካት ጊዜው አይረፍድባትም።

* * * *

አንድ ቀን ፍሬሕይወት ለምሳ ወደቤት ስትገባ ፈቃደን ቤት አገኘችው፤ እንደሚመጣ አልነገራትም "ተቀየርክ?" አለችው ገና ስታየው።

"አልተቀየርኩም" አለ የተሰላቸ በሚመስል ሁኔታ።

"ምነው ደህና አይደለህም እንዴ?" አለችው ደግሞ ሰላምታውም ቀዝቀዝ ስላለባት።

"ቤት ስገባ ሰላላገኘሁሽ እንዴት እንዳስጠላኝ" አላት ጥቂት ቆይቶ።

"ሥራ መጀመሬን ታውቅ የለ?" አለችው ምሳ እንድታቀርብ ለሠራተኛዋ ነግራ።

ምሳ በሉተውና ቡና ጠጥተው እንደጨረሱ ወደሥራ ለመሄድ ተነሳች፡፡ ፈቃደ መከፋቱ ከፊቱ ላይ እየተነበበ ወደመኝታ ቤት ገባ። ተከትላው ገባችና ተሰናበተችው፡፡ እርሷም ብትሆን ትታው ስትሄድ ቅር እያላት ነበር።
ፈቃደ ወደሥራ ሳይመለስ ከጠበቀችው በላይ ቆየ። ግራ ቢገባትም ለምን ብዙ እንደቆየ አልጠየቀችውም። ልጆቹም አባታቸውን በማግኘታቸው ደስታቸው ከፍተኛ በመሆኑ እንዴት ቆየህ ማለት የእነርሱንም ደስታ መቀማት ሆነባት። ቢሆንም ዘወትር ከሀሳቧ አውጥታው አታውቅም።

ሁልጊዜም እሁድ እነፍሬ ቤት ለየት ያለ ነው፡፡ ጠዋት ቤተክርስቲያን ሄደው ከተመለሱ በኋላ ሁሉም የየራሳቸው ሥራ አላቸው። ሩታና ማቲ መኝታ ቤታቸውን ያጸዳሉ፣ ልብሶቻቸውን በተገቢው ቦታ ይከታሉ፣ ደብተርና ወረቀቶቻቸውን ያስተካክላሉ፣ ካልሲዎቻቸውን ያጥባሉ። ፍሬ ደግሞ ለየት ያለ የእሁድ ምሳ ለማዘጋጀት ከሠራተኛዋ ጋር ጉድ ጉድ ትላለች። ፈቃደ ቤት ሲኖር ደግሞ መኝታ ቤታቸውን ያጸዳል ቁምሳጥናቸውን ያስተካክላል።

ሰባት ሰዓት ሲሆን ሁሉም የሥራ ድርሻውን ጨርሶ የምግብ ጠረጴዛው ላይ መገናኘት ነው። በደስታ ምሳቸውን ይበላሉ፣ ከዚያ በረንዳ ላይ ወጥተ ከጎረቤቶቻቸው ጋር ቡና ይጠጣሉ። ቡና እየጠጡ ጨዋታቸው ሞቅ ይላል። ጥላ በረድ ሲል ወጣ ብለው እሲስ ይሄዱና መሸትሸት እስኪል ይቆያሉ።

አንድ እሁድ ታዲያ እንደተለመደው እሲስ ሄደው እንደተቀመጡ ልጆቹ በራሳቸው ጨዋታ ሲጠመዱ እንደምንም ራሷን አበረታታችና "እረፍትህ እስከመቼ ነው?" አለችና ጠየቀችው ፈቃደን።

"የምን እረፍት?" አለና ጥያቄዋን በጥያቄ መለሰላት።

"እንዴት? የመጣኸው ለእረፍት መስሎኝ" አለች በመጠኑ ደንገጥ አድርጓት።

"ተመልሼ የምሄድ እንኳ አይመስለኝም" አላት ቅዝቅዝ እንዳለ።

"አልገባኝም ሥራ ለቀሃል ማለት ነው?"

"ምን ችግር አለው አንቺ እየሠራሽ አይደል?"

"ከምርህ ነው? ወይስ በደሞዜ ትንሽነት እያሾፍክ"

"ቀልዱ ቀልድ ነው ቅያሬዬን ካልጨረሱልኝ ተመልሼ አልሄድም" ፈርጠም አለ ፈቃደ። ቅያሬ እየሞከረ መሆኑን ስለምታውቅ ብዙም አልገረማትም።

ቅያሬው ሳይሳካ ወራት ተቆጠሩ፡፡ ፈቃደን እልህ ያዘውና መልቀቂያ አስገባ። መሥሪያ ቤቱ መልቀቂያውንም መስጠት ፈቃደኛ ሳይሆን ቀረ። ሁኔታውን በትእግስት መያዝ እንዳለባቸው ተነጋገሩ፣ የፍሬ ትምህርት መጀመር ለፈቃደ ሥራ ስለፈጠረለት ጊዜውን በማንበብ ያሳልፋል፣ ከሥራ ስትመለስ ያነበበውን ያስረዳታል። ለእርሷ ሕይወት በጣም ቀለላት። ለልጆቹም ጥሩ አስተማሪ ሆናቸው፣ እናም ደስታቸው አልጎደለም።

ጊዜው በረዘመ መጠን ግን ያለቻቸውን እያወጡ መኖር አሳሳቢ እየሆነ መጣ፣ የፍሬ ደሞዝም ብዙውን ወጪ መሸፈን አይችልም። ፈቃደም መበሳጨት ጀመረ። መልቀቂያ ባይኖረውም አንዳንድ መሥሪያ ቤቶች የሥራ ማመልከቻ አስገባ፣ ሆኖም መጨረሻው ያው ነው፣ መልቀቂያ ይጠይቁታል በዚያ ምክንያት ሥራው ለሌላ ይሆናል።

አንድ ቀን ጠዋት ፍሬ ወደሥራ ለመሄድ ስትወጣ "ዛሬ አሰላ እሄዳለሁ ካልመጣሁ አታስቢ" አላት ፈቃደ።

"ምነው ምን አገኘህ?" አለችው።

"ጓደኛዬ ጭላሎ እርሻ ልማት ድርጅት ሥራ አስኪያጅ ነው፡፡ ሥራ ካለው እጠይቀዋለሁ" አላት።

"ነገ ግን ትመጣለህ አይደል?" ብላ የመምጫውን ጊዜ አረጋገጠች።

"ምን እሠራለሁ? እመጣለሁ" አላት።

ፈቃደ እመጣለሁ ባለበት ሰዓት አልመጣም፣ ፍሬ ተጨነቀች። ሁኔታውን ልትጠይቅ የምችልበት ምንም መንገድ የላትም። የምትገባበት ጠፋት፣ ጭንቅ ሲላት መቼም የምታስታውሰው ዘውዱን ነው፡፡ ቤት ሄደችና ሁኔታውን አስረድታ አሰላ ለመሄድ ማሰቧን ነገረችው። ቢሮ ደውሎ አስቸኳይ የቤተሰብ ጉዳይ እንደገጠማት እንዲነግርላትና ልጆቿን እንዲያዳምጥላት ነገረችው።

"አይ ፍሬ! አንችኮ የምታስቢው እንደሚስት ሳይሆን እንደእናት ነው" አላት ዘውዱ።

ወደቤት ስትመለስም ጭንቀት አልለቀቃትም። በሃሳቧ የሚመጣባት ነገር ሁሉ የሚዘገንን ቢሆንም ሰላም እንዲሆን እየተመኘች ቤት ገባች። ሳሎን ስትገባ ግን የፈቃደን ድምጽ ሰማች፡፡ በደስታ ዘልላ ወደመኝታ ቤት ገባች። ፈቃደ ለማቲ ሂሳብ እያስረዳ አገኘችው።

"በደህናህ ነው ፈቃደ?" እያለች ለሰላምታ አጠገቡ ስትደርስም ማስረዳቱን ቀጠለ።

"እንዴ ሰላም በለኝ እንጂ" አለች ንዴትም ቁጣም በተቀላቀለበት አነጋገር።

"የት ሄደሽ ነው?" ሰላምታዋን ችላ በማለት ጠየቃት። ማቲ ቀስ ብሎ ወጣ።

"ሰላምታው አይቀድምም?" አለችው ጠጋ እያለች።

"ከዚህ ሰው ጋር ያለሽን ግንኙነት መተው አትችይም ማለት ነው?" አለና የበለጠ አናደዳት።

"ስማ ፈቃደ አሁንስ በጣም ያበዛኸው አይመስልህም? ጭንቅ ሲለኝ የምሄድበት ሰው ያስፈልገኛል አንድ ያለን የጋራ ጓደኛ ደግሞ እርሱ ነው። ዛሬም ጥርጣሬ አለህ ማለት ነው?"

"ባይገርምሽ ለእርሱም በቀጥታ እነግረዋለሁ" አላት እርሱም ተናዶ።

"ጤነኛ ካልሆንክ ብቻ ነው ይህንን የምታደርገው?" አለችውና ከመኝታ ቤት ወጣች።

ሳሎን ገብታ ተቀመጠች፤ እንደገና ደግሞ ወጣችና በረንዳ ላይ ቆመች። እርሷ በእነዚህ ሁለት ቀናት ስለእርሱ በማሰብ ያሳለፈችውን ጭንቀትና እርሱ የሚሄድበትን መንገድ እያሰበች ተብሰለሰለች። ፈቃደ በእንዲህ ያሉ ጉዳዮች ላይ ያለው ባህሪና ሌላው ስብእናው

ሁልጊዜም አይጣጣምላትም። እንዲህ ዓይነቱን የትዳር ሕይወት ደግሞ እንኳንስ ለራሷ ለማንም ሰው አትመኘውም። እንዴት አድርጋ ነው ለፈቃደ ልቧን ልታሳየው የምትችለው? በምን መንገድ ነው ሊግባቡስ የሚችሉት?...

መኝታ ቤት እንዳለ ሲጠራት ሰማችው፤ ለጥሪው መልስ መስጠት አስጠላት። ልጆቿ መኝታ ቤታቸው መኖራቸውን ታውቃለች፤ ምን ሊሰማቸው ይችላል? ወደመኝታ ቤት ገባችና "ምነው?" አለችው።

"ቁጭ በይ" አላት አልጋውን እየመለከታት። ማቲ ተቀምጦበት የነበረው ወንበር ላይ ተቀመጠች።

"አጠገቤ መቀመጥ አስጠላሽ?" አላት።

"ምን በደልኩህ ፈቃደ ለምንድነው እንዲህ አእምሮዬን የምትበጠብጠኝ?" አለችው። ተነስቶ ወደአጠገቧ መጣና ቆመ።

"የቱን ያህል እንደምሰስትልሽ ታውቂያለሽ? ያ ስስት ነው እንዲህ የሚያደርገኝ። ከሌላ ወንድ ጋር የመሆንሽን ነገር ገና ሳስበው ያመኛል..."

"አንተ ብቻ ነህ ለወደድከው ሰው የምትሳሳው? ምነው ከሌላ ሴት ጋር ስትሆን ራስህን በእኔ ቦታ አታደርገውም? ወንድ ስለሆንክ ለአንተ ይፈቀዳል እኔን ግን ባልፈጽመውም ገና ስላሰብከው ብቻ እንደፈለገህ ትናገረኛለህ። ያ በዚያ መከራ ውስጥ በጥንካሬው ያደነቅሁት ፈቃደ እንዲህ ይሆናል ብዬ በፍጹም አስቤ አላውቅም..." በውስጧ የታጨቀውን ነገር ለመናገር ገና ስትጀምር አቋረጣት።

"በቃኝ ፍርዬ! ይበቃኛል። ትክክል ያለመሆኔ ተሰምቶኝ እኮ ነው ይቅርታ ለመጠየቅ የጠራሁሽ፤ እባክሽ ተረጂኝ። ሁለተኛ እንዲህ ዓይነት ነገር አላነሳም" አላት። ከዝምታ የተሻለ ምርጫ የላትም እናም ዝም አለችው። ይኼ ደግሞ በጣም ይገርማታል ይቅርታ ለመጠየቅ ያለው ፍጥነት! ግን ደግሞ ተመሳሳይ የሆነ ስህተት ከመፈጸም ራሱን አይገታም። እናም የፈቃደ ነገር በጣም ግራ ያጋባታል፤ ከምን ጎራ እንደምትመድበው እስከሚጠፋት ድረስ።

" ሰኞ እሄዳለሁ" አላት ደግሞ ጥቂት ቆይቶ። "የት" ብላ ለመጠየቅ የሚያስችል ሞራል አጣች። ሁኔታው ከዝምታዋ የሚመልሳት ሊሆን አልቻለም።

"እባክሽን አናግሪኝ፤ ትናንትም መምጣት ያልቻልኩት አዲስ አበባ መሄድ ስለነበረብኝ ነው"

"እሺ ይሁን" አለችው እንደምንም ተጣጥራ። እንደነገሩ ስለአዲሱ ሥራው ተነጋገሩ።

ፍሬሕይወት ፈቃደ ወደአዲሱ ሥራው በመሄዱ ደስ አላት። አብረው ሆነው ሰላም ከሚያጡ መሄዱ በጣም የተሻለ ነው። እርሱ ሲሄድ ሕይወት እንደሚከብዳት ብታውቀውም መሄዱን መረጠችው።

ፈቃደ እንደተለመደው በበዓላት መጣ እያለ እየጠየቃቸው ሕይወት ቀጠለ፤ ልጆቻቸውም አደጉ እርቧም በሥራዋ በረታች። ሩታ አሥራ ስድስት ማቲ ደግሞ ወደ አስራ አራት ዓመት እየተጠጉ ነው። አይታ የማትጠግባቸው ልጆቿ የደስታዋ ሁሉ ምንጮች ሆኑ፡፡ ጉዳቷን ሁሉ የተካሰችባቸው፣ የሕይወትን አስቀያሚ ገጽታዎች ሁሉ የምትረሳባቸው የሕይወቷ ፈርጦች ናቸው ልጆቿ።

ፍቅርና ትዳር ግን የጠበቀችውን ያህል ሆኖ አላገኘችውም። ለሌሎች ምሳሌ ይሆናል ያለችው ትዳር እንኳንስ ምሳሌ ሊሆን እንደማንኛውም ትዳር የሚታይ አልመስልሽ አላት። ቀስ በቀስ ፈቃደ ለአራትና ለአምስት ወራት ሳይመጣ መቆየት ያዘ። "ምን ሆኖ ይሆን?" እያለች መጨነቁ ባሰባት። በየወሩ የሚልክላት ገንዘብም ጊዜውን ጠብቆ መድረስ አቃተው። የምትጽፋቸውም ደብዳቤዎች መልስ አለባነት እየተደጋገመ መጣ።

በዓላት መጥተው አለፉ፤ ፈቃደን የበላ ጅብ ግን አልጮህ አለ። ማሰብ ብቻ ሳይሆን መበሳጨትም ጀማመረች። አንዳንዴ ሀሳብ፣ ንዴትና ብሶት ሲበዛባት ወረቀትና እስኪሪፕቶ አንስታ ስሜቷን ትጽፈዋለች። ስሜቷን ወረቀት ላይ ብታሰፍርም፤ በአእምሮዋ የሚመላለሱ ጉዳዮች በርካታ ቢሆኑም ከፈቃደ ጋር ተነጋግረው መፍትሔ ሊሰጧቸው

አልቻሉም። ከሁሉ በላይ እረፍት የሚነሳት ደግሞ በዚህ ዓይነት ሁኔታ እስከመቼ መዝለቅ እንደሚቻል ስታስበው ነው።

እግዚአብሔር ላለፈው እንዲጠብቃት ተማጸነች "ለወደፊቱ ግን" አለች ለራሷ። "ኧረ በፍጹም ተለያይቶ መኖር አያስፈልግም! በቃ ፈቃደ ለአዲስ አመት ከመጣ መወሰን አለብን" ብላ ደመደመች።

* * * *

ፈቃደ አዲሱን የሥራ ቦታውን ወዶታል፤ የወደደው ግን ተመችቶት ሳይሆን ብዙ ሊሠሩ የሚችሉ ሥራዎች በመኖራቸው ነው። የእርሱን ሙያ የሚጠይቅ ሥራ ኖሮ ለነገ ብሎ የሚያሳድረው ነገር የለውም። ሠራተኞቹን ወደዳቸው፤ ሠርቶ የሚያሠራ አለቃ የናፈቃቸው ይመስል የፈቃደን እረፍት አልባ ሥራ ያለማጉረምረም ተቀበሉለትና ደስ አሰኙት። እርሱም ቢሆን ለእነርሱ የማያደርገው ነገር የለም፤ ለሥራ የሚያስፈልጋቸውን ነገር ጠይቀው "የለም" የሚል መልስ እንዲሰጣቸው አይፈልግም፤ በሠራተኝነታቸው የሚገባቸው መብትም እንዲጓደልባቸው አይፈቅድም። እናም ሥራ ዋጠውና ቤተሰቡን ሄዶ የመጠየቁን ነገር ረሳ።

ሌላ ነገር የሚያስበው ማታ አልጋው ላይ ሲጋደም ብቻ ነው። ተኝቶ ሳይሄድ የቆየባቸውን ወራት ይቆጥራል፤ ሁለት፣ ሶስት፣ አራት...ይደነግጣል። የአሁኑ ደግሞ ለየት ያለ ነው፤ ረፍት ሊሞላ ያስብና ሥራውን ሲመለከት "ይችኛዋ እስክትጠናቀቅ..." ይልና ወደሥራው ይመለሳል።

አንዳንዴ ደግሞ የፍሬሕይወትንና የልጆቹን ደብዳቤዎች ያወጣና ያነባል፤ መልስ ያልሰጣቸው ደብዳቤዎች መኖራቸው ያስጨንቀዋል፤ ሊጽፍ ሲሞክር ያቅተዋል "ስሄድ ሥራ የቱን ያህል እንደሚበዛብኝ እነግራታለሁ" ይልና ደብዳቤዎቹን ሰብስቦ ያስቀምጣቸዋል። ከሁሉም በላይ ደግሞ ደሞዝ ሳይልክ የቀረባቸውና የፍሬሕይወት መልእክት ሲደርሰው የደነገጠው ድንጋጤ ትዝ ይለዋል "ሁለተኛ አይለምደኝም" ብሎ ስንት ጊዜ ለራሱ ቢነግርም በተከታዩ ወር በመድገሙ ፍሬሕይወት ምን ሊሰማት እንደሚችል አስቦታል።

"አሁንስ ደርሼ መምጣት አለብኝ" ብሎ ወሰነ አንድ ወቅት። ወደቤት መሄድ ሲወስን አንዳች ነገር ከበደው። ዘውዱን አስታወሰ፤ ዘውዱን ባሰበ ቁጥር ስሜቱ ዝብርቅርቅ ይልበታል፤ የዘውዱን ጥሩ ሰው መሆን አንድም ቀን ተጠራጥሮ አያውቅም፤ እስር ቤት በነበሩበት ጊዜ ዘውዱ ይመክረው የነበሩ ምክሮች ከብዙ ነገሮች አድነውታል። ዘውዱ ደግና ተጨናቂ፤ ለሰው ሲል ብዙ ማይል የሚጓዝ ሰው መሆኑንም ከእርሱ በላይ ሊመሰክር የሚችል የለም። የፍሬሕይወትንና የዘውዱን መቀራረብ ግን ከዚህ አንጻር ብቻ መመልከት አልቻለም። ለበርካታ ጊዜያት ከራሱ ጋር ተጨቃጭቋል፤ ፍሬሕይወትንም ሆነ ዘውዱን እርሱ በሚያስበው መልኩ ማሰብ ሀጢአት እንደሚሆን ለራሱ በተደጋጋሚ ነግሯል። ግን ድንገት ዝብርቅ ይልበታል፤ ራሱን መቆጣጠር እስኪያቅተው ድርስ ያበሳጨዋል፤ ጥቂት ቆይቶ ይቅርታ ሊጠይቃት የማይሆን ነገር ተናግሯታል ፍሬሕይወትን።

እንዲህ ዓይነት ሀሳብ ከአእምሮው አልወጣ ሲለው ከቤቱ ወጣ ይላል። አንድ ቀን በዚሁ ስሜት ከራሱ ጋር ሲነታረክ ቆየና ከቤት ወጣ። ራሱን ለማዝናናት በመፈለግ መጠጥ ወሳስዶ ሳለ ያገኛትን ሴት እንደቀልድ አነጋገራት። ስሟን ጠየቃት "መሠረት እባላለሁ" አለችው። ሲጫወቱ አመሹና አብረው አደሩ። አብሮነታቸው ቀጠለና ተቀራረቡ፤ መቀራረብ ደግሞ ወዳላሰበው አቅጣጫ ይዞት ጭልጥ አለ፤ ፈጠን ብሎ ራሱን መመለስ አልሆነለትም። ሁሉንም ነገር ትቶት ከሴትዮዋ ጋር የጠበቀ ወዳጅነቱን ቀጠለ፤ ሥራ ያዘገየው ሳያንስ አዲሱ ግንኙነት ደግሞ የባሰውን ከቤተሰቡ ለየው።

አንዳንዴ ትውስ ይለውና ወራቱን ይቆጥራል፤ ስምንት ወራት ሲቆጥር ዘገነነው። ወደቤት ለመሄድ አስቦ ለመሠረት ሲያማክራት ተንሰቅስቃ አልቅሳ መሄድ እንደሚችል ትነግረዋለች፤ ሀሳቡን እርግፍ አድርጎ ይተውና ይቀመጣል። ልጆቹና ፍሬሕይወት የቱን ያህል እንደሚጠብቁት ቢያውቀውም ብቅ ሳይል በርካታ በዓላት አለፉ።

ሁልጊዜም ግን ለዚህ ሁሉ ምክንያቱ የዘውዱና የፍሬሕይወት የጠበቀ ግንኙነት መሆኑን ያስባል። ለጥርጣሬው ምክንያት ሊሆን የሚችል ማረጋገጫ ባይኖረውም ጥርጣሬ ውስጥ እንዲገባ ስላደረጉት ያማርራቸዋል።

አንዳንዴ ወደኋላ መለስ ብሎ ታሪካቸውን ሲያስታውስ ያቺ እዚያ መኪና ላይ ለመጀመሪያ ጊዜ ያያት ፍሬሕይወት ድቅን ትልበታለች፤ የራሱ ሊያደርጋት የቱን ያህል እንደተመኘ ሲያስበው ራሱን ይወቅሳል። ፍሬሕይወት ያው የዱሮዋ ፍሬሕይወት መሆኗንም አይክድም፤ ዛሬም ቢሆን የጥሩ ሚስት ምሳሌው ነች... አንዳንዴ ግን የበዛ ግልጽነቷ ያናድደዋል፤ መጠራጠሩን ያባሰበትን ያን ወቅት እንዴት ይጠላዋል፤ "ምነው ባልጠየቅኋት ኖሮ? እርሷስ ከዘውዱ ጋር አብረው አዲስ አበባ ድረስ መሄዳቸውን ባትነግረኝ ምን ነበረበት?" ይላል ግራ ሲገባው። ወደኋላ ተመልሶ ከዘውዱ ጋር አንድ አካባቢ እንዲሠሩ ያደረጋቸውን አጋጣሚም ይወቅሳል፤ ሁሉም ግን ትርጉም አልባ ይሆንበታል።

* * **

የቅዱስ ዮሃንስ በዓል ደርሶ ሁሉም የበዓል ዝግጅቱን ተያይዞታል፡፡ የተለመደው የፈቃደ መምጫ ጊዜም ተቃርቦ ቀናት ብቻ ቀርተዋል። ፈቃደ ለአዲስ ዓመት በፍጹም ከጳጉሜ ሦስት አልፎ አያውቅም፡፡ ልጆቹም በናፍቆት ይጠብቁታል እርሱን ብቻ ሳይሆን ሲመጣ የሚገዛላቸውን የአዲስ አመት ስጦታም ይጠብቃሉ።

ፍሬሕይወት በአሁኑ አዲስ ዓመት ፈቃደ ሲመጣ የወደፊቱን ሕይወታቸውን በአዲስ መልክ ለመጀመር ሊወስኗቸው የሚገቡ በርካታ ጉዳዮች እንደሚኖሩ አስባለች። ውሳኔዎቻቸው ደግሞ ትዳራቸውን የሚያጠነክሩ ሊሆኑ እንደሚገባቸው ታምናለች። መጭውን አዲስ ዓመት በአዲስ መልክ ለመጀመር አስባ ለራሷና ለፈቃደ ስጦታ ለመግዛት ስትዘጋጅ ነው የሰነበተችው። ፍሬሕይወትና ፈቃደ የጋብቻ ቀለበት የላቸውም፤ ስለዚህ ለአዲስ ዓመት ለሁለቱም የሚሆኑ ቀለበቶች ገዝታ፣ በአዲስ ዓመት አዲስ ቃል ተገባብተው ትዳራቸውን እንዲያድሱ የሚያስችል ሁኔታ ለመፍጠር ስታስብ ሰነበተች። ቀለበቱን ገዝታ በስጦታ ወረቀት ጠቅልላ ስትሰጠው፤ በጣም ቸኩሎ ሲከፍተው፤ ቀለበቱን ሲመለከትና ሲደነግጥ፤ ዐይኖቹ የደስታ እንባ ሲያቀሩ... እቅፍ አድርጎ ሲስማት፤ የሚያደርገው ሲጠፋው... በዐይነህሊናዋ ሲታያት የራሷ ዐይኖች እንባ አቀረሩባት። ፈቃደ ሁልጊዜም ለበዓል አሥራአምስት ቀን ሲቀር ይመጣል፤ እርሷም እንደመጣ ስጦታውን ትገዛለች፤ የልጆቹን ስጦታዎች ግን አብረው ይገዛሉ። ገንዘቡን አሰናድታ አስቀመጠች።

ቀናት አለፉ ፈቃደ ግን አሁንም አለመጣም፤ "ምን ሆኖ ይሆን? ለመሆኑ ደህና ነኝ ባለመምጣቴ አታስቢ ማለት ማንን ገደለ? ምን ይሻለኛል?" ትላለች ፍሬ በጭንቀት። ቀኑ ሲቃረብ ዓውድ ዓመት መጣሁ መጣሁ እያለ አካባቢው ልዩ ስሜት ፈጥሯል፤ የፍሬ ልብ ግን እንዳዘነ ነው። ሁል ጊዜ ማዘን ብቻ ምን ይጠቅማል? ጊዜው እንደሆነ ከተፈጥሮ ቀመሩ ዝንፍ አይል፤ ጳጉሜ ገባች።

የልጆቹን ስሜት ለመጠበቅ ስትል ጳጉሜ አምስት በአውደ ዓመቱ መባቻ ቀን ለብቻዋ ሄዳ ለልጆቿ የሚያስፈልጋቸውን ገዝዝታ መጣች። የገዛችላቸውን ልብስና ጫማ ድንገት ላይሆናቸው ቢችል አለችና እንዲለኩት አደረገች፡፡ በምርጫዎቿ በጣም ደስ ሲላቸው በማየቷ እርሷንም ደስ አላት።

"እማ ያንችስ?" አለች ሩታ የራሷን ለክታ ስትጨርስ።

"የእውነቷን ነው ለአንቺ የገዛሽውን አሳይን" አለ ማቲም ከተል አድርጎ።

"ለእኔማ ፈቃደ ሲመጣ ይገዛልኛል" አለቻቸው በቀላሉ።

"መቼ?" አሉ ሁለቱም በአንድነት።

"ዛሬ ይመጣል" አለቻቸው

አሁንም ተስፋ አልቆረጠችም፤ ዕለቱ እየተገባደደ ሲሄድ ግን ጭንቀቷን መቆጣጠር አቃታት፡፡ በደህናው ይቀራል ብላ ለማሰብ መሞከሩም አልሆነላትም። የምትሆነውን አጣች። ወደ አስር ሰዓት አካባቢ ከቤት ወጣች፡፡ መረጃ ለማግኘት ነበር የወጣችው። መንገድ ላይ ትርሲትን አገኘቻት።

"ወዴት ነው ፍርዬ እኔ ወደአንቺ ስመጣ?" አለቻት

"ኧረ እኔም ወደአንቺ እየመጣሁ ነበር። ታደለ አልመጣም እንዴ?" አለቻት የትርሲት ባለቤት ታደለና ፈቃደ አብረው ነው የሚሠሩት።

"ዛሬ ገባ፡፡ መልእክት አምጥቷል" አለችና ፖስታ ሰጠቻት። ከትርሲት ተለይታ መልእክቱን እስከምታነበው ቸኮለች።

እቤት ስትገባ በችኮላ ፖስታውን ቀደደችው፤ መልእክቱ የተጻፈው በትንሽ የማስታወሻ ወረቀት ነው። አምስት መቶ ብሮች ከማስታወሻው ጋር አገኘች። መልእክቱ ሦስት መስመር ነው።

"ውድ ቤተሰቦች እንደምን አላችሁ? እኔ እንደነገሩ ደህና ነኝ። ለዓመት በዓል መምጣት አልቻልኩም። ከመስከረም አሥር እስከ አስራ አምስት ባለው ጊዜ እመጣለሁ" ይላል መልዕክቱ። ወሽመጧ ተበጠሰ፡፡ ሐዘንና ንዴት በደምስሮቿ ሲሰራጭ ተሰማት። ብጣሽ ወረቀቱን እንደገና ተመለከተችው የተጻፈበት ቀን ነሐሴ አስራ ስምንት ይላል።

አዘነች ፤ በጣም አዘነች። "ያላንቺ መኖር አልችልም፣ ላጣሽ አልፈልግም፣ አንቺ የሌለሽበት ሕይወት ባዶ ነው፣..." ይላት የነበረ ሰው ሳይገናኙ አንድ ዓመት ሞልቶ በአዲስ ዓመት መባቻ እንዲህ ዓይነት ማስታወሻ ሲልክላት ምን ሊሰማት ይችላል?

በቤት ውስጥ የጎደለ ነገር የለም፡፡ ጎዶሎ የነበረው የፍሬ መንፈስ ነው። የልጆቹን "አባታችንስ?" ጥያቄ መስማት አስጠላት። እንደማይመጣ ነገረቻቸው ቤቱ በዓል አልመስል ብሎ ጭር አለ። ልጆቿን ለማስደሰት ግን ደስተኛ መምሰል ነበረባትና የምትችለውን ጥረት አደረገች። ካሏት ልብሶች ውስጥ ጥሩውን እንዲመርጡላት ለልጆቿ ነገረቻቸውና በሁለቱ ጭቅጭቅ ቤቱ ደመቅ አለ። በኋላ የሁለቱንም ምርጫ እንደምትቀበል ነገረቻቸው፤ ለዋዜማና ለበዓሉ። እነርሱም ለዋዜማ የመረጡትን እንዲለብሱ ለበዓል አዲሱን እንዲያስቀምጡ ተስማሙ፤ በዓአሉን በዓል ለማስመሰል ጥረት አደረገች። የእውነትም በአሉን በደስታ አሳለፉት፡፡ ውስጧ ቢያዝንም፣ የፈቃደ ሁኔታ ቢያሳስባትም ከልጆቿ ጋር ግን ለመደሰት ያደረገችው ጥረት ተሳካላት።

በዓሉ አለፈና መስከረም አስርን መጠበቅ ያዘች። መስከረም አለቀና ጥቅምት ገባ፤ ፈቃደ ግን ሳይመጣ ቀረ። ግራ ተጋባች። ወደአእምሮዋ ሲመጡ የምታባርራቸው ሀሳቦች ሁሉ አሁን አእምሮዋን ማጨናነቁን

ተ.የይዘውታል። ደህና መሆኑን ትሰማለች እርሱ ግን የውሀ ሽታ ሆነ። ከሄደ አንድ ዓመት ሊሞላ የቀረው ጊዜ አንድ ወር የማይሞላ ነው፤ ነገሩ እንቆቅልሽ ሆነባት። ደብዳቤ ለመጻፍ ወሰነችና እስኪሪፕቶና ወረቀት አነሳች። ደብዳቤውን ጽፋ ስትጨርስ ደጋግማ አነበበችው፡፡ በወቅቱ የነበራትን ስሜት በደንብ ባይገልጽላትም ደብዳቤው እንዲህ ይነበባል፤

"ለውድ ባለቤቴ እንደምን አለህ? እኔም ሆንኩ ልጆቼ በጣም ደህና ነን። ከተለያየን አንድ ዓመት መሙላቱን አወቅህ? አዎን አንድ ድፍን ዓመት ሊሞላ ነው። ሁሉም ነገር እንዲሁ ፈጥኖ ያልፋል። መጥፎውም፣ መልካሙም፣ ችግሩም፣ መከራውም… ብቻ ሁሉም ማለፉ አይቀርም። እኛ በሕይወት እስካለን ድረስ ሁሉንም እያሳለፍን እንኖራለን፤ ግን ዕድሜአችንም አብሮ ያልፋል። ትልቁም ነገር ያለው እዚህ ላይ ነው! ዕድሜን ወደፊት እንጂ ወደኋላ አይመለሱበትም፤ ካለፈ አለፈ ነው በቃ! ችግርን አሳልፈን ወደደስታ አለያም ከተደላደለ ሕይወት ወደ ችግር አዘቅት … ደግሞ ተመልሰን ወደቀድሞው …እንደየሁኔታው በሕይወት ዘመናችን ልንመላለስበት እንችላለን። ልንመልሰው … እንደገና ልናልፍበት የማንችለው ዕድሜን ነው። ግን እንዴት ያሳዝናል? ያንተን እንጃ እንጂ እኔ በጣም ነው የማዝነው።

አቤት! የወጠነውን ጅምር ሕይወት በወጉ ሳናደርገው ስንት ዓመታት ተቆጠሩ? ትዳራችን የትዳርን ስሙን እንጂ ወጉንና ጣዕሙን ካጣ ስንት ዓመታት አለፉ? ግን ዓመታቱ ፈጥነው ባለፉበት ወቅት ዛሬ የማይባቸው መልክ አልነበራቸውም፡፡ ያኔ ዓላማና ተስፋ ነበረኝ አንዱ ዓመት ሲያልፍ ተከታዩን በተስፋ እጠብቅ ነበር፤ ዓላማዬን ከግብ ለማድረስ ጥንካሬ እንደሚያስፈልገኝ እየተሰማኝ ራሴን አበረታትቼ በተስፋ ቀጣዩን ዓመት በአዲስ ጥንካሬ ለመቀበል እወስን ነበር።

ያለቀውን ዓመት ስንጀምር ያቀድነው ዕቅድ ትዝ ይልሀል? እቅዳችንን ተግባራዊ ለማድረግ በኔ በኩል የምችለውን ሁሉ ከመፈጸም ወደኋላ አላልኩም። አንተ ግን የውሀ ሽታ ሆነህ ቀረህ፤ እንኳንስ የተሻለውን አፈጻጸምህን ልታሳየን ዓውድ ዓመትንም አብረኸን ለመዋል ጊዜ አጣህ። ኧረ እኔ ግራ ገብቶኛል!

ልንገርህ! ትዳራችን ትዳር የሚያሰኘውን ሁኔታ ሳያሟላ፣ የቤተሰብን ትክክለኛ ትርጉም ሳይዝ፣ የልጆቻችን የወደፊት ሕይወታቸው መሰረት የሚገነባበትን ወሳኙን የዕድሜ ክልል ሊያልፉ በመሆናቸው ያሳዝኑኛል። ሕይወት ገንዘብ ማግኘት ብቻ አይደለም፤ እኔና ልጆቼ ከምንጊዜውም በላይ መንፈሳዊና ቁሳዊ ሕይወትን ያካተተ ቤተሰባዊ ሕይወት እንፈልጋለን።

ስለዚህ ፈቃደ እንድትመጣና እንድነጋገር ያስፈልጋል።

መልካም አዲስ ዓመት እንዲሆንልህ እመኛለሁ"

ደብዳቤውን በትርሲት ባለቤት በታደለ ልትልክለት ነበር የጻፈችው ስሜቷ ግን አልፈቅድ አላት። ደብዳቤውን መላክ ሽንፈት መሰላት፤ እናም አስቀመጠችው።

* * * * *

ሰሞኑን ፈቃደ ወደቀልቡ የተመለሰ ይመስላል፤ ሁሉን ነገር ረስቶትና ትቶት ከሰነበተ ወራት በዓመት ሊተኩ መሆኑ ያሳሰበው ጀምሯል። ልጆቹንና ፍሬን ሳያያቸው ይህን ያህል ጊዜ መቆየቱ ትክክል ያለመሆኑ ቢሰማውም፤ በሕይወቱ ውስጥ ለጊዜያዊ ፍላጎት ማርካት ሲል ከሚመሠርታቸው ግንኙነቶች ወጣ ማለቱንና ስህተት እየሠራ መሆኑን አስቦት ቢያውቅም የጀመረው አዲስ ግንኙነት ያመዝንና እርግፍ አድርጎ ይተወዋል። ሕይወት አስከፍቷት ራሷን ለማጥፋት ጥቂት ቀርቷት ለነበረችው ለመሰረት በሕይወት እንድትቆይ ምክንያት በመሆኑ፤ ለተጎዳ ልቧ መጽናናትን ሰጥቶ ደስተኛ እንድትሆን በማድረጉ ደስ ብሎት ነው የቆየው።

በዚህ ሰሞን ግን ህሊናው እረፍት ነስቶታል፤ ወደቤት መሄድ እንዳለበት፤ ልጆቹን መጠየቅ እንደሚያስፈልገው ይጎተጉተዋል። ግን

ፍሬ ምን ትለዋለች? እርሱስ ምን ይላታል? ከሌላ ሴት ጋር ፍቅር ጀምሬ ጠፋሁ ወይስ ምን? ያም ሆነ ይህ የሆነውን ነገር እንዳልተፈጠረ አድርጎ ፍሬን ሊያሳምናት አይችልም። እውነቱን ነግሯት ይቅርታ መጠየቅ እንደሚሻለው አሰበ። ግን እንዴት አድርጎ ነው ይቅርታ የሚጠይቃት? የሆነውን ሁሉ በአንደበቱ ሊያወራላት አቅም እንደማይኖረው ያውቀዋል እናም ማስታወሻና እስኪሪፕቶ አነሳና መጻፍ ጀመረ፤ "ሰው ሲቸገር" ብሎ ርእስ ሰጠው።

"ሰው ሲቸገር"

" ...ባለቤቴን አፈቅራለሁ ልጆቼንም እንደዛው፤ ግን ያለገንዘብ መኖር አይቻልም፤ ፍቅር ብቻውን አያኖርም። በመሆኑም የቤተሰብ ኃላፊነቴን ለመወጣት የውዴታ ግዴታ ሆኖብኝ ከቤተሰብ ርቄ ለመኖር ተገድጃለሁ ..."

"... በአፍላ ዕድሜዬ ጊዜው የፈቀደልኝን ሁሉ አድርጌያለሁ፤ አሁን በትውስታ ስመለከተው ይደንቀኛል። አሁን ወደአዲሱ የሥራ ቦታዬ ከመጣሁ በኋላ አንድ ሁኔታ ተፈጠረ።

አንድ ቀን በፕሮግራሜ መሠረት ራሴን ለማዝናናት ወደከተማ ወጣሁ። ራሴን ከመጠጥ ሱሰኝነት ነፃ ካወጣሁ ስምንት ዓመታት ተቆጥረዋል ያን ዕለት ግን ደስተኝነት ስላልተሰማኝ ስሜቴን ፈታ ለማድረግ ከእራት በኋላ ትንሽ መጠጥ ወሳሰድኩ። ከዛ በኋላ አልጋ ወደያዝኩበት ሆቴል ሳዘግም አብረውኝ የነበሩ ሰዎች አገኘሁና እግረመንገዴን ወደሌላ ቡናቤት ጎራ አልኩ። ጥቂት ቆይቼ ወደማረፊያዬ ሄድኩ፡፡ ሰዓቱ ጊዜ ስለነበረ አምቦ ውሀ ይገፍ በረንዳ ላይ እንደተቀመጥኩ አንዲት ሴት በአጠገቤ አለፈች።

በረንዳ ላይ መቀመጥ ሲሰለቸኝ ተመልሼ በመውጣት ወደሌላ ቡና ቤት ገባሁ። በመጠኑ አልኮል ጠጥቼ ወደመኝታዬ የተመለስኩት ወዲያውኑ ነበር። የጊቢውን በር አልፌ ወደውስጥ ስዘልቅ አንዲት ሴት ከዛፍ ስር ተቀምጣ አየሁ። ተጠግቼ ሳያት ቀደም ሲል በረንዳ ላይ በነበርኩበት ጊዜ ያየኋት ሴት ነች።

"መቀመጥ ይቻላል?" አልኳት

"ይቻላል" አለችኝ ቀልጠፍ ባለ አነጋገር

"እንግዳ ነሽ መሰለኝ" አልኳት

"አዎን እንግዳ ነኝ ከአዲስ አበባ ነው የመጣሁት አለችኝ ሴትዮዋ

ቀረብ ብዬ ስመለከታት ገጽታዋን የማውቀው መሆኑን ተገነዘብኩ፡፡ የቅርብ ትውውቅ ባይሆንም አንድ ኬክ ቤት ውስጥ በገንዘብ ተቀባይነት ስትሠራ በዐይን ነበር የማውቃት።

"የት ነበር የምትሠሪው?" አልኳት ለማረጋገጥ

"ፒያሳ" አለችኝ

ችግር፣ ሀሳብና ጭንቀት ግን መልኳን ለውጦታል። አንድ ባነበብኩት መጽሐፍ ላይ "...ሰው ሲቸገር ፣በቃ! አለቀ ደቀቀ ብሎ ተስፋ ሲቆርጥ የሚፈልገውን እርዳታ ማድረግ ለአድራጊውም ሆነ ለሚደረግለት ምን ያህል ደስታ ይሰጣል?... የሚል ሀረግ ትዝ አለኝ።

"ምንም ማድረግ አልችልም" አልኩ ለራሴ

"እህት ስለአንቺ ማወቅ የምፈልገው ነገር አለኝ፡፡ እዚህ ሆቴል አልጋ ይገኛለሁ፤ ነገር ግን ሴት ስለቀጠርኩ አንቺ መኝታ ቤት ምሽቱን አብረን ብናሳልፍስ?" በማለት ጠየኳት

"ደስ ይለኛል" አለች ባለማመንታት

"...የሴትዮዋ ሁኔታ በጣም አሳዘነኝ። እኔም በብዙ ችግሮች ውስጥ አልፌአለሁ፤ በዚያ በችግር ወቅት ታዲያ ምን እንደተሰማኝና እንዴት እሆን እንደነበር ድቅን አለብኝ። በክፍሉ ውስጥ በነበረችው አልጋ ላይ አረፍ ብዬ በአምፖሉ ብርሃን ተመለከትኳት። ይህን ፊት እንዲህ ቀለሙ ተለዋውጦና ቆርፍዶ አልነበረም የማውቀው።

"ቲሻ" በይ እንጂ" አልኳትና ተቀመጠች "ለመሆኑ ይህን ዓይነቱን ሥራ ልትሠሪ ከአዲስ አበባ ድረስ እንዴት መጣሽ?" አልኳት እንደማውቃት ሳልገልጽ።

"ሰው ሲቸገር የትም ይሄዳል ሰይጣንም ቤት ይገባል። የእኔ ግን የተለየ ነው። እዚህ የመጣሁት እራሴን ከማጥፋት እዚህ ሞት ራሱ በቅርብ ይገኛል ሲባል ስለሰማሁ ነው" አለችኝ።

ሰውነቴን ዝግንን አለኝ። እኔም በአንድ ወቅት ችግርና ጭንቀት ሲበዛብኝ ሕይወቴን ለማጥፋት ያሰብኩበት ጊዜም ነበር። ያ ሁኔታ ትዝ አለኝ። ቢሆንም "ከመኖር ተስፋ አለ፤ ካለመኖር ግን ምንም!" የሚለው አባባል መልሶኝ እዚህ ደርሻለሁ።

"እህት የችግር ቀንበር ከሰው ልጅ ትከሻ ላይ ወርዶ አያውቅም ዓይነቱ ይለያይ እንጂ ሰው ሆኖ ችግር የማይደርስበት የለም። ለችግር ዋነኛ መድሀኒቱ ራሱ ችግር የደረሰበት ሰው ሲሆን የሚረዳው ሰው ካገኘ ደግሞ ተጨማሪ መፍትሄ ይሆናል" በማለት የራሴን ተሞክሮዎች በትንሹ ገለጽኩላት። ሆኖም የምናገረው ሁሉ ግንባሯን ገጭቶ ሲመለስ አስተዋልኩ። ችግር ውስጥ የወደቀ ሰው መፍትሄው በቁሳቁሳዊ መልኩ ካልቀረበ እምብዛም እንደማያረካው አውቃለሁ።

ጥቂት ተንፈስ አልኩና "ላደርግልሽ የምችለው አንድ ነገር አለ። እንተዋወቅም እንጂ ከምትቀመጭበት የካሸር ባንኮኒ ውስጥ ሆነሽ ነው የምትታይኝ ...ብቻ አወቅሁሽ አላወቅሁሽ የእኔ ዓላማ አሁን ካለሽበት ችግር በምችለው አቅም ለማውጣት ነው። ምናልባት አሁን የምጠረጥረውን ሙያ ያልሆነ ሙያ ልትማሪበት ..." እራሴን ከሴትዮዋ ጋር እያነፃፀርኩ እንባዬ ተናነቀኝ።

"ሴተኛ አዳሪነትን?" አለችኝ ተናግሬ ሳልጨርስ። "ለዚህ ብዬ ከአዲስ አበባ ድረስ አልመጣሁም፤ አሁንም ደግሜ ልግለጽልህ እዚህ ሞት ቅርብ ነው ስላሉኝ መጣሁ" አለችኝ

"እንግዲያው በአቅሜ ልረዳሽ የምችለው በአካባቢው የማውቃቸውን ሰዎች አጠያይቄ ሥራ እንዲፈልጉልሽ ማድረግ ነው" አልኳት።

ከዚህ ሁሉ ቆይታ በኋላ ፍላጎቴ ተቀስቅሶ ከችግሯና ከስነስርዓት ጠባቂነቷ አንፃር እንደመውደድ ተሰምቶኝ አብሬያት አደርኩ..."

"... ጠዋት በተቻለኝ ሁሉ እንደምረዳት በድጋሚ ቃል ገብቼላት ወደሥራዬ ሄድኩ። ከእርሷ ከተለየሁ በኋላ እንዴት እንደምረዳት ሳውጠነጥን ቆየሁ። በአጭር ጊዜ መፍትሔ ካላገኘች ምርጫዋ ሴተኛ አዳሪ መሆን አሊያም ራሷን ማጥፋት ብቻ ነው። መፍትሔ ሊሆኑ የሚችሉ ሁኔታዎችን በሀሳቤ ሳወጣና ሳወርድ ቆየሁና ጠበቅ ያለ ትውውቅ ወደነበረኝ የመሥሪያ ቤት ኃላፊ ሄጄ ተስፋ አገኘሁ።
አንድ ቅዳሜ አጣዳፊ ሥራ ላይ ሳለሁ ሰው እንደሚፈልገኝ ተነገረኝ። የልቤ ምት ጨመረ፤ ከአዲስ አበባ ይመጣል ብዬ የምጠብቀው ሰው ስላልነበረኝ እየተጣደፍኩ ወጣሁ። ያገኘሁት መሠረትን ነበር። ከሩቅ ሳያት ደነገጥኩ ቀረብ ስላት የተቸገረ ሰው ችግሩን ወደሚካፈለው ሰው ሲመጣ የሚያሳየውን የደስታ ፊት ስመለከት ችግሯን ለማቃለል ያደረግሁት ጥረት ዝቅተኛነት ተሰማኝ።

ወደቤት ይዣት ሄድኩ፤ በጨዋታችን መሀል ያልጠበቅሁት ሌላ አጋጣሚ ተፈጠረ። መሠረት የቅርብ ጓደኛዬ የአክስት ልጅ ሆና ተገኘች። የሁኔታው መገጣጠም አስገረመኝ። የመሠረት የአጎት ልጅ በሥጋ ባይዛመደኝም እንደወንድሜ የማየው የነበረ ጓደኛዬ ነበር። ከመሠረት ጋር የፈጸምኩት ግንኙነት ትክክል እንዳልሆነ ተሰማኝ። መሠረት በሀብትም ሆነ በስነምግባር ወደዚህ ዓይነት ተግባር ከሚገፋፋ ቤተሰብ የተገኘች አይደለችም ። በመሆኑም ይህም እንደተጨማሪ ሆነና መሠረትን ከገባችበት ችግር ለማውጣት ከፍተኛ ጥረት ማድረግ እንዳለብኝ ወሰንኩ። ሙሉ ቀን አብረን ውለን አብረን አደርን።

ጠዋት ከእንቅልፋችን ነቅተን ጋደም እንዳልን "ፈቃደ ባለፈው ሳምንት አንተን አግኝቼ ያደረግህልኝን እርዳታ ባላገኝ ኖሮ ወንዝ ውስጥ ገብቼ ሕይወቴን ባጠፋሁ ነበር" ብላ ሊሊቱን ሲያነባ ያደረውን ዐይኗን የበለጠ በእንባ እንዲታጠብ አደረገችው በሠራ አካላቴ የሆነ ነገር ተተረማመሰብኝ አዘንኩ። ተፈጥሮዬ ሆነና በቃላት ሰውን ማረጋጋት አይሆንልኝም። ብቻ ችግርን በራሴ ስለማውቀው እንዴት ራስን ከችግር ማውጣት እንደሚቻል የሀሳቤን ሁሉ አወራሁላት።

መሠረትን ችግርና በጅምር ያለው ፍቅር እየተፈራረቁ እንባዋን ያጎርፉታል። እንደምንም አረጋጋኋትና ከአልጋ ወርደን ቁርስ በላን።

"ፈቃደ ሎንችን እንዳያመልጠኝ" ስትለኝ የፍቅር ንዝረት ሰውነቴን ወረረኝ። በቅርቡ የወጣ አንድ ዘፈን ትዝ አለኝ "ፍቅር አገረሸብኝ" አልኩ።

ለትዳሬ የምሰጠው ፍቅር ብቻ ሳይሆን ለትዳር መሰጠት ያለበትን ክብር አውቃለሁ። ሀሳቤ ከሁለት ተከፈለ፡፡ ልቤ ፈነቀለኝ ከልቤም ተሸነፍኩ ከአእምሮዬም ጋር ትግል ያዝኩ።

መሠረትም ልትቋቋመው ያልቻለችው ፍቅር ፈንቅሏት "እኔ አልችልም" በማለት በስቅስቅታዋ ውስጥ ደጋግማ ተናገረች። ዐይኖቹ እንባ አቅርረው ዝም አልኳት። ሰው ሲቸገር ከሚደረግለት ሌላ በፍቅር ለተንጠለጠለ ልብ መሰጠት ያለበትን መልስ ለመግለጽ ተገደድኩ።

ወትሮውንም ፀባዬ በመሆኑ በግልጽ ልነግራት ፈለግሁ። የቤተሰብ ኃላፊነቴን ገልጬ ካየኋት ቀን እስከዚያን ዕለት ግን ሰውነቴ በፍቅር እንደተሸነፈና ልወዳትም እንደተገደድኩ ነገርኳት"...

ማስታወሻውን አስቀመጠና ወዲያ ወዲህ ተንጎራደደ። ወደአዲስ አበባ መሄድን ከአእምሮው ሊያወጣው አልቻለም። ጭንቅላቱ ብጥብጥ አለበት፤ የልጆቹ መልክ አሁንም አሁንም እየታየውና ድምጻቸው እየተሰማው ናፍቆት አስቸገረው።

"የግዴታ መሄድ አለብኝ፤ ሁሉንም እንዳመጣጡ መቀበል ግዴታዬ ነው" አለ ለራሱ። ቢሮ ሲገባ የመጀመሪያ ሥራው ፈቃድ መሙላት ሆነ።

* * * *

ፈቃደ በተመቸው ጊዜ መጣ፡፡ ውስጧ ደስተኛ ባይሆንም ፍሬ በሰላም ተቀበለችው። ልጆቹ አባታቸውን በማግኘታቸው ፍንድቅድቅ ሲሉ በማየቷም ደስ አላት። ፈቃደ በመጣ በሦስተኛው ቀን ልጆቹ

ወደትምህርት ቤት ሲሄዱ መነጋገር እንዳለባቸው አነሳችበትና ገና መነጋገር ሲጀምሩ "ምን መሰለሽ መሲ..." አላት። ያለችበት ጠፋባት ለተወሰኑ ደቂቃዎች ምን ማድረግ እንዳለባት ሳታውቅ ዝም አለችና።

"ማን አልከኝ ግን?" ብላ ጠየቀችው በጣም ከመደንገጧ የተነሳ በሙሉ ዐይኖቿ ልታየው አቃታት፤ ቀጥሎ ልትሰማ የምትችለውን ነገር ፈራችው። ዝምታው እንደድንጋይ ከባድ ሆነባት፤ ጨነቃት፤ እርሱም መልስ ሊሰጣት አልቻለም።

"ለምን አትነግረኝም ከዚህ በኋላ መታገስ የምችል ይመስልሃል?" አለችው ዝምታውን ሰብራ።

ፈቃደ ተነሳና ሻንጣውን ከፍቶ አንድ ማስታወሻ አወጣና ሰጣት። "ፈቃድሽ ከሆነ ይህን አንብቢውና ከዚያ በኋላ እንነጋገር" አላት። ተቀበለችው፤ ግራ ቢገባትም ማንበብ ጀመረች "ሰው ሲቸገር" ይላል ርእሱ።

ጥርሷን ነክሳ አንብባ መጨረሻው ላይ ስትደርስ ፍሬሕይወት አንዳች ስሜት ሰውነቷን ተቆጣጠረው፤ ማስታወሻውን ወርውራለት ፊቷን ተሸፈነች። በፍጹም የሆነ ድርጊት የምታነብ አልመሰላሽ አላት፡፡ አጠገቧ ያለውን ፈቃደን ተጠየፈችው። ከዚህ ድርጊቱ በኋላ ገላዋ ከገላው መነካካቱ አናደዳት።

ደግማ ደጋግማ ያነበበችው ይመስል እያንዳንዱ ዓረፍተነገር በጭንቅላቷ ውስጥ የሚያስተጋባ፤ በዚያ ወቅት በዓለም ላይ ያሉ አስቀያሚ አባባሎች ሁሉ ከአፏ ለመውጣት የሚሽቀዳደሙ መሰላት። አንድም ቃል ግን ከአንደበቷ አልወጣም። ቆይታ ግን ከት ብላ ሳቀች። የንዴት ሳቅ!

"በጣም ጎበዝ ደራሲ ነህ። ግን ምን ላድርገው?" አለችው። መልስ አልነበረውም። እንደገና ሳቀች፤ የሳቋ ብዛት ለራሷው ደህንነቷን እስከሚያጠራጥራት ድረስ። በኋላ ደግሞ እንባዋ ድንገት ይገነፍል ጀመር። ስቅስቅታዋ ቤቱን ሞላው፡፡ ፈቃደ ለማረጋጋት ቃጣው እጁን መንጭቃ ወረወረችው። በጽሑፉ ውስጥ ያለው እያንዳንዱ ቃል

አጥንቷን የሰበረው መሰላት። ጽሑፉ ባደረገው ድርጊት መፀፀቱን የሚገልጽ አንድ እንኳን ቃል የለውም።

"ይህ ሰው ግን ጤነኛ ነው ማለት ይቻላል?" አለች ለራሷ "እና ቆይ እስኪ ምን ይሁን ነው የምትለው? ሌላ ሴት አፈቀርክ! ምን ላድርግህ? ማፍቅርህንም ነገርካት፤ መቀጠል ነዋ!..."

"አይደለም እኮ ጽሑፉ ስላላለቀ ገና ይቀጥላል መሲ ..." ፈቃደ ጽሑፉን እንዳልጨረሰው ትዝ ሲለው በጣም ደነገጠ፤ ማስታወሻውን ሲያጠናቅቀው መተውን አስታወሰ።

የጠራው ሥም ገና ወደጆሮዋ ሲደርስ ተፈናጥራ ከአልጋው ወረደች፤ ፈቃደ ትራሱን በቡጢ አቀመሰው።

"ገና ወደፊት ነው የምትፀፀተው? ያን ጊዜ ደግሞ ስለመፀፀትህ የፃፍከውን አነብልሃለሁ" አለችው።

ዓለም ሁሉ ተገለባብጠባታል። ምንም ነገር ሊያጽናናት የሚችል አልመስልሽ አላት፣ ትንፋሿ ያቃጥላታል፣ አንጀቷ ድብን ማለቱ ይሰማታል፣ ጉሮሮዋና ምላሷ በየደቂቃው ይደርቅባታል በውሀ ትጉመጠመጣለች። ጭንቅላቷ ተወጥሮ ከአሁን አሁን የሚፈነዳ መሰላት ጥቃትና ንቀት ተሰማት።

"አቤት! እንዴት ክፉና ጨካኝ ነው?" አለች ለራሷ "ለእውነተኛ አፍቃሪ ይህ መልስ ይሰጣል እንዴ? መላ ሰውነትንና ልብን ለአንድ ሰው አስረክቦ ዓለምን ችላ ማለት ያስነውራል እንዴ? እራስን ተወት አድርጎ ለትዳርና ለልጆች መኖር ያስንቃል?..." በርካታ ጥያቄዎች በአእምሮዋ ውስጥ ተመላለሱ።

ወይ ጉድ! ለዚህ ትዳርና ፍቅር ምን ያልሆነችው ነበራት፤ በፈቃደ ላይስ የቱን ያህል እምነት ጥላበት ነበር? ባጠፋው ጥፋት ተፀጽቶ ከአንዴም ሁለቴ ይቅርታ የጠየቀ ሰው እንዴት በድጋሚ ተመሳሳይ ስህተት ይሠራል ብላ ትገምት? ምን ያህል ሞኝ ናት! ፈቃደ ያለፈውን አመኔታ ማጉደሉን ለወደፊት ፍፁም ታማኝ በመሆን ይሽረዋል ብላ መገመቷ እንዴት የዋህ ብትሆን ነው? በፍፁም ራሷን

የዋህ አድርጋ አስባው አታውቅም... የቱንም ያህል እንደምታፈቅረው ብታውቅም እንደ አለት የፀናና የማይሰበር እምነት ማሳደሯ ስህተት ነበር፡፡ አንዴ እምነት ከተሸረሸረ በኋላስ ተመልሶ እንደነበረ ይሆናል ብሎ ማሰብ ምን ይባላል?"

ድንገት ታረቀኝ ድቅን አለባት፡፡ "አቤት የፍቅር አምላክ! ግፍ ሰርቼ ነበር ማለት ነው? ይቅር በለኝ ታረቀኝ!" አለች ለራሷ። አልጋው ላይ የተኛውን ፈቃደን በትዝብት አስተዋለችው፡፡ ንዴቷ ጨመረ! በጥርሷም በጥፍሯም ልትቦጫጭቀው አማራት።

"እሺ ምን እንዳደርግ ነው የምትፈልገው? ለፍቅራችሁ ቡራኬ እንድሰጥ ወይንስ ሰርግ እንድደግስ? ከኔ የምትፈልገው ምንድነው?" አለችው። መልስ የለም።

"እንግዲያው በእኔ በኩል ፍቺ እፈልጋለሁ" አለችው፤ ከእርሱ መልስ ስታጣ። በድንጋጤ ተነስቶ ተቀመጠ።

"በቃ ውሳኔሽ ይሄው ነው?" አላት አፍጥጦ እየተመለከታት።

"በጣም ደፋር ነህ ሌላ ምን ነበር የጠበቅከው እባክህ?" አለችው።

በራሷ የመተማመን ባህሪዋ ዛሬም አለ፡፡ የመንፈስ ኩራቷም አብሯት ነው። መናቅንና ጥቃትን አሜን ብሎ የሚቀበል ህሊናም የላትም። ፈቃደን ትኩር ብላ ተመለከተችው፤ ገጽታውን እየተመለከተች ያሳለፈችውን ሕይወት አሰበችው። አዎ በራስ የመተማመን ባህሪዋ በርቺ እያላት ያፈቀረችውን ሰው የራሷ ማድረግ እንደምትችል እያንሾካሾከላት፤ ለዚያ ደግሞ ሴትነቷ እንቅፋት መሆን እንደሌለበት እያሳመናት...እስከዚያ እስከመጨረሻው ዕለት እንዳደረሳት አሰበች።

በሌላ በኩል ደግሞ ማህበረሰቡን ፈርታ የቤተሰቦቿን ስም ለመጠበቅ ብላ እርግዝናዋ ሊያስከትልባት የሚችለውን ማህበራዊ እንከን አስባ የተቀበለችው የመጀመሪያው ስህተት ታወሳት።

ዛሬ ደግሞ ሌላ ጉድ ተከሰተ፡፡ ራሱን ተቆጣጥሮ ሞራሏን ሊጠብቅ ተሳነውና ከእርሷ ጋር ሆኖ የሌላ ሴት ሥም በቁልምጫ እስኪጠራ ድረስ እራሱን ሳተ። ታዲያ ከእርሷ ጋር ተኝቶ ሌላ ሴት ከሚያልም ሰው ጋር ምን ሕይወት ይኖራታል? ይህ ማለት እኮ ነፍስ ከተለየው በድን ጋር እንደመኖር ነው። ራሷን ስትፈትሸው ጠብታ ፍቅር በውስጧ የለም።

ድንገት "እባክሽን አንድ ዕድል ብቻ ስጭኝ" አለ ፍቃደ።

"የምን ዕድል" አለችው በፍጥነት።

"ለአሁኑ ብቻ ይቅር በይኝ! ሁለተኛ ግን ይህን ዓይነት ስህተት እንደማልደግም በምወዳት እናቴ ሥም ቃል ልግባልሽ። እባክሽን ይቅር በይኝ" አላት።

"ዛሬስ እናትህንም መውደድህን እጠራጠራለሁ..."

"እናትህንም መውደድህን?" በማለት አቋርጧት ጮኸ።

"አዎ! የእናቴ ምትክ ነሽ የምትለኝ ሰው ነበርክ እናትህን እንደከዳህ ልትቆጥር ይገባህ ነበር" አለችው።

ትራሱ ላይ ተደፍቶ አምርሮ አለቀሰ፡፡ ሁለቱም ለየግላቸው አለቀሱ። እያለቀሰች ልጆቿን አሰበቻቸው። እስከአሁን ለፍቅር ራሷን መስዋዕት እንዳደረገች ከዚህ በኋላ ደግሞ ለእነርሱ ስትል እንደምትኖር ለራሷ ቃል ገባች። ለመጀመሪያ ጊዜ ደካማነት ተሰማት። ልፋቷና ጥረቷ ሁሉ ከንቱ እንደሆነባት አመነች።

"አ! አምላክ ሆይ ከእንግዲህ ወዲያ ያለውን አንተ እንደፈቃድህ አድርግ፡፡ በውሳኔዬ ሁሉ አንተ ተጨመርበት ብቻዬን ስሆን ረዳቴ ስደክም አጋዤ ሁን" አለች።

ፈቃደን ዞር ብላ ተመለከተችው፡፡ ትራሱ ላይ በግንባሩ ደገፍ እንዳለ እንቅልፍ ወስዶታል። ቀስ ብላ አልጋው ላይ ወጣችና እርሷም ጋደም

አለች። ውስጧ መረጋጋት ያለው መንፈሷም ሰላምን ያገኘ መሰላት፡፡ ለአጭር ጊዜም ቢሆን የሰላም እንቅልፍ ወሰዳት።

ጠዋት ዐይኖቿን ስትገልጥ ያየችው ፈቃደን ነው፤ ምንም አልተሰማትም።

"ምን አልሽኝ ታዲያ?" አላት።

"የተደመደመ ጉዳይ ነው" አለችው በተረጋጋ መንፈስ።

በቃ ከፈቃደ ጋር በዚሁ ተለያዩ፡፡ ተመልሶ ወደሥራው ከሄደ በኋላ አልመጣም፤ ዐይን ለዐይንም አልተያዩም። የሚቀዱትም የጋብቻ ውል፣ የሚያጓጓ ንብረት አልነበራቸውምና ፍቺውን በየልባቻቸው አፀደቁት። በቃ!

ማን እንዳለው ባታስታውስም አንድ አባባል ሁል ጊዜ በአእምሮዋ ይመላለሳል "...ሕይወት ፈተና ነው ውጣ ውረድ ጣጣ..." የእውነትም ሕይወት ፈተና ነው፡፡ ፈተናውን ማለፍ ደግሞ የእያንዳንዱ ተፈታኝ ፋንታ ነው።

"እኔ ግን በአንዱ ፈተና ወድቂያለሁ። አዎ! መልካም ትዳርን የመመሥረት ፈተናውን አላለፍኩም። ትዳርን ትዳር በማድረግ ፈተና ብወድቅም ሕይወት ግን እዚያ ላይ አያበቃም ይቀጥላል። ማን ያውቃል የሕይወት ፈተና ገና ሊሆን ይችላል እናም ሌሎች በርካታ ፈተናዎችም ሊገጥሙኝ እንደሚችሉ ከወዲሁ ማሰብ ይኖርብኛል" አለች ለራሷ።

የተፈጠረውን ሁኔታ የነገረችው የመጀመሪያና የመጨረሻ ሰው ዘውዱ ነው። ዘውዱ በጣም አዘነ። ለልጆቿ ግን ሕይወት ብዙም ለውጥ አልነበረውም፡፡ የአባታቸውን ያለመኖር ጉዳይ ከወትሮው የተለየ አድርገው አልወሰዱትም። እርሷም እንዲያውቁት አልፈለገችም ወደፊት ሊያውቁት ይችላሉ፤ ምንስ የሚያስቸኩል ነገር አለ?